

BẮC-TỔNG DIỄN-NGHĨA

Nói về bọn Gia luật Hữu Ca khi nghe nói có binh Dương Nghiệp kéo ra trấn giữ tại Phần dương, bèn viết sớ khiến người về tàu với Tiêu thái hậu, xin như lúc này tấn binh tới lấy Trung nguyên. Tiêu hậu tiếp dâng tin ấy bèn hội quần thần đến nghị việc tấn binh. Khi đó có Hữu thừa tướng là Tiêu thất Lại ra tàu rằng : « Tôi tuy bất tài, xin nguyện đem binh đi đánh một chuyến. » Tiêu thái hậu nhậm lời và dặn rằng : « Nếu khanh chịu lãnh phần sự này mà kéo binh qua phạt Tống thì trước phải đòi ba tỉnh sau đây : Kim minh trì, Âm mã lĩnh và Trung nguyên tuần, như Tống chịu giao ba tỉnh ấy cho ta đồn binh, thì sẽ tạm lui như mã mình lại, bằng có cưỡng cù, chúng đó sẽ tấn binh tới đánh. Như vậy ta đánh có danh chứ chẳng phải là vô cớ. » Thất Lại vâng mạng giả từ, nội ngày ấy cùng đại tướng là Hàng diễn Thọ và Gia luật Tà Chuẩn kéo năm muôn lừng binh đi ngă. Qua châu thẳng tới.

Có câu phê rằng :

*Sanh kỳ mịt mịt cần - khôn lấp,
Kiếm lúch bời bời nhựt nguyệt hôn.*

Lúc này đạo binh Liêu kéo đến Hồ yên nguyên hạ trại. Quân giữ biên đình hay tin ấy, bay ngựa về tâu tỵ sự. Vua Thái Tôn nghe qua cả gián và nói rằng : « Đồ xũ lỗ, dám lớn gan xâm phạm biên cương nữa, phen này trẫm phải ngự giá thân chinh đặng trả hờn ngày nọ. » Khấu Chuẩn nghe vua nói vậy liền can rằng : « Bệ hạ chớ khá ra chốn đao

Thương, xin khiến tướng đem binh ngăn ngừa cũng đủ. Vua Thái Tôn nhậm lời, liền hỏi : « Vậy chớ có ai dám đi việc này chăng ? » Khẩn Chuẩn tâu : « Xin bệ hạ khiến Thái sư Phan nhơn Mỹ điắt xong, vì người thao công chuyện ở biên đình lắm. » Thái Tôn khen phải, bèn hạ chỉ phong cho Nhơn Mỹ làm Chiêu thảo sứ, ra ngăn đón binh Liêu. Nhơn Mỹ cực chẳng đã phải cúi đầu lãnh chỉ, lui về phủ lòng buồn chẳng nói. Con là Phan Chương xem thấy cha đi chầu về có khí sắc chẳng vui, thì lật đặt bước lời hỏi rằng : « Chẳng hay phụ thân hôm nay đi chầu về sao mà không dặng vui vậy ? » Phan nhơn Mỹ nói : « Hôm nay thánh thượng sai cha ra dẹp loạn Biên đình, mà không có người đi tiền đạo lãnh sắc liền phong, cho nên cha còn diên trì mà lo kiếm người tiến cử. » Phan Chương thưa : « Như cha con Dương Nghiệp ở tại Hùng châu không công sự, xin cha vào tấu xin người làm chức ấy chẳng là tiện sao ? » Nhơn Mỹ nghe con nói cả mừng mà nói rằng : « Nhờ có con nhắc lại, không chút nữa cha quên. Vậy đề rặng ngày cha vào tấu xin người làm chức ấy. » Qua ngày sau Phan nhơn Mỹ vào chầu tấu, xin cha con Dương lĩnh công theo làm tiền đạo. Vua Thái Tôn nhậm lời tấu liền tả chỉ khiến sứ đem ra Hùng châu đòi cha con Dương Nghiệp. Dương Nghiệp khi dặng chỉ vua, nội ngày ấy kéo binh về vào triều bái. Vua Thái Tôn liền khiến thị thần dọn yến đài dặng Dương Nghiệp rất hậu. Rồi đó vua Thái Tôn phong cho Dương Nghiệp làm chức Hành dinh đô thống liền phong ; Dương Nghiệp vắng mặt tạ từ vua trở về phủ ; vào thấy Dương lĩnh bà và Sài thái quận đương ngồi nói chuyện. Lúc đó Dương lĩnh bà thấy chồng con về rất mừng rỡ và hỏi rằng : « Lão tướng quân nhơn việc chi mà về triều vậy ? » Lĩnh công nói : « Nay có Bắc phiên nó dấy binh xâm lấn Biên đình nên Chúa thượng cho Sứ thần ra triệu ta về dặng làm tiền phong mà đi dẹp giặc ấy. » Dương lĩnh bà hỏi : « Vậy chớ ai làm chủ soái ? » Dương lĩnh công nói : « Phan nhơn Mỹ làm chủ soái. » Dương lĩnh bà nghe nói không vui và lại nói rằng :

« Như người ấy, ngày trước bị ông nhục mạ, nên thường nó có lòng lo mưu hãm hại hoài hoài, mà cũng nhờ có chúa thượng thân mình, nên bấy lâu nó không làm gì được, nay bốn đứa con lớn đều khuất sớm hết rồi, bây giờ còn có ba cha con đi, mà hiệu lệnh đều ở trong tay nó hết, nực cười là ông khó giữ ». Dương Nghiệp nghe vợ phản phải liền nói rằng : « Lão cũng biết sự ấy là gay, nhưng mà chỉ mạng đã xuống rồi, dám trái lời sao được ». Sái thái quận nghe nói lấy làm tức giận, bèn thưa rằng : « Vạy xin dề cho tiện thiếp ngày mai làm sứ vào triều báo lấu, xin một đại thần theo bảo hộ Linh công, thì Nhơn Mỹ nó mới không dám sanh mưu kế chi hết ». Linh bà cũng nói dề đi với Sái thái quận vào triều báo lấu sự ấy. Dương linh công cả đẹp, liền bày yến diên bĩ hạ trót đêm. Rạng ngày Dương linh bà và Sái thái quận vào triều, có cận thần thông tin ấy cho vua Thái tôn hay. Thái tôn lật đặt xuống ngai ra ngoài đền nghinh tiếp. (Nguyên Dương linh bà có một cây gậy đầu rồng, và một lăm Kim bài, khắc tám chữ như vầy : « *Tuy không long giá, như trăm thân chinh* ». Câu ầy là của Thái tổ Hoàng đế tặng ban, khi người còn bình nhứt. Đến nay tại có đó cho nên vua Thái tôn phải xuống mà liếp rước). Khi vua Thái tôn rước Dương linh bà và Sái thái quận vào nơi La ý ngồi yên, vua Thái tôn bèn hỏi rằng : « Nay Linh lão phu nhơn cùng Thái quận phu nhơn vào triều có nghị luận việc chi chẳng ? » Thái quận nghe vua hỏi liền đứng dậy tâu rằng : « Tiện thiếp có nghe bộ hạ khiến tướng đi đánh với Bắc Phiên nên nó vào đây cũng có tâu một việc trong sự đó. Bởi vì Chúa soái là Phan như Mỹ cùng Tiên phong không thuận lòng, nên chính ở việc ầy sẽ có sanh điều chẳng liệu ; xin bộ hạ thương lấy cha con Linh công là đứng trung thần trong nhà nước, mà linh loan lại cho người, kéo hư việc lớn ». Vua Thái tôn nghe qua ngẫm nghĩ, giây phút đáp lại rằng : « Việc ầy không người đi thì không được. Bởi vì Phiên tướng chúng nó kiên nhẫn có một mặt Linh công mà thôi, nếu Phiên binh nghe có danh

người ra, thì đều thất vía lui về chẳng kịp đánh. Vậy nay Thái quận có chức gì nay mà bày biểu chẳng? » Sài thái quận tâu rằng : « Nếu bệ hạ quyết chí, thì xin bệ hạ lựa một Đại thần nào cho có danh vọng, đồng theo trung quân mà bảo hộ cho Linh công, thì mới không lo điều hãm hại. » Thái tôn khen phải và nói rằng : « Lời nghị ấy rất nhảm, vậy để trăm lựa người theo bảo cử. » Vua Thái tôn nói rồi bèn hạ chiếu khiến văn võ lựa một quan theo bảo hộ Dương liên phong. Khi đó Bát vương ra tâu rằng : « Hành dinh đồ tể tướng bính là Hồ giềng Táng ắt làm chức Bảo quân đặng. Xin bệ hạ sai người đi với Dương linh công chắc là vô hại. » Vua Thái tôn nhậm lời của Bát vương tấu, liền xuống lệnh cho Hồ giềng Táng lãnh chức Bảo quân. Rồi để Dương linh bà và Sài thái quận an lòng, bèn giả từ vua trở về phủ. Ngày ấy Dương Nghiệp hay đặng tin có Hồ giềng Táng làm chức Bảo quân thì cả đẹp, bèn sắm sửa trở lại Hùng châu kéo hết binh mã về hiệp với binh Triều mà tấu bộ.

Hồi thứ mười tám

*Hồ-giềng-Táng cả đánh binh Liêu,
Dương-linh-công dưới bia tự tiết.*

Nói về Phan nhơn Mỹ lúc này kéo binh ra khỏi Kinh thành, nhậm Qua châu tấn tới. Đi chẳng khỏi mấy ngày đến ải Huynh long hạ trại. Nhơn Mỹ phân hai dinh lớn, để cho Hồ giềng Táng trấn ở tại Đông bích, còn mình thì đồn trú phía Tây bích dinh. Các việc hườn thành, Nhơn Mỹ hội Nha tướng những là : « Lưu quân Kỳ, Hạ quốc Cựu, Tần chiêu Khách và Mễ liên Giáo đồng tựu lại nghị luận. Nhơn Mỹ lúc ấy nói rằng : « Ta căm hờn bọn cha con Dương Nghiệp bấy lâu, mà trả không dặng thù, trong lòng lấy làm thiệt bức rức lắm ! Nay có cơ hội này, ta tính chờ lúc ra

binh dặng ta sát hại lũ nó. Rủi thay ! Có Hô giềng Táng lãnh chức Bảo quân, thiết kho bề san'a kế nào dặng. » Mễ liên Giáo khi do thừa rằng : « Tiểu tướng có một kế, trước trừ Hô giềng Táng, sau sát hại bọn Dương gia như chơi vậy. » Nhơn Mỹ nghe nói có kế hay thì rất đẹp, liền hỏi Liên Giáo rằng : « Tướng quân có kế gì hay, xin bày biểu trước đây cho có anh em bàn luận ? » Mễ liên Giáo thừa : « Nay nhơn khi binh ta mới đến, thì làm sao Phiên tướng chúng nó cũng dẫn binh ra áp chiến ; mà lúc này Dương Nghiệp chưa có đến đây, Thái sư dùng cơ ấy mà giao việc binh này cho Hô giềng Táng ra, thì ắt là trúng kế. Bởi vì Hô giềng Táng ngày nay cũng già yếu lụi rồi, làm sao mà chịu lâu với Phiên tướng cho lại ; nếu án binh đừng cho ra cứu ứng, thì người chạy đầu khỏi binh Phiên huýt tróc. Chúng đó rồi có khó gì lo trừ bọn Dương gia chẳng dặng. » Nhơn Mỹ nghe hết đầu đuôi rất mừng rỡ. bèn dọn tiệc ăn uống chơi, đến rạng ngày quả có binh Phiên kéo tới, người ngựa hùng hào, thình thễ rất mạnh. Kế có thám mã chạy về báo. Nhơn Mỹ liền cho người đi thỉnh Hô giềng Táng đến thương nghị rằng : « Nay Phiên binh đã kéo đến đánh ta, mà binh mã liên phòng chưa đến ; vậy tướng quân có kế gì làm cho binh Liêu thối lại dặng chũng ? » Giềng Táng nói : « Trong binh pháp có câu : Quân đến tướng đương, nước tràn thì đất lấp, chớ có sự chi lạ. Nay chúng ta đã vâng mạng vua đi chinh thảo, phải tán hết sức tận trung báo quốc, cùng Phiên bang một trận cho lấy lòng, mới phải là đạo làm thần tử chứ ! » Nhơn Mỹ nói : « Vậy thôi tướng quân ra trận trước, để tôi kéo binh theo sau cứu ứng cho. » Hô giềng Táng không ngờ là mưu, nên trong lòng tự nhiên vui, lập tức đứng dậy ra khỏi dinh nài nịt dẫn binh ra giương cờ giống trống, nhằm trận thượng xông vào ; xảy gặp Phiên tướng là Tiêu thất Lại, cỡi ngựa buồm cương bay ra cản. Hô giềng Táng nạt và mắng rằng : « Đồ xù lổ ! Mau kéo binh trở về nói với Tiêu Quân, bảo đừng có quen thói cang cường mà không dặt ở. » Tiêu thất Lại cả giận đáp rằng : « Người

chớ có múa mồi khua mỗ, thân già khòm không thủ phạm an nhân, lại còn muốn ra đây dương oai diệu vô. » Thất Lại nói rồi hươi đao chém tới, Giềng Táng giục ngựa đến đấu thương ; hai dằng kinh địch nhau hơn tám chục hiệp không phân thắng bại. Hai bên quân ó vang trời, bốn phía trống cò rền trận. Lúc này Hò giềng Táng có thể thủ thắng hơn, Tiêu thất Lại liệu bề chống đương không nổi, bèn bỏ trận chạy dài. Bình Tống thừa thế rượt theo, bốn phía binh Phiên vũ loạn. Giềng Táng muốn lấy đại công nên không chịu thâu quân, bèn giục ngựa xông vào nơi trọng địa. Khi đó tướng Phiên dụ dặng Giềng Táng vào khối chồn phục binh, thỉnh lính áp trở cớ kéo lại vây phủ đạo binh Hò giềng Táng vào giữa. Giềng Táng lúc này lúng túng, phần thì sĩ tốt đã kinh tâm, nên khó bề cự đương với Liễu tướng. Giềng Táng ráng hết sức binh sanh đánh giữ cầm chừng, dặng đợi binh sau tiếp ứng. Bỗng nghe trong rừng thỉnh linh phát ba tiếng pháo, thấy một tướng Liễu làm đầu, kéo ra hơn mấy ngàn binh nữa. Giềng Táng thấy vậy thất kinh, đánh giải vây dặng rút binh thối lại. Gia luật Tà Chuần bay ngựa tới kêu lớn tiếng nói rằng : « Tổng tướng kia, mau xuống ngựa chịu đầu đi, thì khỏi bị đều tru戮 : » Giềng Táng nghe nói cả giận, liền thúc quây ngựa lại đánh với Tà Chuần hơn mấy chục hồi ; giây phút binh Liễu kéo tới vây dày hơn mấy chục lớp. Tổng binh bị tử trận hết nhiều, Giềng Táng ráng hết sức lung hoành, dặng cầm binh không cho đỡ. Tổng binh xem thấy chủ soái mình cứng cỏi thì đều liều thác chống đương. Kế đó Tiêu thất Lại áp vào đánh với Giềng Táng hơn mấy hiệp nữa. Giềng Táng lúc này một mình ở giữa trùng vây, mà cự với thiên binh vạn tướng. Trong lúc đương nguy cấp. Giềng Táng hết sức ngóng trông binh ngoài đến tiếp ứng, bỗng thấy vợi xa có một đạo binh ở phía Đông đương kéo tới ; chiêng trống rền trời, tiếng quân reo inh ỏi. Đó là đạo binh của Dương Nghiệp. Lúc này Dương Nghiệp xem thấy binh Phiên đương vây khốn, bèn bèn ba giục ngựa tới kêu lớn tiếng nói rằng : « Tướng Liễu chớ chạy, có binh Dương Nghiệp đến đây. »

Liêu tướng này là bộ hạ của Thát Lợi tên là Hạ Văn Long, khi thấy Dương Nghiệp giục ngựa tới thì vội vàng ra cản đầu binh đánh với Dương Nghiệp không dặng mấy hồi, bị Dương Nghiệp chém một đao vong mạng. Ba cha con Dương Nghiệp liền giục ngựa xông đại vào trùng vây, đánh phá tan hoang cả trận, cứu khỏi Giếng Táng đem trở lại dinh, còn binh Liêu rã ra hai bên rồi lập thủ khác. Lúc này Hô giêng Táng về đến dinh nói với Dương Nghiệp rằng : « Nếu tôi chẳng nhờ có tướng quân đến cứu ắt chết nữa chẳng còn hồn. » Dương Nghiệp đáp : « Ấy là tội tôi đến chậm, cho nên khiến lão tướng nhọc nhằn, xin Tổng quân niệm tình miễn tội. Hai người nói chuyện vừa rồi, Hô giêng Táng bảo Dương Nghiệp đồn binh tại dinh mình, kể rằng ngày có tin báo với Nhơn Mỹ rằng : « Có binh Dương Tiên phong kéo đi ngã phía Đông đến cứu Hô bảo quan ra khỏi trùng vây rồi, bây giờ đồn trú tại Đông bích dương nghi binh. » Phan Nhơn Mỹ nghe tin ấy, hối hận vô cùng, kể Lưu quân Kỳ đến trước thưa rằng : « Dương Nghiệp lãnh chức Tiên phong mà chần chờ để người đến trễ, xin Quân sư lấy theo phép nước bắt tội đó mà hạ sát lấy oai, và trừ mối hậu hận kia luôn thề. » Hai người chuyện vẫn chưa dứt, kể có Dương Nghiệp cưỡi ngựa tới trung quân, vào trình diện với Nhơn Mỹ. Nhơn Mỹ làm oai thộp án, hét lớn nói rằng : « Quân cơ là việc trọng, sao người dám trễ chầy đường ấy ? » Dương Nghiệp đáp : « Tôi mắc vàng lệnh Thành thượng trở về Hùng châu kéo binh ở đó hiệp với binh triều. Đến ngày mười ba tôi mới khởi trình, ra tới như vậy cũng chẳng trễ. » Nhơn Mỹ nghe Dương Nghiệp nói cứng, thì cả giận nói rằng : « Người chớ cậy lệnh vua mà nói, tội ấy ta nguyện chẳng dung tha. » Nhơn Mỹ nói rồi liền nạt tả hữu bảo trói Dương Nghiệp đem đi chém, tả hữu vừa vàng lệnh, Dương Nghiệp nạt lớn và nói lại rằng : « Ta chẳng phải là người sợ chết, mà chết như vậy ta à khi việc lớn chẳng thành. » Dương Nghiệp chưa dứt tiếng, kể Hô giêng Táng bay ngựa tới hét lớn hỏi Nhơn Mỹ rằng :

« Người lãnh chức Chiêu thảo làm chi, mà ta ra giáo phường người lại ngồi không mà coi hơn thua, chẳng chịu cho một lón quân ra tiếp ứng ; nếu chẳng có Dương tướng quân ráng sức, thì ta còn gì, nay sao người lại dám chuyên quyền mà đòi tru lục người ta, là tại cứ nào vậy, người có thấy cây kim giần ta đây chẳng ? Bằng đó chẳng thuận thời, thì cây kim giần này không khỏi vào nơi trước mặt. » Nhơn Mỹ trong lòng như lửa đốt, mặt mày lợt nhuốm mông lơ, ngồi nín thinh không dám một điều nào chống trả. (Sợ vì Hồ giềng Táng tánh rất cương cường và có giần lịnh của vua ban, nếu có muốn làm gì cũng bất liện cho nên Nhơn Mỹ tức mình ngậm hờn mà chịu vậy). Hồ giềng Táng nói rồi liền dẫn Dương Nghiệp trở lại dinh, Nhơn Mỹ nghĩ thầm mắc cỡ với tướng sĩ mình, trọn cả ngày không nói năng. Mỗ liên Giáo khi đó tới khuyên lơn rằng : « Thái sư chứ có lo rầu, tiểu tướng có một kế nữa, trước khử trừ Hồ giềng Táng sau Dương Nghiệp chắc chẳng khỏi tay ngài. » Nhơn Mỹ lúc này nghe nói có kế thì gượng gạo hỏi Liện Giáo rằng : « Ông còn có kế gì hay sao ? Xin nói đi nghe thử. » Liện Giáo thưa : « Nhơn trong quân ngày nay thiếu lương thảo, xin thái sư giả là dâng cây Hồ giềng Táng về vận lương, nếu nó đi khỏi đây rồi, mình kiếm việc khác buộc tội cho bọn Dương gia, thì lấy ai mà che đỡ nữa. » Phan nhơn Mỹ khen : « Hay. » Rồi đó liền tả một tờ mây sai người đem sang dinh Hồ giềng Táng. Giềng Táng tiếp dâng thư dỡ ra xem thấy : Nhơn Mỹ khiến mình đi vận lương thì chẳng biết sao từ chối. Giềng Táng đương ngồi lo buồn, kể Dương Nghiệp bước vào thấy Giềng Táng dỗi sắc thì hỏi liền rằng : « Chẳng hay việc chi mà Tổng quân có sắc lo buồn dường ấy ? » Giềng Táng đem chuyện Nhơn Mỹ khiến đi vận lương nói lại với Dương Nghiệp. Dương Nghiệp tình thiệt không ngờ, bèn nói rằng : « Lương thảo là việc trọng trong quan, nếu chẳng phải Lão tướng đi, thì sao dặng. » Hồ giềng Táng nói rằng : « Ta chẳng phải chẳng muốn đi việc ấy, song lo vì Nhơn Mỹ là đứa lang tâm cầu

hạnh, thường có ý muốn hãm hại Tướng quân; chừng ấy lấy ai bảo hộ cho tướng quân dặng. Nếu việc này ta không đi, thì nó chiếu theo phép nước ắt là trọng hình, còn đi thì ta lo cho tướng quân lắm lắm đó ! » Dương Nghiệp nghe như vậy bèn nói rằng : « Cầm đội ơn dày Lão tướng có lòng lo lắng như vậy rất minh ! Nhưng mà Lão tướng có đi vận lương cũng chẳng sao. Bởi vì tôi coi thế giặc nó cũng đã ngoài rồi, ắt chúng nó chưa có động binh gấp nữa. Nếu Liêu binh nó có lầy lúng kinh địch, thì tôi đợi Lão tướng trở về sẽ ra binh ; dầu cho Nhơn Mỹ nó có tính cách nào cũng không thể làm dặng. » Hoàng đế Tạng cực chẳng đã phải đi, nên dặn Dương Nghiệp rằng : « Việc đi vận lương này không chừng đời, nên không chắc dặng ngày nào về, vậy thì tướng quân bền giữ nơi Đòng dinh này mà đợi tôi về sẽ nghị việc xuất binh mới tiện. » Dương Nghiệp vâng lời, nội ngày ấy Hoàng đế Tạng già từ, dẫn năm ngàn binh nhằm Trường an trở lại.

Người sau có làm thơ rằng :

*Một lòng lãnh mạng há riêng tư,
Rủi bấy ! Dương gia chẳng gập thì.
Biên cảnh chưa yên lương tương dứt,
Khuyến người xem đến rất thương bi.*

Nói về bên Tây dinh Phan nhơn Mỹ hay tin Hoàng đế Tạng kéo binh trở lại Biện kinh rồi thì rất mừng rỡ, liền tức thì nhóm chúng tướng lại nghị việc xuất binh. Khi ấy Mã liên Giáo bước ra thưa rằng : « Xin Chiêu thảo hạ chiến thư khiến người đem lời dinh Pàiên mà định kỳ giao chiến, như vậy rồi mới là có kế. » Nhơn Mỹ nhận lời, bèn hạ chiến thư sai sứ đem sang dinh Tiêu thát Lại. Thát Lại tiếp dặng thư cả giận, phê lại rằng : « Ngày mai giao binh. » Quân đem chiến thư ra khỏi, Thát Lại liền nhóm chúng tướng đến nghị rằng : « Như đạo binh của Nhơn Mỹ ra ta chẳng có lo, lo là lo bọn Dương gia anh hùng vô địch. Vũ mới đây ta lại có nghe bọn Dương gia với chủ tướng không luận từng, nhơn thừa

cái khếch thù ấy có khi mình thủ thắng dặng. » Các quan đồng khen phải. Thái Lai nói nữa rằng : « Cách đây chừng một dặm, có chỗ kêu là Trần gia cốc khâu, nơi đó thế núi rất hiểm yếu, bây giờ nếu dặng một người cho oanh liệt, dẫn binh đến đó mai phục hai bên, dụ giặc vào nơi Cốc khâu rồi hiệp binh lại vây ắt là trọn thắng. » Gia luật Tà Chuần nghe nói vừa dứt, ứng thỉnh ra chịu xin đi, Thái Lai rất mừng, liền phát binh cho Tà Chuần, rồi kêu Gia luật Hề Đê dặn rằng : « Ngày mai lương quân kéo một muôn binh ra khiêu chiến, mà phải giữ gìn phép luật theo binh thư, kéo cha con Dương gia là người thông thạo lắm. Tướng quân phải ráng cho hết sức chịu cùm chường mà dẫn dụ vào dặng chỗ phục binh, rồi ra hiệu pháo, hai đầu đánh ép lại thì mới thủ thắng. » Bồ Đề lãnh kế lạ từ, Thái Lai phân khiến xong xuôi rồi, bốn thân dẫn năm ba tên quân kỵ theo mình đến dinh Tống đạo hội động lĩnh. Còn Phan Nhon Mỹ khi dặng tờ chiến thư phê lại, bèn đòi Lưu quân Kỳ đến hỏi rằng : « Vay chớ ngày mai người định ai đem binh đi trước ? » Quân Kỳ thưa : « Việc ấy phải dụng Dương tiên phuông ra trước, còn ngài già dò dẫn binh theo sau tiếp ứng. » Nhon Mỹ nghe nói liền cho kẻ đi đòi Dương Nghiệp vào trước nói rằng : « Binh Liêu ngày mai nó đến khiêu chiến, tướng quân chẳng nên tháo thứ mà làm nhẹ oai khí của vua. » Dương Nghiệp đáp rằng : « Ngày mai là ngày thập ác đại bại, nếu ra binh thì bất lợi lắm ! Phần lại Hồ Giêng tông quân đi vận lương chưa về, còn binh Liêu lúc này thế lớn lắm, phải đợi độ thám cơ mưu rồi sẽ tấn binh mới nên công dặng. » Nhon Mỹ nói : « Giặc đã tới bên dinh kêu chiến, người còn dè dặt ai ? Nếu người không chịu ra binh thì ta sẽ làm sứ mà tâu với triều đình rằng : Người muốn trở lòng phản. » Dương Nghiệp biết quyền mình không có, nên nhún nhục nói rằng : « Đạo hành binh cho dặng thắng thì rất khó, còn quân Liêu đông lúc này binh pháp nó chẳng phải tầm thường ; nếu như đấu binh tại nơi bình nguyên khoán giã thì chẳng nói làm chi, chớ tôi sợ nó tráo trở không chừng mà phục binh nơi Trần gia cốc

khâu thì khó mà chống đương cho lại, vì chốn ấy nhiều núi non hiểm trở lắm ! Vậy xin Chiêu thảo dẫn trước một đạo binh đến chỗ Cốc khâu mà ngăn ngừa, đừng cho tôi thủ thắng nó mới dặng. » Nhơn Mỹ nói : « Vậy thì người ra trận đi, ta sẽ sai người đến đó tiếp ứng. » Dương Nghiệp bằng lòng, lui ra về dinh sắp đặt. Kể có Hạ hoai Phổ bước vô trường thưa với Nhơn Mỹ rằng : « Như nay Dương tiên phuông không chịu đem binh ra thảo chiến trước, còn Chiêu thảo cũng phải dẫn một đạo binh tới trước Trần gia cốc khâu mà ngăn ngừa, mới không hư việc lớn. » Nhơn Mỹ nói : « Ta muốn hại bọn nó đã lâu, mà ngặt vì không cơ hội, nay sẵn có dịp này càng tốt lắm ! Lại còn phải đem binh tiếp cứu nó làm chi, đề coi nó giở tính thế nào gỡ dặng thì nó lủn. » Hoai Phổ nói nữa rằng : « Như Chiêu thảo quyết lòng trả oán riêng, thì thiếu gì lúc làm dặng, chớ trong cơ hội này mà làm như thế, chẳng là hư việc cả của triều đình sao ? » Nhơn Mỹ nghe nói trái, không thêm ở đó, bỏ vào trường nghĩ ngợi. Hoai Phổ că giận và than rằng : « Đồ thất phu muốn làm hư việc nước, ta nỡ nào mà ngồi ngó chẳng cứu người. » Hoai Phổ nói như vậy rồi bỏ ra ngoài dần bốn bộ đến ra mắt Dương Nghiệp nói rằng : « Ông ra binh hạn này tôi e bất lợi, bởi vì thắng thất phu kia nó muốn hãm hại ông, xin đó phải trước ngăn ngừa lần thối cho lắm ! » Dương Nghiệp nói : « Cám ơn ông có lòng trung nghĩa nhưng mà bốn phận tôi phải chịu biết sao. Tôi chẳng kể thân tôi thác, vì nhằm thời bất lợi nên khiến chuyện không hay, vậy phải ôm lòng mà chịu vậy. » Hạ hoai Phổ nói rằng : « Ông một lòng tự quyết, còn binh Chiêu thảo ứng tiếp khó trông. Vậy thời đề tiểu tướng này xin đi với đại nhơn, cùng đó giúp một đôi hồi cho phỉ nguyện. » Dương Nghiệp nói : « Nếu dặng vậy rất may ! Thôi, tôi cùng ông phân ra làm tả chi hữu dực mà đi, họa may dặng thắng. » Đêm ấy nghị luận rồi, rạng ngày ba cha con Dương Nghiệp và Hạ hoai Phổ kéo binh ra bố liệt trận tại Long nha thôn, rồi đó ngó xa xa xem thấy Liêu binh kéo tới.

lấp nổi chặt đường, tiếng chiêng trống rền tai, ngọn cờ bay
mật núi. Khi đó Gia luật Hề Đề giục ngựa tới trước trận,
kêu lớn tiếng nói rằng : « Tổng trưởng mau xuống ngựa lại
hàng, thì khỏi động can qua, bằng nghịch mạng cái lời ta,
đừng có oán trách. » Dương Nghiệp không nói rằng gì, cứ
việc hươi thương giục ngựa tới đánh. Hai bên sĩ tốt cùng
nhau ẩu dả, tướng với tướng tranh công, quân sĩ dờng
nhau áp ra đánh xé. Hề Đề lúc này giao chiến mấy hiệp,
rồi giả thua quạy ngựa lui ra. Dương Nghiệp đuổi theo đánh
nữa. Dương diên Chiêu và Hạ hoai Phổ ở hậu binh thôi
thúc tướng sĩ rượt nà theo Liêu tướng. Binh Phiên cả loạn
ném dao bổ giáp chạy dài, còn Hề Đề và đánh và dụ cầm
chừng dặng chọc giận Dương Nghiệp rượt theo cho sâu
đường đất. Lúc đó Dương Nghiệp và rượt và nghĩ rằng :
« Chỗ này là chỗ bằng địa không có gì, chẳng lẽ chúng nó
có phục binh nơi đây mà sợ. » Dương Nghiệp nghĩ như vậy,
giục ngựa tới nữa rượt theo gần tới nơi Trần gia cốc khầu.
Thất Lại ở trên sơn ba xem thấy, phát hiệu pháo nổ rền,
Gia luật Tà Chuẩn phục binh dấy động, bốn phía gươm giáo
rạng ngời kéo đến bờ vây như kiến cỏ. Dương Nghiệp
lúc này mới ngó lên, thấy là nơi Cốc khầu thì thất kinh,
bèn quạy ngựa trở lại đã có Tà Chuẩn chặn đường binh đón
đánh ; còn lớp thì binh Phiên ở trên núi bắn xuống như
mưa, quân Tổng bị chết không biết bao nhiêu mà kể. Lúc
này Dương diên Chiêu, Dương diên Tự, hai anh em thấy
đạo binh cha mình đã lâm vào Cốc khầu, bèn liều thác xông
đụt trùng vây, vô hoai cũng chẳng nổi, vì tên, đạn, cây, đá
ở trên núi đổ xuống rầm rầm bít nẻ. Lúc ấy Hề Đề pháo
đồng giục ngựa qua Đổng bích dặng dốc binh, chẳng dờ gặp
Hoai Phổ đương tung hoành phá trận. Hề Đề bưng ngựa tới,
chém xuống một đao. Hoai Phổ lè nhào xuống ngựa. (Hạ hoai
Phổ ty trần cũng đáng tiếc người trung nghĩa). Còn bao nhiêu
bộ tướng của Hoai Phổ đều bị tên mà chết sạch. Khá thương cho
hai anh em Diên Chiêu và Diên Tự, lúc này cũng mắc ở trong
giữa trận, không biết làm sao mà giải phá trùng vây, còn bộ tướng

lớp thì tấn lạc, lớp thì bị chun vào trong Cốc khẩu cũng gần hết. Bấy giờ Diên Chiêu kêu Diên Tự nói rằng : « Em mau kiểm ngã trở lại Đại dinh thừa với Phan chiêu thảo tự sự, dặng xin binh thêm kéo đến đây mà giải cứu ; còn đề ta ở đây đi kiểm đường dặng vào Cốc khẩu báo hộ gia gia. » Diên Chiêu nói rồi đánh trợ lực với em mà giải phá, dặng đưa ra, còn mình lên chỗ cao nhằm chừng nơi Cốc khẩu, chờ binh Tống bị vây mà tới. Lúc ấy Diên Chiêu nhóm dặng mấy trăm binh lạc, xốc vào trận đánh vài đến gần phía dòng Cốc khẩu, gặp Phiên tướng là Trần thiên Thọ đón lại. Diên Chiêu hét như sấm dậy huơ búa nổi thần lực lung hoành, giết dặng Thiên Thọ mạng vong, rồi giục binh vào Cốc khẩu, khi ấy Dương Nghiệp ở trong cũng đánh ra phía ấy, gặp Diên Chiêu kêu lớn nói rằng : « Binh Phiên dòng lắm ! Con phải kiểm nẻo mà chạy ra, chớ ở đó ắt là bị nó bắt dặng. » Diên Chiêu khi đó khóc và nói rằng : « Con xông khai huyết lộ dặng vào đây giải cứu cho gia gia, xin gia gia theo con mà ra chớ ở đây e lâm lụy. » Diên Chiêu nói rồi huơ thần võ đảm, giết, xông mở trùng vây, kể đạo binh của Tiêu thất Lại ở trong núi kéo ra đánh vui với cha con Dương Nghiệp một trận nữa, làm chia hai đạo binh của Diên Chiêu. Chừng Diên Chiêu ngó lại thì thấy cha mình còn bị lạc ở trong Cốc khẩu. Diên Chiêu quảy ngựa lại, đánh trở lộn vô một lần nữa, thì bộ hạ đều bị binh Phiên giết hết, còn mình ở giữa như cá không vi, muốn vô mà chẳng nổi nữa, bèn bỏ phía đó, giục ngựa chạy qua phía Nam lộ nghĩ tay mà đợi binh cứu viện đến. Lúc này Dương Nghiệp ở trong tả xông hữu dục, dưới đỡ trên che, đánh hoài mà tướng Phiên không chịu thoái. Đánh cho đến nổi máu chảy đầm mình như nhuộm, khôi giáp rách tét toi bởi chừng mệt quá mới lách ngựa lên chỗ cao đứng nghỉ ; bèn xem thấy tứ phía tinh là binh giặc, thì than dài rằng : « Lòng ta dốc muốn lập công vung dập cho nước nhà, không đề đến nơi này mà bị lăm tay quân địch. » Dương Nghiệp nói như vậy rồi ngó cùng bốn phía có ý xem kiểm con mình, mà

chàng thấy, liền nói nữa rằng : « Còn con ta còn mất chưa thông, còn mình mà để quân Phiên bắt dạng thì rất nên xấu hổ. » Dương Nghiệp nói rồi ngó lại chung quanh mình, thấy còn có một trăm người bộ tướng, bèn kêu chúng sĩ tốt nói rằng : « Lũ này mỗi đứa đều có đủ cha mẹ vợ con mà bị cùng ta chuyển nầy đến đây chịu thác rất nên sầu thảm ! Vậy thì chúng bây khá mau đổi dạng lên núi trốn đi, về đặng mà báo tin cho vua hay tự sự. » Chúng quân đều khóc và thưa rằng : « Nay đại lão gia vì việc vua đến đây mà chịu chết, chúng tôi đâu nỡ sống mà làm gì. » Chúng quân nói vừa dứt, kẻ nghe Liễu binh ở dưới trền lên đi kiếm bắt. Bọn bộ hạ Tổng bèn phó Dương Nghiệp chạy đến chỗ Hò nguyên, gặp một tấm thạch bia rất lớn, trên có khắc ba chữ kêu là Lý lăng bia. Dương Nghiệp khi ấy mới nghĩ rằng : « Hơn Lý Lăng ngày xưa còn biết tận trung với nước, hưởng chi là ta. » Dương Nghiệp nghĩ rồi bèn kêu quân chúng nói nữa rằng : « Ta không thể mà bảo họ bây dặng rồi, chỗ này là nơi ta hết lòng với Chúa thượng tại đây. Vậy chúng bây mau kiếm đường mà thoát nạn. » Dương Nghiệp nói rồi bèn kêu lớn vài tiếng rằng : « Hoàng thiên ! Hoàng thiên ! Xin xét soi lòng ngay ! » Dương Nghiệp kêu rồi bèn đập đầu vào bia đá mà tự tử. Khá thương hảo kiệt ! Nội đất Thái nguyên không ai bì kịp. Ngày nay mạng một chàng toàn, cũng vì trung nghĩa.

Tịnh Phiên làm truyện đến đây thấy công cuộc như vậy, có làm bài thơ than rằng :

*Binh hết còn chi rặng síc ỏi !
Trần gia cóc khẩu thúy anà tài.
Dưới bia họ Lý nên danh tiết,
Muôn thuở người qua cảm chửng thối !*

Khi Dương Nghiệp đập đầu vào bia chết rồi, thì kẻ binh Liễu kéo lời vây phủ tư bề, bọn chúng quân cũng cứ việc đánh, nên bị chết hết. Kể đó Liễu tướng áp vào lấy thủ cấp

của Dương Nghiệp, thì trời đã tối. Tiêu thất Lại bèn dạy gióng chiêng thâu quân trở lại.

Nói về Dương diên Tự khi chạy về đến Qua châu dinh vào ra mắt Phan nhơn Mỹ khóc và thưa rằng : « Cha tôi bị Phiên binh vây khốn tại Trần gia cốc khầu rất nguy cấp, xin Chiêu thảo cho binh đến cứu, nếu không thì việc sơ thất ắt là chẳng khỏi. » Nhơn Mỹ khi đó nói lớn tiếng rằng : « Cha con mi thuở nay xưng là vô địch, bây giờ tại sao mới ra binh lại trở về cầu cứu ? Thôi, người hãy đi ra mà nói với cha người, bảo rằng lấy, chứ binh mã này còn đủ giữ dinh đây mà thôi, không có dư dàu sai đi cứu đặng. » Dương diên Tự nghe nói cả giận hét lớn tiếng đáp lại rằng : « Nay cha con ta ra sức đặng giúp nước nhà, còn Chiêu thảo nở dễ ngồi mà coi cho hư sự sao ? » Nhơn Mỹ cả giận, tức thì dạy tả hữu đuổi Dương diên Tự ra khỏi dinh. Quân nhơn vâng lệnh, Dương diên Tự dậm chơn cả mắng và nói rằng : « Té không dè đồ thất phu nó làm ra đến duyên cớ này ! Nếu ta còn dặng dặng sống trên đời, thì ta nguyện cùng mây không đội trời chung một cõi. » Phan nhơn Mỹ nghe nói giận thộp án hét lớn nói nữa rằng : « Thằng con nít, miệng còn hôi sữa nực nong, sao mày dám cả gan mà mắng ta dưng ấy. Việc cứu hạn ta không thêm nói lời, còn quyền sát phạt ở tại nơi tay ta, mà sao mày dám lớn gan như vậy ? »

(Xem tiếp tập 10)

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN ĐỨC THU' XÃ

25 đường Sabourain — Saigon

Điện thoại : 20.678

BẮC-TÔNG ĐIỀN-NGHĨA

Hồi thứ mười chín

*Qua-châu-dinh, Diên Tỵ bị lên,
Hồ-nguyên-cốc, Ngủ Lang gặp cứu.*

Diên Tỵ nghe Nhơn Mỹ nói chừng nào lại càng sợ nhục đến đều. Nhơn Mỹ lúc quá, chẳng biết sao, bèn hạ lệnh cho tả hữu bắt Dương diên Tỵ trói vào cây mà bắn. Quân hiệu vàng mạng áp lại hơn mấy trăm người, mới trói Diên Tỵ vào cây dặng. Khi đó quân sĩ lấy cung tên áp bắn, mà chẳng có một mũi nào trúng mình Diên Tỵ hết. Quân sĩ lấy làm lạ, vào thưa lại cho Nhơn Mỹ hay. Phan nhơn Mỹ nghe báo thất kinh và nói rằng : « Việc ấy thiệt quái kỳ, tại làm sao mà bắn không trúng nó ? » Nhơn Mỹ nói rồi cùng các tướng theo ra coi, hỏi quân sĩ áp đến mà bắn một hồi cũng trơ trơ như không vậy. Dương diên Tỵ khi ấy nghĩ thầm : « Dầu thế nào cũng chẳng khỏi nó giết, nếu nó làm thế này không nổi, ắt nó dùng mưu khác nữa cũng chẳng còn. Vậy thôi dè mắng nó cho đỡ nư rồi chỉ chỗ nó bắn một mũi cho dặng mát thân, kéo dề lòng dồng cực xác. » Dương diên Tỵ nghĩ như vậy rồi liền kêu Nhơn Mỹ mà mắng rằng : « Thằng loạn thần tặc tử, mày gian ác làm chi rất nghiệt, khiến cho hư hết việc nước nhà ; chứ như ta là đứng đại trượng phu nào có biết sợ chết là gì, nhưng mà tại ta còn lo một nỗi phụ lụy nhà ta còn mất chưa thông,

chớ còn như mày là một loại có sống cũng chẳng làm gì trên thế. » Nhơn Mỹ nghe mắng chùng nào càng xốn xang chùng nấy, bèn hối sĩ tốt áp bắn hoài. Lúc ấy Diên Tự kêu Nhơn Mỹ mà nói rằng : « Thằng thất phu kia, mày muốn bắn tao cho chết thì nghe tao chỉ thế cho mà làm, chớ đừng có xúi quân bắn nhiều vô ích. » Diên Tự mắng đã thêm liền kêu quân bảo : « Bịt hai con mắt lại, thì bắn mới trúng ta. » Nhơn Mỹ nghe đều ấy, liền bảo quân leo lên cắt miếng da nơi trán Diên Tự lột bỏ phủ lấp hai con mắt mà thi hành. Quân nhơn vàng lệnh lập tức ra tay, bắn một mũi, Diên Tự hồn về chín suối ! (Khá thương cho Dương diên Tự, bị bắn nát mình chẳng còn dính lại chút da ! Những người trung nghĩa ai ai xem thấy cũng đều thương xót).

Người sau có làm bài thơ than rằng :

*Muốn ngựa ngàn quân lập đại công,
Pha vây vào trận thấy anh hùng.
Khá thương chưa tạo bình sanh chí,
Nỡ khiến mình mang loạn tiếng trung.*

Phan nhơn Mỹ thấy bắn thác Dương thất lang rồi liền khiến quân lòi thày đem bỏ xuống suối Huỳnh hà cho cá nuốt. Kế đó có quân về báo rằng : « Binh Liêu vây cốc khâu, lấy đóng thủ cấp của Dương Nghiệp rồi, bây giờ đang kéo đến dinh Tây công phá nữa. » Nhơn Mỹ nghe báo thất kinh nói rằng : « Binh Liêu lúc này thanh thế lắm ! Nếu chúng nó kéo tới đây chắc chẳng còn tánh mạng. Vậy mau phải lui binh trước, kéo trở chày mà mang lại. » Nhơn Mỹ nói rồi liền hạ lệnh bỏ trại rút binh lui, bọn Lưu quân Kỷ chùng hay sự ấy đều tán đởm kinh hồn, kéo nhau chạy mù về Diện kinh một nước ! Binh Liêu khi tới trại, thấy chẳng có người, thì ngụ ý hiểm rằng : « Binh Tống đã hết tướng ra đối địch. » Bèn giục binh mã rượt theo, giết một trận chết thối vô số. Khi đó Tiêu thất Lại dựng trợn thẳng, bèn đồn binh tại Huy châu, khiến người vô báo thiệp cho Tiêu thái hậu hay tự sự.

Đầy nói nhắc lại chuyện bộ hạ Dương diên Chiêu là Trần Lâm và Sài Cầm, khi bị binh giặc vây tại Trần gia cốc khầu thoát thân đứng, chạy trốn ở trong rừng, chừng nghe êm lặn rồi mới lần mò ra, vừa tới suối Huỳnh hà thoát nhiên thấy trên giòng nước trôi xuống một cái tử thi, hai người nhìn biết, cả khóc mà nói rằng : « Ấy là tiểu chủ quan đó, chẳng biết vì sao mà bị bắn cho đến đôi thân thề ra thế ấy ? » Hai người nói rồi lội xuống vớt lên, còn dương đứng bệu bạo chưa dứt, bỗng thấy xa xa có một người cưỡi ngựa đèo kìa chạy đến. Hai người vừa muốn tránh thì người ấy bay ngựa tới hỏi rằng : « Hai người làm gì mà còn ở đó ? » Trần Lâm khi ấy coi rõ lại là Dương lục lang, bèn khóc lớn thưa rằng : « Trong khi thất lạc, hai tôi ẩn tích tại chốn này, thấy giặc vừa tan, hai tôi rón gượng đi tìm kiếm bôn chủ, chẳng dè vừa mới tới đây lại gặp thấy của thất lang trôi nổi, hai tôi vớt lên còn nằm đây, chẳng biết hơn làm sao mà bị ai bắn, thân thề không còn chữa dính chút da mẹ đẻ. » Lục sứ nghe rõ, liền xuống ngựa coi lại rồi ngước mặt lên trời kêu khóc mà nói rằng : « Cha con tôi đã hết tình vì nước, một lòng tận lực báo công, sao lại khiến bị số gì mà trở nên thế ấy ! » Nói như vậy rồi khóc một hồi, đoạn kêu Trần Lâm và Sài Cầm mà nói rằng : « Chuyện này nguyên bởi Thất lang về Đông dinh cầu cứu, mới bị thằng Phan như Mỹ nó sát hại như vậy đó. » Ba người chuyện vãn rồi Lục Sứ mới khiến Trần Lâm và Sài Cầm đem thầy Thất lang đi mai táng. Hai người vâng mạng chôn cất xong xuôi, Trần Lâm mới hỏi Dương lục Sứ rằng : « Bây giờ chủ quan tính đi ngã nàoặng cho hai tôi theo với. » Diên Chiêu nói : « Thôi hai người khá kiếm chỗ mà ẩn thân, để ta theo tiểu lộ, dặng thám dò tin tức cha ta coi thế nào ; nếu bằng còn bị khốn nơi Cốc khầu thì nội đêm nay ta lên về Trường an xin binh đến cứu ; thoãn có bất trắc đều nào, thì ta cũng nguyện trả cho dặng cứu thù này mới phải dạ. » Trần Lâm và Sài Cầm nghe nói sa nước mắt ! Rồi đó hai đảng từ biệt, Dương diên Chiêu lên ngựa, một mình nhắm Trần gia cốc khầu xông vào. Lúc ấy Diên Chiêu

đi đến nửa đường, xảy gặp hai người Tiểu phu bèn ngừng ngựa lại hỏi rằng : « Chẳng hay đây tục danh kêu là xứ chi ? Xin hai ông làm ơn cho tôi biết một chút. » Hai người Tiểu phu cũng chẳng giấu, bèn đáp thiệt rằng : « Qua khỏi Cốc khẩu này phía Đông Bích là đất U châu và Sa mịch, ra khỏi phía trước đây là Hồ nguyên cốc đó. » Diên Chiêu nghe nói rõ bèn cảm tạ rồi giục ngựa lới trước Hồ nguyên thấy thấy tử trận còn nằm trùng trùng điệp điệp, tình là bình Tống không. Diên Chiêu khi đó xem thay vậy thì than thở không cùng, rồi cũng lần đến dưới bia Lý Lăng tìm kiếm nữa. Giày lâu Diên Chiêu thấy dưới bia, có thấy một đại tướng nằm ngang mà trong lưng còn cột cái giải lụa, Diên Chiêu lúc này ôm thầy cha cả khóc và than rằng : « Hoàng thiên sao chẳng thương người trung liệt, khiến chi lảng mạng nơi chiến trường thiệt là tội nghiệp ! » Diên Chiêu buồn bực, than khóc khôn cùng ! Rồi đó ôm thầy cha đem mai táng tại dưới bia Lý lăng và lấy cây giáo gậy cắm nơi một bên mồ dựng làm dấu tích, đoạn lên ngựa trở ra. Kể gặp tướng Phiên là Trương hắc Cáp đón đường, kêu lớn tiếng nói rằng : « Tướng kia sao không xuống ngựa mà đầu di cho khỏi đều tru lục. » Diên Chiêu cả giận, một mình một ngựa cầm giáo xốc lới đánh vui, Phiên tướng cũng đương oai, hai người đánh nhau hơn vài mươi hiệp. Giây phút bốn phía quân Phiên la ó vang dậy, áp đến vây Diên Chiêu vào giữa. Diên Chiêu tuy mạnh mà một mình cự làm sao lại với muôn binh. Diên Chiêu đương lúc nguy cấp, bỗng nghe phía ngoài có lạc ngựa, Diên Chiêu cầm cự mà ghé mắt ngó ra thấy có một tướng hình dung cao lớn, ở đầu bay ngựa lới vào trận chém Trương hắc Cáp một búa mạng vong, rồi rượt binh Liêu giết một hồi tan tành cả trận, mới quay ngựa lại chào mừng. Diên Chiêu xem rõ lại thì là anh ruột mình tên Diên Đức. Lúc ấy anh em ôm nhau mà than khóc khôn cùng kể xiết. Kể đó Diên Đức nói với em rằng : « Đây là chỗ giặc khó phân trần sự sau trước, vậy em khá theo anh vào núi rồi sẽ đàm luận việc lâu dài mới dựng. » Diên Đức nói rồi bèn dẫn

em mình thẳng về Ngũ đài sơn, vào chùa cơm nước. Khi ăn uống xong xuôi, Diên Chiêu hỏi anh mình rằng : « Từ ngày ca ca ở lại U châu thất lạc, mẹ cha đều định chắc anh quá vãng đã lâu rồi, mà tại sao anh vào chùa này định tu trì như vậy ? » Diên Đức nói : « Thuở nọ gia gia cùng em phò thánh chúa ra cửa Đông thành, rồi tướng Liễu không ngờ, bị đại ca giết tại chiến trường, rồi đó chúng nó liền phủ vây tứ hướng. May cơn ấy phần anh đi hậu lập, nên gắng sức ngăn ngừa mới thoát khỏi trùng vây, còn mấy anh đều tử trận hết. Chúng nó lúc đó cứ thẳng rượt theo anh, anh mới nhờ sức lại thầy xưa có dặn, anh bèn sanh ra một kế, thả ngựa và mao giáp bỏ dọc đường, anh lên lên chùa này thi phất, bấy lâu lo giữ việc tu hành, mới dựng an nhàn như thế. Hôm nay sao lại khiến trong lòng anh buồn bực, nên ra ngoài xem phong cảnh giải sầu, chẳng ngờ ngó qua phía Trần gia cốc khầu, thấy sát khí phía ấy bay lên mặt trời, lại khi trước anh có nghe người ta đồn đãi rằng : Tổng cùng Liễu hai đảng đương giao chiến. Anh nghe như vậy lại xốn xang hơn nữa, bèn bắt ngựa xuống núi coi thời sự ra thế nào. Chẳng ngờ đến nơi thấy binh Phiên đương phủ vây em trong đó. » Diên Chiêu nghe hết chuyện khóc một hồi, rồi đọc chuyện cha bị chết nơi sa trường : và em bị gian thần hại lên như vậy... như vậy... cho Diên Đức nghe. Diên Đức không ngớt nỗi bi thương, bèn nói với em mình rằng : « Cửa chí thân không lữ mà không lo, anh nguyện chẳng sớm thì muộn trả thù ấy choặng mới an dạ. » Diên Chiêu nói : « Nay em quyết về đến Ngự tiền mà tâu với Thánh thượng đừng mình oan chuyện ấy cho rõ ràng em mới chịu. » Anh em chuyện vãn việc nhà sau trước đến canh kìnhya mới dẫn nhau đi nghỉ. Bấy giờ Diên Chiêu từ tạ anh ở lại, rồi xuống núi nhằm đường củ bấc chừng trở về Trường an lo việc báo oán.

Lúc này Triều đình mới hay sự Dương Nghiệp bại binh và bị tử trận. Vua Thái tôn khi ấy nhóm văn võ đến cho hay tin và nói rằng : « Cha con Dương Nghiệp là người

Trung cần trong nước, nay lại bị chết theo việc vương sự
trầm rất bi thương ! » Bức vương thấy vua tướng đến, bèn
đem chuyện Dương Nghiệp ra tâu rằng : « Mới đây có Tổng
quân là Hò giềng Táng về kinh vận lương thảo, có ghé cho
tôi hay chuyện như vậy : Chủ soái là Phan Nhơn Mỹ với
Tiền phong Dương Nghiệp không huề, cho nên hôm rày tôi
có lòng lo sợ việc cả không nên, đến nay mới hẳn sự thối
như vậy chẳng sai. Xin bộ hạ tra xét cho rõ ràng chuyện
Nhơn Mỹ, dặng mà trị tội, cho người sau biết chỗ ấy lãnh
chừa, thì mới dặng yên bài trong nước. » Thái tôn nhậm
lời Bức vương tâu, bèn hạ chỉ cho các tòng Đại thần tra xét
việc ấy. Nhơn Mỹ hay tin như vậy cả kinh, đứng ngồi
không yên chỗ, bèn cùng nha tướng là bọn Lưu quân Kỳ
nghị luận rằng : « Nay ta mới hay Triều đình sắp đặt tra
hỏi sự ta mới bại binh đây. Còn người lại nói Dương lục
Sứ còn sống sẽ vô triều xin vua minh oan về việc đó nữa.
Ví như Chúa thượng rõ dặng tình hình và Hò giềng Táng
chịu ra làm chứng việc này nữa, thì gia tộc ta ắt không
khỏi bị tru戮. » Lưu quân Kỳ thưa : « Như có sự nào mà
không toan lo sớm, đề chừng bọn Dương gia chúng nó
tổ cáo ra, thì dầu đại nhơn có trăm miệng cũng không
làm gì lại. Hôm nay nhơn lúc Diên Chiêu về chưa tới, khá
lén khiến người ra trước đón hẩn tại Huỳnh hà, giết cho
đặng mùi đó, thì trừ mối hậu hoạn kia mới dứt ; cũng
như trăm thảo trừ căn sau khỏi lo chồi mọc tái sinh nữa. »
Nhơn Mỹ khen phải, liền sai người làm phúc, ra đón Diên
Chiêu tại Huỳnh hà. Dương diên Chiêu lúc này, lìa khỏi
Ngũ đài sơn, cứ đại lộ băng chường miết tới. Khi Diên
Chiêu đi đến một chỗ sơn lâm vắng vẻ, thình lình nghe một
tiếng pháo nổ vang, giây phút có một lớp người ngựa
trong rừng xông ra, độ chừng dặng ba, bốn mươi người,
cờ trống cũng rõ ràng, kéo tới cản đường và nói lớn tiếng
rằng : « Người kia phải đứng lại. Nếu muốn qua khỏi chốn
này, thì nạp liền mại lộ trước đi, rồi mới dặng dõng gót. »
Lục Sứ ngừng ngựa vừa muốn ra tay, kẻo ngó thấy hai

người nha tướng của mình ngày trước ; bèn kêu lớn hỏi rằng : « Hai tướng kia có phải là Trần Lâm và Sài Cầm đó chăng ? » Hai người nghe hỏi tên, bèn bước tới xem rõ là chủ cũ, thì hết lòng mừng rỡ và nói rằng : « Lũ tôi nay gặp chủ quan đây một lần nữa, thật là đại phước ! » Ba thầy trò mừng rỡ, rồi đồng dắt nhau lên trại, bày tiệc ra ăn uống chuyện trò. Sài Cầm khi ấy nói rằng : « Hai tôi xa cách chủ quan lên chiếm cứ núi này mà an dưỡng, không dè ngày nay lại gặp bona quan tại đây cũng như hạn nọ gặp dào, khát kia trông nong. » Lục Sứ khi ấy cũng đem chuyện Phan nhơn Mỹ lúc trước, không phát bình, mới khiến cho cha mình thác tại chiến trường như vậy mà nói chuyện lại. Hai tướng nghe nói hết sức cảm hờn Nhơn Mỹ, bèn hỏi Lục Sứ rằng : « Chẳng hay bây giờ công sự đường ấy mà chủ quan tính thế nào định trả oán ? » Lục Sứ nói « Bề ta nghĩ chơn đây một bữa, rồi rạng ngày trở lại Trường an, xin vua mình oan việc đó. » Lục Sứ nói vừa dứt, có một tên lâu la kia nghe rõ các điều, thì biết Lục Sứ là con Dương Nghiệp, bèn lật dật ra trước thừa rằng : « Nói vậy Đại nhơn nay tính về Trường an, định xin mình oan việc Nhơn Mỹ ? » Lục Sứ đáp : « Phải. » Tên lâu la nói nữa rằng : « Mới cách mấy hôm nay tôi có đi xuống tại bên đó nơi sông Huỳnh hà, tôi có nghe một việc xin tỏ trước đây cho đại nhơn hay, nếu đại nhơn có qua nơi đó, thì phải giữ gìn cho lắm mớiặng. » Lục Sứ nghe nói thất kinh hỏi rằng : « Vậy chứ người hay việc chi ? Nói cho ta rõ với. » Tên lâu la thừa : « Hôm nọ tôi có nghe mấy người nói : Có một bona quân tráo hơn hai ba mươi người ngựa đến ở tại Huỳnh hà mà đồn đại nhơn, quyết giết choặng mà trừ mỗi hầu hoạn. Tôi có hỏi rõ, bona ấy thiệt của Phan nhơn Mỹ sai ra. Nay hờ cơ mà gặp ngài nói chuyện đây, nên tôi mới hay là việc ấy nó làm như vậy. » Lục Sứ nghe nói đầu đuôi tỏ rõ, thì đồ mồ hôi, bèn thưởng tên lâu la ấy và cảm tạ vô hồi ! Rồi đó Lục Sứ bàn luận với Trần Lâm nhứt diện xuống giết sạch bona kia nhứt diện

kiếm đường đi ngã khác. Khi đó Trần Lâm thưa với chủ mình rằng : « Xin chủ quan chờ có nóng, thả nhện nó rồi việc sẽ hay. Nay tại đây có một cái tiều lộ cũng về Biện kinh dừng vậy, chủ quan tránh qua nẻo ấy mà đi thì khỏi sự dằn dả sanh trở ngại. » Lục Sứ hết sức dằn lòng mà nghe theo lời Trần Lâm liền sắm sửa đồ hành lý khiến lâu la theo dẫn nẻo cho Lục Sứ về ngã Hùng châu. Kế rạng ngày, thầy trò phân cách, kẻ đi người ở dẫu dò xong xuôi rồi mới lên ngựa.

Đây nói về khi Tiều thái hậu tiếp dựng tờ biểu chương của Tiều thất Lại tâu xin binh thêm dựng đánh thẳng tới Trung nguyên. Tiều hậu còn đương nghị luận, xảy có một người nội quan ra tâu rằng : « Có xuất thêm binh nữa cũng vô dụng. » Chúng quan coi lại người này là Vương Khâm. (Nguyên quê quán tên Vương Khâm này là người ở tại Sóc châu, văn võ cũng lắm thường nhưng mà có khoa ngôn ngữ cách ăn ở biết chịu đòn, và cũng xảo trá lắm, cho nên từ nhỏ qua làm tôi cho Tiều Hậu tới nay, các quan ai ai thấy cũng đều thương và gọi va là mưu sĩ của Đông Liều giải nhất.) Ngày nay ra tâu không cho xuất binh đánh Tống nữa, Tiều Hậu lấy làm lạ bèn hỏi rằng : « Tại sao mà khanh tâu như vậy ? » Vương Khâm đặt gối tâu nữa rằng : « Đất Trung nguyên rất lớn ! cùng mưu sĩ và văn võ cũng đông. Người lại nhiều, cơm tiền đã sẵn, mà làm sao mình đánh cho lại mà xin binh. Chờ tôi có một kế tính trong chừng nửa năm thì thâu giang san nhà Tống hết dựng. » Tiều Hậu nghe nói có kế liền hỏi rằng : « Khanh nói có kế nào hay, thì tâu hết trước đây cho ta nghe thử. » Vương Khâm khi ấy tâu rằng : « Nay tôi già làm người Nam, qua trà trộn lập thế ở tại Triều đường ; ban đầu tôi xin làm việc nhỏ, sau ắt dựng quan to, thì việc binh tình mạnh yếu có lẽ nào tôi chẳng hiểu dặng. Còn sự động tĩnh chừng nào, hay là lợi hại làm sao, tức thì tôi khiến người đem tin về cho Bệ hạ rõ. Vậy sau mới cử binh qua đánh, như thế đó mới thâu đoạt giang san người ta mọi dặng. » Tiều Hậu nghe Vương Khâm luận

phải, thì cá mìn^g và nói rằng : « Nếu khanh lo kham việc cả rồi, thì ta ắt lấy trọng trấn bên Trung nguyên mà thưởng tài cho đó. » Tiều Hậu nói rồi bèn đem việc Vương Khâm tấu mà nghị luận với các quan ; khi ấy Tiều thừa tướng là Tiều thiên Hữu ra tâu rằng : « Kế Vương Khâm tính vậy rất hay ! Xin Bệ hạ cho người đi ắt thành đại sự. » Thái hậu nghe lời các quan ch^hăm, bèn phê chiếu cho Vương Khâm đi ; Vương Khâm khi ấy hơn h^o lãnh chiếu lui về dinh, sửa soạn dời hình dời dạng, rồi ngày thứ vào triều t^u tạ Tiều Hậu ; Tiều thái hậu xem thấy Vương Khâm dời khác, giống hệt như người Tống chẳng sai, thì tức cười và nói rằng : « Như vậy ắt d^đặng, nhưng mà có đi phải giữ gìn cho cẩn thận. » Vương Khâm v^àng mạng lay tạ trở ra, về dinh thâu góp đồ hành lý rồi lên đường ; đi khỏi Yên dinh nhắm Hùng châu thẳng chỉ.

Đây nói nhắc lại về Dương diên Chiêu đi cũng gần đến Hùng châu. Lúc ấy năm tiết tháng năm khi trời nóng nực, người mệt ngựa bị đói khát dọc đường. Dương diên Chiêu lúc ấy buồn rầu quá l^ê, phần thì nắng n^ưc, phần đi đường sá xa xuôi, nên có nhiều khi hay l^ũng trí. Ngày n^ọ Diên Chiêu đi đến tỉnh Hùng châu, mà chẳng vào phủ cũ của mình trước, lại thẳng đến chỗ Lục vu dinh, ngồi dựa nơi ngoài lang cang mà nghỉ. Giây phút cũng có một người đi vào đó, đầu bịt khăn đen, mình mặc áo lục, ch^on mang giày thanh m^à, tướng diện và cách ăn mặc theo học trò chẳng khác, cho nên Diên Chiêu thấy vậy lật d^ật đứng dậy ra chào và hỏi rằng : « Chẳng hay tiên sanh ở đâu đi đến ? » Người ấy đáp lại : « Què quán tôi ở Sóc châu, họ Vương tên là Khâm, tên chữ là Chiêu Kiết. Từ nhỏ m^ũng theo mộ đạo học hành, nay tình vào Trung nguyên d^ặng cần lấy tấn thân xuất sĩ ; không d^ê đến đây lại gặp các hạ đây, xin bày cao t^ánch đại danh cho tôi biết với. » Diên Chiêu thấy người thuần nh^ả và biết sự học hành, bèn tỏ hết gốc tích trước sau cùng thuật chuyện oan ức mình cho Vương Khâm

rỏ. Vương Khâm nghe hết sự tích, bèn hét lớn nói rằng :
« Người trung nghĩa như vậy, lại bị quân cường phu nó
hãm hại ; chuyện như vậy, sao không đến trước ngự tiền
mà tố trần với Thánh chúa minh oan cho, để mà ngồi ôm sự
bi thương đường ấy ? » Diên Chiêu nói : « Tôi cũng tính về
kinh cáo tố, nhưng vì lời ngự trạng chưa có nên tính diên trì
lại một ít ngày đây, đợi lo việc ấy. » Vương Khâm nói :
« Sự gặp gỡ cũng lỡ làng, thấy đó rất thương ! Vậy thì tôi
nguyện ra hết sức bình sanh sở học mà trợ cho lúc hạ một
lá trạng văn, nhắc hết việc oan khốc cho rõ ràng, dâng
Thánh quân ngài tra xét ; kéo dài ôm sầu chưa thấm làm
vậy, tôi e ghe ngày làm lụy. » Diên Chiêu chịu, và nói rằng :
« Nếu Tiên sanh sẵn lòng giúp đỡ, thiệt ơn ấy tôi cảm tạ
không cùng ! » Diên Chiêu nói rồi, bèn dẫn Vương Khâm
đi tới quán, đặt bày một tiệc rượu ăn uống rồi mới khởi
việc thảo đơn. Diên Chiêu lúc ấy bày khắp mọi nỗi khốc
nỗi, Vương Khâm nghe nói hết, thở than không dứt. Rồi
đó hỏi Diên Chiêu rằng : « Vậy chờ tức hạ lấy ai làm tội
đầu dọc trong trạng này, mà minh oan ? » Diên Chiêu nói :
« Thái sư là Phan như Mỹ, lãnh ấn Chiêu thảo sứ, cầm
quyền sát hại, còn bọn đầu mưu những là Lưu quân Kỳ,
Hạ quốc Cự, Tần chiêu Khánh và Mễ liên Giáo là bọn thiết
kế bày gian mà hại lên cha và em tôi đó. » Vương Khâm
nghe hết, bèn thảo trạng trong giây phút đưa cho Diên
Chiêu coi lại. Diên Chiêu xem hết mọi nơi căn kẻ, bèn
khen rằng : « Văn bút như vậy khó vi, mọi điều khẩn khít
và lại hay, ắt trạng này tôi minh oan chắc dặng việc. »
Lúc ấy tiệc rượu đã tàn, hai đảng xin từ biệt, Diên Chiêu
khi đó nói với Vương Khâm rằng : « Tôi cùng tiên sanh sẽ
tái hội tại Biện kinh một lần nữa. » Vương Khâm cả mừng !
Liền phất tay ra khỏi quán, Diên Chiêu đưa đón rồi trở
lại. Lúc này có người hay tin ấy, về báo cho Phan như
Mỹ biết sự tình. Phan như Mỹ nghe nói thất kinh, bèn nhóm
bộ tướng đến thương nghị. Khi ấy Quân Kỳ ra trước thưa

rằng : « Nếu việc này, chẳng lên tiếng trước, ắt sau khó gỡ đặt xong. Vậy xin Đại nhơn làm một đạo biểu chương cho gấp gấp lâu trước nói rằng : Cha con Dương Nghiệp ỷ tài, nên mới thất cơ binh đường ấy. Làm hao của nước, lại khiến con vượt dẫn về trào tàu cáo sự gian nã, như vậy Chúa Thượng đặt tờ biểu tấu của đại nhơn trước rồi, thì Diên Chiêu về sau ắt là bị chết chém ; vậy mình mới trở nên vô sự. » Phan nhơn Mỹ nghe các điều rất đẹp, liền tả biểu tấu thì, rồi đó lên ngựa về trào lâu trước. Chẳng ngờ ngày ấy Dương diên Chiêu đã tới Biện kinh xây gặp Thất vương là Ngươn Khẩn (1) đương xe giá ra khỏi triều đường, thấy Diên Chiêu chăm chỉ thẳng vào cung, bèn cho quân kêu lại hỏi sự tình sau trước. Diên Chiêu bèn lấy trạng dâng cho Thất vương coi. Thất vương liền quây xe trở về phủ, Diên Chiêu theo dõi đến đó hầu tra. Thất vương hỏi lấy khẩu chiếu rồi ngồi ngắm nghĩ hồi lâu lát đầu, nin chẳng biết sao mà xữ đoán. Khi đó Thất vương ngồi thỉnh thoán xem xét từ chút trong trạng văn, thấy các lời nói kỳ càng và có đủ đều thâm thiết, thì khen ngợi văn bút tinh thông, bèn nghĩ rằng : « Người làm trạng như vậy ắt có tài lễ thể. » Thất vương nghĩ qua việc văn bút, bèn kêu Diên Chiêu hỏi rằng : « Trạng này ai trợ lực cho người, mà dặng rõ ràng đường ấy ? » Diên Chiêu bèn thuật thiệt sự Vương Khâm muốn cầu tấn thân như vậy cho Thất vương nghe. Thất vương cũ đẹp, nói rằng : « Ta muốn dùng một người cho có tài năng như thế, nếu người ấy muốn cầu chổ tấn thân, thì ta sẽ thâu dụng, vậy chớ bây giờ người đó ở tại đâu ? Người chỉ giùm cho ta dặng sai kẻ đi đòi người đến. » Diên Chiêu bèn chỉ chổ ở của Vương Khâm tại phía Đông môn, trạm Long Tấn. Kể đó Thất vương, nói với Diên Chiêu nữa rằng : « Còn việc minh oan của người đây, là một việc lớn lao lắm, ta không phép hạn hồi tra vấn một mình dặng, vậy thì người mau đến cửa Khuyết mà đánh trống dặng văn, cho chúa

(1) Ngươn Khẩn là con thứ bảy của Thất vương.

trưng ngự ra và cho bá quan tưu đến phân xử việc này mới dặng. Thôi người mau đi làm cho kiếp, kéo dề chần chờ tiết lậu bọn gian lặc chúng nó hay, ắt là khó bề tra hỏi. » Diên Chiêu nghe nói như vậy bèn thâu tờ trạng vào lại, rồi vội vã đến cửa Khuyết đánh trống ba hồi, còn Thất vương cùng lúc ấy sai người đến cửa Đông tìm kiếm Vương Khâm đem về nạp dặng.

Hồi thứ hai mươi

*Lục Sư đến kinh dặng ngự trạng
Vương Khâm định kế hại Bắc-vương*

Nói về khi Dương diên Chiêu vào đến cửa Khuyết, đánh ba hồi trống, lại thỉnh ngón lên nói lớn rằng : « Ta xin vào trước mặt Thánh hoàng dặng mình oan sự ức. » Thủ quân nghe trống rần rần chạy tới, thấy Diên Chiêu đương kích cổ dặng văn, thì lập tức bắt liền, rồi vội vã giải tới dề hình quan thera tự sự. Bề hình quan khi ấy gặp hồi rồi đem trạng văn đến trước mặt Thái tôn tâu sự oan khức của Dương thị. Vua Thái tôn bèn xem tờ trạng, các lời trong ấy nói như vậy :

*Tổ trồn oan khức tôi thiệt Diên Chiêu,
Thiệt lập mưu kìa là Phan Nhơn-Mỹ.*

*Khi quân ngộ quốc, không lo vì nước ra làm ; ghét ngộ ghen
hiền, chẳng kẻ tòn quân phút một.*

*Cha tôi là Dương Nghiệp,
Xưa ở dưới Thái Nguyên.
Còn trước Tiên quân chỉ nhưn chỉ đức,
Muốn sao Bệ hạ rộng lượng rộng dung.
Cha con tôi cũng mong lòng đền nợ nước,
Tướng tá nhà thầy quyết chí dẹp binh Phiên.
Tướng Chiêu thảo lãnh binh phòng ngự,
Còn Tiên phong ráng sức chinh trừ.
Chẳng ngờ Chiêu thảo lại với Quân Kỳ.
Hạ-quốc-Cự xuôi ra kẻ đạo.
Mê-liệt-Giáo thăm tính trước sau,
Bầu mưu gian trá oán ngày xưa.*

Lạng như thôn, lệnh xuống ra binh, chủ tướng đã vậy coi thắng bại, chẳng cho một kỵ ứng tày.

Trần gia cốc, binh đã hết sức, còn tướng Phiến như thế kiến đồn : mới đến ba quân đều mất.

Cha tôi phải liễu mình tử tiết, bia Lý Lãng muốn thuở thăm thương !

Em tôi thì treo bản trên tường, lòng Nhơn Mỹ trăm bề ác độc.

Cha con có chi, tám người đều rúng sức với Hoàng gia.

Thời thế không dè, một thuở khiến lăm nơi tay chủ Suôi.

Ưc oan còn có một mình tôi.

Xem xét ngựa trông lượng thành,

Đánh trống triều đình trạng mình oan.

Nhờ phép nước lấy ơn phân định.

Trên cỏ trời che dút chữ, nữa sau thần tử rúng trung cùn.

Lạy cùng nhật nguyệt xét soi, đừng khỏi gian tà mong ác độc.

Cha anh tôi chín suối có linh, cũng cảm ơn vua nợ nước.

Thần thứ đến ngàn năm sau nữa, đều không lòng đổ quốc chi quân.

Ngựa trông lượng thành,

Cúi nạp lời ngu.

Vua Thái tôn xem trạng văn rồi, không cùng thăm thiết. Kế đó Xu mật Viện ra tâu rằng : « Có biểu chương của Phan nhơn Mỹ cựa về tâu : Cha con Dương Nghiệp tham công cho nên mới thất cơ binh lăm vậy. » Vua Thái tôn khi ấy nghe Xu mật Viện tâu, ngồi làm thinh ngẫm nghĩ hơn nửa giờ mới nói rằng : « Một đảng tâu việc tham công, một đảng nói mong lòng hãm hại. Vậy hai đảng đều một tiếng nói, các quan nghị luận thế nào ? Xin nói trước đây ngay thẳng. » Khi đó Nam đại ngự sử là Huỳnh Ngọc bước ra tâu rằng : « Như việc biên ngoại, quyền phép ở nơi Soái thần, nếu khiến hiệu lệnh mà chẳng làm thì sao nên việc cả, nay cha con Dương Nghiệp trái lệnh ham công, nên

ý giới mà bị binh Phiên sát hại, lại trở về vu cáo cho Soái thần, như vậy là việc khi quân, đã đáng tội chết chém. Xin bệ hạ xuống lệnh cho võ sĩ đem ra ngoại môn mà hạ sát, dựng làm gương cho kẻ khác sau.» (Nguyên lên Huỳnh Ngọc này là anh vợ của Nhơn Mỹ, nên mới ráng hết sức ra tâu, dặng buộc tội cho Diên Chiêu). Trong lúc ấy Bắc vương nghe các điều Huỳnh Ngọc tâu, thì tức giận, bèn bước ra trước tâu rằng : « Như cha con Dương Nghiệp, là người hữu công với Triều đình tự thuở Tiên Đế, người lúc trước còn dài đến ngôi bậc thứ thay, huống chi lúc này bệ hạ chẳng vì đó mà tra xét cho rõ ràng, chớ chuyện ấy tôi đã rõ trước tâu, vậy xin bệ hạ xuống chỉ cách chức Nhơn Mỹ tức thì và giao hẳn cho Pháp sư tra hỏi và đối chất với Diên Chiêu, rồi chúng ấy bệ hạ sẽ định đoạt. » Thái tôn y theo lời của Bắc vương tâu, bèn xuống chỉ giao việc đó cho Tham tri chánh sự là Triệu đánh Thần tra xét. Đánh Thần vâng chỉ lui châu trở về nhà môn cho đi bắt bọn Nhơn Mỹ. Chẳng bao lâu quân đã dẫn Phan Nhơn Mỹ, Lưu quân Kỳ, Hạ quốc Cựu và Mễ liên Giao, một lũ đến dưới thềm phục tội. Khi ấy Đánh Thần kêu Nhơn Mỹ hỏi rằng : « Chiêu thảo ! Công chuyện lúc hạ làm sao, thì cung khai thiệt đi, chớ việc này là việc Triều đình rất lớn, ta chẳng dám vì đồng liêu mà dung chể dặng. Nếu đó làm lỡ làm quấy đều nào thì chịu thiệt ra mới còn chỗ thứ, bằng không nói, đề đến cực hình ắt là khó dễ. » Nhơn Mỹ nghe hỏi liền đáp rằng : « Tôi vâng mạng vua ra phòng ngự việc Liêu binh, chớ không sự gì kêu là trái lẽ. Còn cha con Dương Nghiệp, tại chúng nó ham đánh mà lấy đại công, nên mới thất cơ binh đường ấy, như vậy ực hiếp đều nào mà vu cáo cho tôi, nếu triều đình mà không xét tỏ tội này, thì ngày sau chẳng ai dám lãnh chức Soái thần mà đi như vậy nữa, xin đại nhơn xét lại rồi tấu rõ cho thánh thượng tường, kẻo việc này làm tội tôi thì rất oan lắm ! » Đánh Thần nghe Nhơn Mỹ khai một hồi, ngồi làm thinh hơ, nửa giờ không nói lại

giấy lau kiển tả lữu dẫn hết bọn Nhơn Mỹ đem giam vào chốn ngục hình, rồi lui vô hậu đường nghĩ ngợi. Thoạt nhiên có quân chạy vào thưa rằng : « Phan phủ Huỳnh phu nhơn có sai sứ nữ đến nói chuyện cơ mật. » Đảnh Thần khi đó cho dò vào hậu đường, sứ nữ qui xuống thưa rằng : « Phan phu nhơn nói đại quan bên này cũng là bằng hữu với Thái sư lồi, nên khiến tôi đến dâng cho đại nhơn một chút lễ mọn và gởi vài lời nói kín với đại nhơn rằng : Nếu đại nhơn có thể cứu dặng Thái sư tội miền hình thì ngày sau phu nhơn tôi trọng tạ. » Đảnh Thần thấy lễ vật thì cũng sợ phạm sự mình, nhưng mà kiến tai âm nhĩn, khiến tả hữu thâu nhậm rồi mới nói với sứ nữ rằng : « Mi về thưa lại với phu nhơn chớ có lo chi việc ấy, để ta tính giúp đỡ ắt vô can. » Sứ nữ vâng lời liền từ tạ trở ra, chẳng dè bị quân của Bát vương cho đi rình thộp ọc ! (Nguyên Bát vương là người thông minh lắm, hay biết việc cao xa, cho nên biết rõ lòng Đảnh Thần cũng là một phần phản tặc, mới sai gia đình đi rình trước. Lúc ấy gia tướng của Bát vương bắt dặng lĩ tất của Phan nhơn Mỹ rồi, liền chạy về báo tin cho Bát vương rõ, Bát vương liền xách cây kim giản đến nha môn của Đảnh Thần, vào ngay hậu đường nạt lớn một tiếng. Đảnh Thần xem thấy Bát vương mặt mày như màu đất, liền qui xuống tiếp nghinh và chúc mừng. Bát vương khi ấy hỏi rằng : « Người làm quan đến bậc khâm sai cũng là chức trọng, sao chẳng giữ việc bona phận mà làm, lại dám ăn hối lộ của Phan phủ làm chi mà toan hãm hại Dương gia dượng ấy ? » Đảnh Thần ngỡ là Bát vương nghe xảo ngữ, nên lẻo mép chối dãi rằng : « Điện hạ có khi nghe lầm đó, chớ tiền quan này một lòng nắm giữ việc thẳng ngay, điều hối lộ thật tôi chẳng biết. » Bát vương thấy Đảnh Thần lẻo lự, thì nổi giận kêu tả hữu bảo dẩn sứ nữ vào tra hỏi. Sứ nữ chịu đòn không nổi bèn khai thiệt hết mọi điều. Bát vương cả mắng một hồi rồi dạy tả hữu trời hết cả hai dẫn về cung phủ, vào thẳng ngự liễn tấu cho vua Thái tôn hay các việc. Thái tôn thấy điều như vậy thì thất kinh, bèn nói rằng : « Nếu chẳng có Khanh lo lắng việc này ắt trăm

phải lắm rồi. Vậy bây giờ khanh liệu định xử tội Đảnh Thần theo cách nào, nói cho trẫm biết với ? » Bát vương tuy tánh tình nóng nảy, chớ trong lòng không có chứa ác mà hại ai, nên lúc nghe vua hỏi thì nghĩ ngợi hồi lâu rồi tâu rằng : « Đảnh Thần ăn hối lộ, tội ấy đã đáng đồng tội với lũ gian thần, song nó cũng chưa làm việc chi ra, vậy xin bệ hạ cách chức nó mà đuổi về dân dã. » Thái tôn nhậm lời tâu, bèn hạ chiếu đuổi Đảnh Thần về hương lý. Bát vương xin cách chức Đảnh Thần xong rồi, muốn tâu xin giết họn Nhơn Mỹ cho luôn, song trong lòng nghĩ : « Làm điều đó như vậy không đáng rõ ràng, e sau dân chúng nói xét xử không công bình. » Nên khi ấy tâu với vua rằng : « Còn việc Nhơn Mỹ bây giờ xin Bệ hạ xuống chiếu giao việc ấy cho Tây đài ngự sử là Lý Tế người tra xét việc này. Người ấy rất công minh, thuở nay tâu tâu chánh trực lắm ! » Thái tôn nhậm lời, bèn hạ sắc giao việc Nhơn Mỹ cho Lý Tế, Lý Tế khi dâng chỉ mạng vua, liền khiến quân mở cửa ngự sử đài, rồi ra ngồi giữa đường thượng, hai bên quân hiệu phan ra ngồi thừ nghi vệ nghiêm trang, và bày khai đồ hình ra tại trước án đường, ai thấy cũng đều hết hồn xanh mặt.

Ấy là :

*Sống thúc trước đến không giu dặng,
Oán cừu trong dạ phải bày ngay.*

(Xem tiếp tập 11)

In, xuất bản và phát hành tại nhà in

TÍN-ĐỨC THƯ-XÃ

25-27, đường Tạ-Thu-Thâu — SAIGON

Điện thoại : 20.678

BẮC-TỔNG DIỄN-NGHĨA

Giày lâu có bọn ngục quan giải lủ Nhơn Mỹ đến, và cũng cho đòi Dương diên Chiêu tới trước án đường hầu tra việc ấy. Lý Tế lúc này mới lên án kêu Nhơn Mỹ hỏi trước rằng : « Công chuyện hãm hại người ta đó, có hay không, người khai thiết di thi chẳng có trọng hình, bằng đó còn giấu diếm thì ta ra tay chiếu theo phép nước. » Nhơn Mỹ lời nước này mà cũng còn chối, đồ việc ấy là tại Dương Nghiệp ham công, nên bị chết. Lý Tế cả giận nói lớn tiếng rằng : « Người làm chủ soái sao chẳng chịu phát binh cho người ta, để chờ đến thua người ta cho kẻ về cầu cứu, người lại bắt người ta mà gia hình cho đến chết ; vậy Dương diên Tự làm nên tội gì, mà người khiến quân bản thác như vậy ? Thôi người mau cung chiếu thiết di, nếu không chẳng khỏi xử cách trọng hình, bấy giờ người chớ có oán trách. » Nhơn Mỹ cứ kêu oan không chịu cung chiếu thiết. Lý Tế khi đó dạy dẫn sứ nữ của Bát vương bắt, đem đến mà hỏi Nhơn Mỹ có biết ai chăng ? Rồi đó nói nữa rằng : « Cũng vì người mà hại đến Đảnh Thần phải bị cách chức. Nếu người không có lòng gian xảo, thì vợ con người khiến sứ nữ này đi lo lót làm chi ? Ấy như vậy chiếu theo đây cũng là đủ cơ, nhưng mà bụng ta muốn biết chắc rõ đầu đuôi, làm án này cho mỗi người thấy, kéo người giữ việc oan mà kêu mãi. » Lý Tế nói rồi dạy dẫn bọn hộ hạ của Nhơn Mỹ ra là Lưu quân Kỳ, Hạ quốc cự và Mễ liên Giáo tới trước án đường tra vấn. Bọn ấy cũng cứ việc chối

dài, còn Nhơn Mỹ bị thấy sứ nữ của mình thì á khẩu không dám kêu oan nữa, cứ việc cúi đầu xuống thêm làm thỉnh, để cho bọn bộ hạ mình chối cãi. Lúc ấy Lý Tế hỏi không ra mối chắc, thì cả giận hét lớn khiến tả hữu dẫn bọn Quan Kỳ ra Dong đạo dùng đến bức cực hình mà tra hỏi. Chứng ấy bọn Quan Kỳ chịu đau không nổi, bèn khai thiệt hết đầu đuôi việc hại Dương Nghiệp làm sao, và việc bắt Dương thất Lang như vậy... như vậy... nói hết.

Lại Tư lấy cung chiêu mấy người dân dò đều mình bạch, rồi dâng lên, Lý Tế thăm án rõ ràng, bèn dạy đem giam bọn phạm nhơn vào ngục hình đợi lệnh vua thăm xét. Ngày thứ Lý Tế đem các tờ cung chiêu của bọn Nhơn Mỹ vào dâng tấu việc trước sau một hồi. Vua Thái tôn nghe các việc rõ ràng chứng hững hờ lâu mới nói rằng : « Trẫm bấy lâu tưởng Nhơn Mỹ là tôi công thần của Tiên đế, nên hay dung chế cho đó hoài hoài, ngày nay lộng quá làm phạm tội đến nước này ; nếu ta không minh chánh tội này ra, thì làm sao mà khuyến khích Biên tướng. » Vua Thái tôn nói như vậy rồi liền hỏi Bát vương rằng : « Vậy chờ ý khanh định tội như vậy, bây giờ phải xử thế nào ? » Bát vương khi ấy tâu rằng : « Như tội Nhơn Mỹ ngày nay hỏi tra mình bạch rồi, thì tội ấy đáng xử trăm bêu đầu, nhưng mà ngày nay Bệ hạ lấy cơ người là tôi của Tiên đế để lại và con người ở ngôi Hậu Phi, cho nên thứ dung cho đó hai bức, thì bức chót hết là cách chức quan đuổi về làng làm thứ dân như kẻ nô. Còn bọn của Nhơn Mỹ cũng là đồng tội a mưu, tội ấy cũng nên giâm cho một bức khỏi chết chém, nhưng mà phải xử năm chục trượng theo luật hình, cùng đây mỗi đưa đi mỗi quận xa nhau chẳngặng trở về kinh thành này nữa. Còn Dương diên Chiêu làm thất cơ binh, việc ấy cũng là một tội lớn, nên chẳngặng ở Đế đô, phạt phải đi trấn Biên thủy chừng nào có chiến triệu mới đặng về thực tội. Còn bao nhiêu can phạm cứ theo luật phát lạc mà xử hình, như vậy mới là rõ ràng minh bạch. » Thái tôn

khi ấy nghe trước sau các điều rõ, bèn nhận lời luận án của Bắc vương, rồi dò liền xuống chiếu giao các việc cho Lý Tế thi hành. Lý Tế vâng mạng lui chầu, về Nha môn khiến tả hữu dẫn bọn Nhơn Mỹ ra và đòi Diên Chiêu đến rồi đọc án văn như vầy : « Nhơn Mỹ bãi chức về làm dân thứ, Lưu quán Kỳ phát phối ra quận Tri châu, Hạ quốc Cự đi quận Lai châu, Mễ liên Giáo đi quận Mật châu. Còn Dương diên Chiêu đi trấn thủ Trịnh châu. » Lý Tế đọc án rồi liền khiến tả hữu dẫn lũ Lưu quán Kỳ ra xử trượng, và dạy lập tức khởi hành chớ chằng dặng trễ chầy nữa nữa.

Người sau có làm thơ rằng :

*Đang dè hại người cũng chẳng chi,
Thử coi như thế lũ Quán Kỳ.
Bởi trời có mắt dầu sai chày,
Báo ứng không mau ắt đến chầy.*

Ngày thứ Lý Tế vào chầu tâu việc phát phối bọn Nhơn Mỹ rồi cho vua Thái tôn hay. Thái tôn khi ấy phán trước Thị thần rằng : « Vãn bấy lâu cha con Dương thị hằng lập công cho nước, nay chẳng may mà bị tử về vương sự nữa, thiệt trăm rất xót thương ! Bầy giờ trăm muốn lấy ơn diên dặng nêu phong cho cha con người một chút cho tử tế về sau, vậy chư khanh nghĩ điều ấy có dặng chằng ? » Vua Thái tôn hỏi một điều như vậy, khi đó có Trục học sĩ là Khấu Chuẩn tâu rằng : « Bệ hạ đã có lòng thương tưởng công thần đến thế, lại còn linh việc hậu duệ cho người, ấy là điều may mắn cho công thần, và cũng là điều hay cho xã tắc. Như cha con Dương thị bấy lâu thật là người trung cần vì nước, khó kiếm dặng họ ấy lại trên đời, nay người còn sót có một chút là Dương diên Chiêu cũng anh hùng, xin Bệ hạ hậu đãi lấy Dương gia, dặng làm gương cho chư tướng thêm lòng sốt sắng. » Thái tôn nhận lời của Khấu Chuẩn tâu, liền hạ chỉ khiến sứ thần theo giới ra Trịnh châu triệu Diên Chiêu trở lại kinh bái mạng.

Qua ngày sau, có cận thần vào báo cho vua hay rằng : «Võ thắng quân Tiết đạt sứ là Triệu Phổ đã qua đời rồi.» Vua Thái tôn nghe báo, hết lòng thương tiếc, bèn ngồi nhắc gốc tích Triệu Phổ trước đền cho các quan nghe. Các quan ai ai cũng đều phục vua Thái tôn là vua khôn ngoan nhất.

Đến đây nhà viết truyện xin nhắc sơ qua sự tích của Triệu Phổ, thuở còn xuân niên : Tánh tình sâu hiểm, cứng cỏi việc quyết đoán, tuy lòng hay ghen, ghét, nhưng mà hay thấy việc khó của ai thì lập tức gồm lo. Cũng hay xử nghĩa, và xin bớt hình, nhẹ góp xâu cùng xin xếp võ sửa văn ; thiết là người công thần lắm lắm. Thuở người còn nhỏ mới vô làm Biện lại, thường hay bắt chức theo hình danh học tập. Thái tôn thấy người có chí siêng năng, nên thường khuyên bảo người đọc sách. Từ đó người cứ đóng cửa tập học tới ngày. Đến khi người dặng chức lớn rồi việc xử đoán chẳng có viện nào mà người chẳng phục. Đến khi người quá vãng, coi lại trong rương của người có một bộ luật ngữ hai chục thiên. Lấy nửa bộ sau giúp nước nhà cho Thái tôn, còn nửa bộ dùng theo việc người, làm quan đã hai triều đều dặng cực phẩm, mà chẳng hề đem con cháu cùng em út vào triều mà xin việc chi, cho nên bá quan lớn nhỏ đều kiêng nể người hết. Đến ngày nay là ngày mạng số, tuổi đầu chứt chửa đã bảy mươi một ngoài niên. Vua Thái tôn rất thương người lắm, cho nên ngày nay phong hàm an cho là Trung hiếu công, tặng phong làm Hằng vương ; còn cả nhà người lúc này đều dặng vinh vang cả thê.

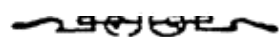
Đây nói nhắc lại chuyện vua Thái tôn, làm vua đã lâu rồi, mà không có phong cho con lớn ngôi Thái tử. Lúc trước có một lần, bọn Phùng Cực có dâng sớ tâu với vua, xin lập Thái tử cho sớm dặng có rãnh việc nhà mà lo việc nước. Vua Thái tôn khi đó cả giận, bĩm lủ ấy ra Lãnh nam, rồi từ đó tới nay không ai dám tâu điều ấy nữa. Thất vương (†) lúc này thấy công chuyện còn đương lộn.

xộn, bên cùng người làm phúc là Vương Khâm nghị rằng :
« Nay Quân phụ ta tuổi tác đã già mà không chịu lập con lên
ngôi Thái tử, định thần có khuyên can một lần trước, đều bị
đầy đuôi hết ra Lành nam ; từ đó tới nay không ai dám
nói vô điều ấy nữa. Hay là ta tưởng chắc Quân phụ ta lén
lấy hết thiên hạ này mà giao cho Bắc vương, nếu phải đều
đó thì ta chắc là thất vọng rồi. » Vương Khâm thưa rằng :
« Điện hạ nghĩ như vậy rất trúng ý tôi. Vả chăng Chúa
thượng làm như vậy ắt đem thiên hạ cho giao hết cho Bắc
vương, là chắc chắn rồi còn nghĩ gì nữa ! Nếu Điện hạ
không tính trước, sau thì ắt 'năn' chẳng kịp. » Thái vương
nghe Vương Khâm nói như vậy liền hỏi rằng : « Việc đó
người tính thế nào ? » Vương Khâm liền thưa rằng : « Nếu
Điện hạ bây giờ muốn tính cho đúng sự, thì phải 'lo' mưu
mà sát hại Bắc vương trước đi, mới lấy phần chia
đặng. » Thái vương nghe như vậy liền đáp lại rằng :
« Bắc vương là người chí ái của phụ thân, có thế nào mà lo
kể gì hãm hại cho đặng ? » Vương Khâm thưa : « Tôi có một
kế rất hay, mà chẳng biết Điện hạ có vừa bụng chẳng ? » Thái
vương nghe nói có kế thì rất mừng, bèn hỏi rằng : « Nếu
người có kế nào hay, thì nói cho ta nghe thử. » Vương
Khâm khi ấy tâu nhỏ rằng : « Bây giờ Điện hạ sẵn lòng
như vậy, thì chẳng có khó chi, xin Điện hạ rước một người
thợ bạc cho khéo, đến tại trong cung, lên bảo nó làm một
cái hồ rước, làm sao dựng cho đặng hai thứ khác riêng.
Một bên thì dựng thuốc độc, một bên thì dựng rước thường.
Và, nhưn dịp gặp được lúc đương giữa mùa xuân, Điện
hạ giả dọn một cái tiệc ở phía sau vườn, rồi cho mời người
đến chơi hoa và uống rước thì là trúng kế. » Thái vương
nghe nói hết đầu đuôi cả đẹp, bèn lập tức khiến quân hiệu
ra phía Tây thành dò cho đặng một tên thợ bạc khéo
nhứt vào cung, dựng làm đồ nội phủ. Chẳng bao lâu quân
nhơn đi rước đặng một tên thợ thiết khéo dần vào, Thái
vương khiến làm một cái bầu oan ương bằng vàng có
chạm trổ và ngấn nắp đầu đó hẳn hoi cho phân biệt. Thợ

Ấy vàng mạng si ngày làm xong đem dâng cho Thất vương ngự khán, Thất vương bảo làm thử trước mặt cho coi rồi, thì rất khen ngợi ! Khi ấy Thất vương cho đòi Vương Khâm đến mà hỏi rằng : « Bầu oan ương đã rồi đó, nay người liệu chừng nào mới khởi sự ? » Vương Khâm khi đến thấy khéo léo thì cũng khen, liền nói nhỏ với Thất vương rằng : « Bây giờ phải lên giết tên thợ này trước đi, sau mới khỏi lầu lậu cơ mưu của ta ra. » Thất vương khen phải, liền khiến tả hữu lấy rượu có thuốc độc mà đem đến dãi dâng tên thợ ấy. Tên thợ không ngờ, vì chẳng mấy khi dâng uống rượu của vua, nên uống liền không tính gì hết. Rượu vào khối cổ, giây lát ngã ngửa ra chết tươi. Thất vương thấy tên thợ ấy chết rồi, bèn khiến quân kéo thầy đem xuống giếng phía sau ngự uyển.

Vương Khâm thấy việc xong xuôi bèn thưa với Thất vương rằng : « Bây giờ xin Điện hạ viết một phong thư khiến quân đem sang dinh Bắc vương, mời người ngày mai đến ngự tiệc. » Thất vương rất đẹp liền tả một phong thư khiến quân đi mời trong lúc đó. Bắc vương dâng tin mở ra xem, liền phê lại biểu quân đem về thưa rằng : « Y như lời hứa. » Giây phút Thất vương dâng thư trả lời như vậy rất mừng liền khiến trù phòng sắm sửa khô lân chả phụng cho mỹ miều. Đầu đó sắp đặt xong xuôi, rạng ngày Bắc vương đầy xe đến. Thất vương ra chào hỏi làm bộ một cách rất vui mừng. Rước vào trong, trà nước xong xū rồi, liền mời ra ngay sau hậu viên dựng dự tiệc. Khi Bắc vương đến nơi nhà tiệc thấy tiên thiều chập trời, hai bên nữ nhạc ca xang rất nên trọng thể. Lúc đó Thất vương mời ngay lên nhà tiệc phân ngồi chủ khách xong xuôi, khi ấy Bắc vương nói rằng : « Tôi vị linh Thất vương là anh em, nên phải đến, nếu chẳng đến thì coi kỳ, chứ thiệt tôi hôm nay chẳng ăn uống chi dạng. Bởi vì trong mình tôi mấy bữa rày có bệnh, tạng phủ nó chẳng yên, nay đến đây rồi cũng như ăn vậy. » Thất vương nói : « Anh nói sao vậy ? Chẳng

uống dặng nhiều, xin uống một hai chén với tôi chơi, cho thỏa tình huynh đệ ; chứ không ăn uống mà về coi sao cho dặng. » Thất vương nói rồi hỏi Thị quân dâng rượu. Thị quân vàng mạng bưng bầu oan ương rượu độc đến, rót vào chén kim chung dâng lên cho Bắc vương uống. Khi đó Bắc vương trong lòng đã nghi ngại rồi, vả lại cái hơi rượu độc rót vào chén kim chung thì nó kỳ, làm cho bay mùi gắt gớm vào mũi Bắc vương, nên Bắc vương chối từ hoài không chịu uống. Bỗng khi không lại có một trận cuồng phong thổi đến, làm cho ngã lăn chén rượu đổ xuống đất sạch trơn. Thành Linh chờ đấy xông lên một đạo bùng quang sáng giới, quân sĩ thấy vậy đều thất kinh! Còn Bắc vương lên xuống nhà tiệp đi đầu mất. Thất vương chừng xem lại thấy mất Bắc vương thì hối hận vô cùng. Vương Khâm khi ấy thấy Thất vương sợ lậu cơ mưu, nên ra trước thưa với Thất vương rằng : « Xin Điện hạ chớ có lo buồn, việc đó tôi tưởng chắc Bắc vương chẳng ngờ đầu mà lo sợ. »

Hồi thứ hai mươi mốt

Tổng danh thần từ quan nạp ấn

Tiên Thái-hậu mong đoạt Trung-nguyên

Lúc ấy vua Thái tôn như lâm bệnh nặng bên triệu Khấu Chuẩn với Bắc vương vào mà tấu rằng : « Tiên đế đem thiên hạ mà phó cho trăm chương lý, đã dặng hai mươi hai năm rồi, nay trăm phải trả ngôi này lại cho Bắc vương thì mới khôi trái mạng của Hoàng thái Hậu. » Bắc vương nghe vua phán thì tâu rằng : « Nay Hoàng tử của Bệ hạ đã lớn khôn rồi, và lòng người cũng phục, có ai dám dị nghị đều chi, xin Bệ hạ hãy an dưỡng lấy mình rồi, tôi quyết chẳng muốn làm vua, nhường ngôi đó lại cho Thất vương thì là phải lắm. » Thái tôn lâm thính hồi lâu rồi hỏi Khấu Chuẩn rằng : « Khanh hãy nói thử coi, đáng giao ngôi báu

lại cho ai ? » Khấu Chuần tâu rằng : « Bệ hạ vì thiên hạ mà chọn chúa, thì chẳng nên tính với dân bà trong cung, và cũng chẳng nên nên lo với phụ tử cận thân, duy có Bệ hạ lựa coi người nào mà thiên hạ trông cậy ấy thì lập lên mà thôi. » Thái tôn nói : « Nếu Bắc vương chẳng khứng làm vua, thì trăm phải lập Ngươn Khẩn lên ngôi báu mà giữ xả tức. » Khấu Chuần lay tạ mà nói rằng : « Có ai mà biết con cho bằng cha. Bệ hạ đã biết rằng dưng lập, thì việc đã xong rồi. » Thái tôn nói với Bắc vương rằng : « Bình trăm nay ắt chẳng xong, khanh hay rằng mà giúp lấy em khanh, vì Tiên đế thường hay nói : đời nào cũng có lời sàm nò làm cho loạn quốc chánh, nay trăm cho khanh mười hai đạo Trật khoán đầu Miên tử bài, nếu gặp gian thần thì đặt quyền chuyên chế, còn như con Dương Nghiệp là Diên Chiếu, người ấy ắt định loạn dưng, phải trọng dụng lấy, chớ chẳng nên bỏ. » Bắc vương lay tạ mà thọ mạng, trong giây phút vua băng ; hưởng thọ dưng năm mươi chín tuổi, nhằm năm vua cải ngươn lại là **Chí đạo thứ ba**.

Khi vua Thái tôn án giá rồi, quần thần lập Ngươn Khẩn lên tức vị tại Phước ninh điện, lấy hiệu là Chơn tôn Hoàng đế. Quần thần lay mừng rồi, bèn tôn mẹ là Lý Thị lớn làm Hoàng Thái hậu, khiến Trung quân phò linh cửu vua Thái tôn qua nơi Yên Lăng ; vua Chơn tôn tức vị rồi bèn phong cho Vương Khâm làm Đông thánh Xu mật sứ, phong cho Bắc vương làm Thiên ý vương, còn bao nhiêu văn võ thấy đều thăng thưởng. Khi ấy Tống Kỳ bèn đứng dậy tâu rằng : « Tôi mong ơn Tiên đế, ở ngôi cao cũng đã lâu rồi, nay có ở lại nữa thì cũng vô ích cho triều đình, vậy xin Bệ hạ cho tôi về diên lý, thì tôi cảm đức chẳng cùng. » Chơn tôn nói : « Trăm mới tức vị, như có bọn khanh phò tá, sao khanh lại vội vã bỏ trăm mà đi làm chi sớm lắm vậy. » Tống Kỳ tâu : « Nay trong triều những lời thanh quý chẳng thiếu, sá chi tôi là người già yếu, có đủ chi đầu mà gồm lo việc cả. » Vua Chơn tôn thấy Tống Kỳ đã quyết ý nên phải nhậm lời.

Tổng Kỳ bèn lay tạ ơn vua rồi trở về điện lý ; chẳng mấy ngày bọn Lữ mông Chánh và Trương lễ Hiền đều dâng biểu mà từ quan, vua phó cho về hết. Từ đó những việc cả của triều đình đều nẩy cho một tay Vương Khâm quân lý.

Nói về Bắc vương ngày kia ở trong trào vừa mới đi ra, bỗng thấy một người đón trước xe giá đang cáo trạng lên mà kêu oan. Bắc vương bèn hỏi rằng : « Mi là ai, có việc chi mà kêu oan vậy ? » Người ấy khóc mà thưa rằng : « Tôi là con người thợ bạc họ Hồ, ngày trước Tần chúa nghe lời Vương Khâm mà đòi cha tôi vào cung, khiến làm một cái hồ oan ương mà đặng rượu, ý muốn mưu hại Điện hạ, khi cha tôi làm rồi, thì Vương Khâm o việc lậu ra, nên giết cha tôi đi cho lấp miệng ; bởi vậy oan ức đầy hông, không biết đầu mà lổ cáo, nên phải đến lay cầu Điện hạ làm chủ. » Bắc vương nổi giận mà nói rằng : « Hèn chi trong lúc đại tiệc ta thấy rượu ấy, ta đã nghi rồi, lại có Vương Khâm đứng một bên liệch mà điều độ việc ấy, thiệt là không dè nó bày mưu độc thù ấy. » Bắc vương nói rồi khiến kẻ lái hừ tiếp lấy tờ trạng cáo, lại lấy ra mười lượng vàng ròng mà cho người con tên thợ bạc, rồi quây xe giá trở vào triều, vừa gặp Vương Khâm đang ở nơi điện nghị việc với vua, Bắc vương liền bước tới tâu rằng : « Tôi ra tới ngõ môn gặp một người dâng tờ văn trạng mà cáo Vương Khâm, vì sự mưu hại cha nó tên thợ bạc họ Hồ, tôi thấy việc oan khuất như vậy nên phải trở vào mà tâu cho bộ hạ rõ. » Chợt lòn nghe tâu cả kinh, bèn nói rằng : « Vương xử mật thường ở một bên trẩm, có đâu lại sanh ra việc ấy, vương huynh chớ có nghe chi lời dứa gian. » Bắc vương cười rằng : « Cũng vì tôi dầy mà ra việc mưu hại tên thợ bạc ấy, tôi đã lấy lòng trung mà đãi bộ hạ, sao bộ hạ lại nghi ngờ và nghe lời sàm nịnh làm chi mà muốn giết anh em xương thịt của mình, nếu như Thái tử Hoàng đế mà chẳng linh thì xã tắc còn gì ; sao bộ hạ chẳng nghĩ ; phải chi tôi có ý muốn làm vua thì có đâu ngày nay bộ hạ dặng lên ngôi báu. » Khi ấy Vương Khâm

bước ra lầu rằng : « Ấy là Bắc vương ý thế mà muốn hại tôi, nên mới kiếm chuyện như vậy mà nói, chớ có lý. Đầu mưu giết người lúc nọ sao lại chẳng cáo, để cho bộ hạ đã lên ngôi cũ rồi, mới đến ngọ môn mà báng Thiên tử như vậy sao. » Bắc vương nổi giận rút cây kim giản ra nhắm ngay mặt Vương Khâm mà đánh, Vương Khâm tránh chẳng kịp, trúng nhằm sống mũi huyết lưu mẩn địa, liền đứng dậy bụm mặt mà chạy dài. Bắc vương hươi giản rượt theo. Chợt tồn vọi vãi bước xuống kim giai cản Bắc vương lại mà khuyên rằng : « Muốn việc cũng xin vị tình trâm mà tha hẩn một phen. » Bắc vương liền đứng lại chỉ Vương Khâm mà mắng vọi rằng : « Đồ súc sanh, nếu người còn như vậy ắt ta giết người, nay ta dung cho người khỏi chết là may cho người đó. » Nói rồi giận đuổi quảy quâ lui về. Vương Khâm bèn quì trước mặt vua mà thỉnh tội. Chợt tồn nói : « Bắc vương là tội yếu của tiên đế, trâm còn phải nhường, huống chi là người, tự hậu như có việc chi phải tránh đi cho khỏi. » Vương Khâm cúi đầu lui ra, và hằm hằm oán hận Bắc vương, muốn lo kế mà trả thù, bèn viết một bức mật thư sai người tám phúc suốt đêm qua U châu ra mắt Tiều hậu mà tâu rằng : « Nay Trung quốc Thái tôn đã án giá, tấn quân mới tức vị, trong triều không có tướng giỏi, nếu thừa dịp này phát binh qua đánh, Trung nguyên ắt về tay Bệ hạ. » Tiều hậu mừng tin ấy bèn thương nghị với quần thần. Tiều thiên Hữu bước ra tâu rằng : « Gia luật Hưu Ca đồn binh tại Văn châu, đã ghe phen xin cử binh phạt Tống, song chưa có dịp ; nay Trung quốc mới gặp việc tang, vậy thì phải thừa lúc không dự bị mà dấy binh thì ắt thành công lớn. » Tiều thiên Hữu nói chưa dứt lời thì có Quyện liêm tướng quân là Thổ kim Tú bước ra tâu rằng : « Tống chúa khéo dùng người lắm, những tướng trấn thủ biên đình đều rất hùng hổ ; lời Vương Khâm nói đó chưa đủ chi làm tin, nếu mà cử binh thì khó biết hơn thua ; tôi có một kế chẳng hao binh động chúng và làm cho Trung quốc phải nạp hết chín châu đất Sơn hậu về cho bộ hạ. » Tiều hậu nghe tấu liền hỏi rằng : « Khanh có kế chi mà hay như

vậy ? » Kim Tú nói : « Bệ hạ phải viết một bức thư sai người đem qua Trung quốc, còn lời với Ma lý Chiêu Kiết và Ma lý Khánh Kiết dẫn năm ngàn binh kỵ qua đến bờ cõi Hà đông mà thi võ với Tổng binh, vì nghề bắn của tôi thiên hạ vô song, Chiêu Kiết nghề thương đã hay, Khánh Kiết nghề đao cũng giỏi, nếu Trung quốc mà dặng tin tức ấy, thì làm sao cũng chọn tướng tài đến đó mà thi võ với bọn tôi ; như có tướng đối thủ với bọn tôi, thì phải huấn luyện vài năm sẽ đánh ; bằng chẳng có tướng hay mà đánh cho lại bọn tôi thì đủ biết Trung quốc không người, chừng ấy bộ hạ sẽ ngự giá thân chinh đánh rốc qua Biện lương thâu đoạt giang san nhà Tống chẳng khó. » Tiều hậu nghe lâu cả đẹp, liền viết thư sai sứ đem qua Trung quốc mà dặng.

Thư như vậy :

« U-châu Tiều Hoàng-hậu, dặng thư cho Tống Chơn-tôn Hoàng đế Bệ hạ ngự tướng :

« Nghe rằng : Tống trào mới có việc tang, chưa kịp đi diếu, thiết là có tội, vì hai nước đã thông hảo với nhau, xưa nay là sự tốt ; bởi mấy năm trước đao binh chẳng dứt, làm cho lê dân mắc nơi đao thán, tôi lấy làm thương xót, nên nay phải hiệp tiều thần ba viên ra nơi Tấn dương mà phân giới hạn, hội cùng chúa tôi bên Tống mà săn bắn một phen, dặng nghị việc bãi binh và chia bờ cõi cho rồi, cho lê dân bớt đồ khổ, tướng sĩ khỏi nhọc nhằn, xin bệ hạ chử phụ. »

Chơn tôn xem thư rồi, bèn nhóm hết quần thần mà thương nghị. Khấu Chuần bèn tâu rằng : « Xem cái thư của Tiều hậu lời nói kiêu ngạo chẳng tuân, thiết rõ ràng là ý nó muốn khích bệ hạ ra đó mà xem nó diễn binh, ấy bất quá là nó thử việc đao tiễn mà thôi, nay trong nước ta đây là đường đường Trung quốc, há đi chẳng có ai sao ? Xin bệ hạ gián chỉ, chọn những người văn võ song toàn, dặng ra đó mà hội hiệp với nó. » Chơn tôn nói : « Những tướng hay của Tiên đế đều già yếu hết rồi, duy còn có một mình con Dương Nghiệp là Dương quận mã mà thôi. Tiều

đồ đã có sai người ra Trịnh châu mà đòi về, đến nay chưa thấy tin tức chứ như trước khác, thì trăm o đành chẳng lại chúng nó chẳng. » Khấu Chuẩn lại tâu rằng : « Xin bệ hạ phải sai người ra Trịnh châu mà đòi một lần nữa. » Chơn Tôn nhậm lời, liền khiến Trung quan độ sắc chỉ ra Trịnh châu. Trung quan vâng mạng ra đến nơi tìm kiếm không được, quan Trịnh châu Thái thú nói rằng : « Lúc trước Tiên đế đã tha tội mà đòi người về trao rồi. » Trung quan bèn trở về tâu lại cho vua Chơn Tôn hay. Chơn Tôn nghe lâu buồn bực chẳng vui. Bắc vương bèn bước tới tâu rằng : « Xin đề cho tội qua Vô nịnh phủ mà dò coi động tĩnh thế nào. » Chơn Tôn nói : « Ấy là việc cả rất nên cần kíp, khanh hãy ráng cho hết lòng mà thăm dò cho ra tin. » Bắc vương vâng lệnh qua Vô nịnh phủ ra mắt Dương quận bà và Thái quận phu nhân mà hỏi thăm tin tức Dương quận mã. Dương quận bà nói : « Lục Lang từ ngày phạm tội bị đày ra Trịnh châu đến nay, chẳng thấy trở về, nay Điện hạ đi đến đây tìm, thiệt mù không biết chi cả. » Bắc vương nói : « Tần quân lúc vị, đã có ban chiếu tha người rồi, lẽ phải về trao mà ra sức với quốc gia, lựa phải ăn mặt như vậy sao ? » Thái quận nghe nói thưa rằng : « Xin huân lại vài ngày, đợi tội sai người ra Trịnh châu tìm kiếm lại nữa. » Bắc vương hội ý bèn từ biệt ra về tâu với vua Chơn Tôn hay rằng : « Quận mã không biết ở đâu, kiếm tìm không được. » Chơn Tôn nghe tâu còn đương lo lắng, bỗng thấy văn thư cáo cấp liền liền rằng : « Bình Liêu lảng qua Tần dương cướp phá lẻ thừ, lung lảng quá lắm, xin bệ hạ hãy sai người ra dẹp cho yên. » Chơn Tôn bèn hỏi rằng : « Có ai dám lãnh việc ấy hay chẳng ? » Khấu Chuẩn tâu rằng : « Cấm quân giáo luyện sư là Giả Năng, võ văn kiêm bị, đáng làm chức ấy. » Chơn Tôn liền hạ chỉ phong cho Giả Năng làm Thống xuất, dẫn binh kỵ một muôn, và người và ngựa hiệp với Khấu Chuẩn ra Tấn dương mà hội tập. Giả Năng dắt chỉ bèn bái tạ vua rồi hiệp với Khấu Chuẩn dẫn binh nhằm Hà đông tấn tới.

Lúc ấy bên Vô nịnh phũ đã lên khiến người độ ngho, hay đứng trào đình dũ sai quan quân đi rồi, Dương lệnh bà bên, thương nghị với Lục Lang mà rằng : « Vả chăng Giáo luyện sư không phải là tay đối thủ của Liễu tướng đầu ; nay Tân quân mới lập, vậy thì con phải ra mà giúp người. » Lục Lang nói : « Mẫu thân chưa nói ra, chớ con cũng có ý đó đã lâu rồi, song phải có một người giúp sức, mới hay thủ thắng. » Lục sư nói chưa dứt lời, Bát Nương và Cửu Mị bước ra thưa rằng : « Hai em xin theo cùng ca ca giúp sức. » Lục Lang nói : « Hai em là bọn nữ lưu, đi sao choặng. » Bát nương thưa : « Chị em lòi giã dạng Nam nhơn mà đi, thì có ai biết dạng. » Lục Lang khen phải liền nội ngày ấy từ biệt Dương lệnh bà, ba anh em nhắm Tấn dương thẳng chí.

Nói về Liễu tướng là Thồ kim Tú, lập sẵn một cái đại đình tại bờ cõi đất Hà đông, ngày thường cướp phá là dân, cùng chơi bời ăn uống. Bỗng nghe quân báo binh Tống ra đến. Kim Tú liền thương nghị với bọn Ma lý Chiêu Kiết rằng : « Ta liệu bên Tống, hễ không có cha con họ Dương thì không ai giỏi, nên lúc ra tị thì thì bọn người phải ráng cho hết lòng mà làm cho Chúa ta toại chí. » Chiêu Kiết nói : « Bọn tôi phải ráng đem hết cái sở học lúc bình sanh ra mà làm cho thắng binh Tống thì mới vừa lòng. » Kim Tú thương nghị xong rồi, qua bữa sau bên ra nơi chỗ đất rộng rãi dựng một cây hương tim, binh kỵ binh bộ đều sắp đặt chỉnh tề, bỗng thấy xa xa sanh kỳ nhấp nhún, sát khi liền thiên ; binh Tống đã kéo đến, hai bên lập trận ngang nhau. Liễu tướng là Thồ kim Tú, Ma lý Chiêu Kiết và Ma lý Khánh Kiết ba tướng cỡi ngựa đứng giàn nơi trước trận ; còn bên Tống thì Khấu Chuần đứng trước, Giã Năng nai nịt đứng sau. Khấu Chuần bên nói rằng : « Bên U châu của người, cũng là vua một nước, Huê Gi đều phân biệt, cớ sao còn ghe phen hưng binh mà nhiều hại dân ta. » Thồ kim Tú nói : « Chúa ta thấy Trung quốc Tân chúa mới lập, nên

muốn hội tập tại Tàn đường. dặng mà nghị việc bãi binh, sao chúa người lại chẳng đến? » Khấu Chuẩn nạt rằng : « Nay Tàn thiên tử tức vị, oai đức cả đây, ai mà chẳng ngưỡng phục, người đang lo lắng với các quan mà nghị luận việc chánh trị, có rảnh đâu mà đi hội tập với tôi chúa nhà người sao. » Thồ kim Tú không lời nói lại.

Hồi thứ hai mươi hai

*Giả giáo-luyện sa tràng lạng mạng,
Dương Lục-lang lãnh trấn Tam quan.*

Khi Thồ kim Tú nghe Khấu Chuẩn nói bấy nhiêu lời thì làm thinh không đều đáp lại ; Ma lý Chiêu Kiết liền huơ thương giục ngựa xông ra nói rằng : « Tổng tướng có ai giỏi thì ra mà lý võ với ta, chứ có hơi đâu mà nói miệng tay cho nhọc. » Chiêu Kiết nói chưa dứt lời phía sau lưng Khấu Chuẩn có Đại tướng là Giả Năng huơ thương vỗ ngựa xông ra hét lớn lên rằng : « Ta lý thí với người. » Rồi đó hai bên giữ gìn dinh trại, chiêm trống vang trời ; Ma lý Chiêu Kiết với Giả Năng đánh nhau hơn mười mấy hiệp, chưa phân hơn thua, Chiêu Kiết thương pháp tinh thực, Giả Năng có hơi kiên sợ, Chiêu Kiết lại dụng kế dụ địch, giả thua chạy về bên trận. Giả Năng giục ngựa đuổi theo, chưa đến Viên môn, bị Chiêu Kiết quày ngựa lại đâm một thương. Giả Năng té nhào xuống ngựa. Binh Phiên cũ vây binh Tống thấy đều thất sắc. Chiêu Kiết vừa muốn xông qua phá trận, bỗng thấy một viên nữ tướng cỡi ngựa thanh tòng, lược ra chặn đánh Chiêu Kiết. Đánh chẳng dặng mấy hiệp nữ tướng ấy liền quăng một sợi dây hồng trói Chiêu Kiết nơi dưới ngựa. Binh Tống ao'ra bắt dẫn đem về, Khấu Chuẩn cả mừng, bèn hỏi nữ tướng là ai, nữ tướng liền xuống ngựa đáp rằng : « Tôi là con gái của Dương lĩnh công tên tôi là Bát Nương. »

Khấu Chuần khen rằng : « Con nhà tướng phải lắm. » Liên khiến quân chủ bộ hiên tên vào sổ công lao.

Nói về Thở kim Tú thấy Chiêu Kiết bị bắt, thì giận lắm, vừa muốn ra binh, Ma lý Khánh Kiết lướt tới nói rằng : « Cái cừu giết anh lẽ nào chẳng trả ? » Và nói và huơ dao ra trận. Bên Tống có Triệu Ngạn cũng huơ dao xông tới. Hai tướng đánh nhau dặng vài hiệp, Triệu Ngạn đuối sức quay ngựa chạy về. Ma lý Khánh Kiết rượt bức theo gần đến Trung quân, xảy có một viên thiếu niên nữ tướng giục ngựa múa dao xông ra chặn lại đánh dặng vài hiệp, nữ tướng vùng hét lên một tiếng, chém Khánh Kiết đầu rơi xuống ngựa. Chém rồi bên trở vào trận, xuống ngựa ra mắt Khấu Chuần, xưng mình là Cửu Mị, con gái Dương lĩnh công. Khấu Chuần nói : « Nhà họ Dương mà còn bọn người sót lại, thì thiệt là phước của triều đình đó. » Rồi cũng khiến quan chủ bộ ghi công.

Khi ấy bên dinh Phiên Thổ kim Tú cả giận, giục ngựa xông ra nói rằng : « Có ai dám ra đây mà lý tiên với ta chăng ? » Bên Tống Dương văn Hồ lướt ra đáp rằng : « Ta với người lý tiên. » Thổ kim Tú liền trưng cung lắp tên quàn ngựa một hồi rồi nhắm ngay hường tim bắn luôn ba mũi trúng hết cả ba, quân nhơn khen dầy. Dương văn Hồ cũng quàn ngựa rồi bắn luôn ba mũi, duy trúng một mũi mà thôi. Thổ kim Tú nói : « Người thua ta hai mũi, phải đem tướng bị bắt mà trả lại cho ta. » Văn Hồ nói : « Nghĩ bắn ta thua người, mà bây giờ người có dám đấu võ với ta chăng ? » Kim Tú cả giận nói : « Đề ta chém thẳng thất phu này mà báo cừu cho Khánh Kiết. » Nói rồi liền huơ kích đâm tới, Văn Hồ cũng huơ búa rước đánh. Hai ngựa giao kè, đánh dặng vài hiệp. Văn Hồ bên tay tả bị một kích liền quay ngựa chạy về. Thổ kim Tú hét lên như sấm nổ, giục ngựa đuổi theo. Dương Lục lang huơ thương giục ngựa xông ra chặn lại mà đánh. Kim Tú sức đánh chẳng lại, bèn lui ngựa dang ra mà nói rằng : « Tống tướng, khoan đấu võ ;

đã, hãy tỵ tiền trước với ta. » Dương Lục lang liền dừng thương lại mà cười rằng : « Tiền pháp của người lại giới bực nào, mà dám khua môi thề ấỵ. » Nói rồi liền khiến kẻ tả hữu đem cung ra, ngồi trên ngựa bắn luôn ba mũi thảy đều trúng hết. Lục Lang bắn rồi bèn day lại mà nói với Thồ kim Tú rằng : « Người chẳng cần chi phải bắn, hãy dương thử cây cung của ta đây coi nổi hay chẳng đũ ? » Quân sĩ bèn khiến cây cung đem lại cho Kim Tú. Kim Tú tiếp lấy cây cung trợn mắt cần rằng rằng hết sức mà kéo cũng không nhứt nhứt, bèn thất kinh mà nói rằng : « Cung cứng như vậy mà dương nổi, thiệt quã là thần nhơn. » Lúc ấỵ binh Tống thắng luôn binh Phiên, oai thính cả dấy, còn binh Phiên thất kinh, vừa muốn vỡ chạy. Khấu Chuẩn bước ra giữa trận nói lớn lên rằng : « Những tướng ta bắt dặng, ta trả lại cho người, người hãy về mà nói với Tiều Hậu, chớ có tham quấy mà làm hại cho sanh linh ; nếu binh trời mà đến nữa, thì bọn người ắt tuyết căn tuyết bổn. » Khấu Chuẩn nói rồi liền khiến quân mở trời Ma lý Chiêu Kiết mà thả về. Thồ kim Tú hồ thẹn nhiều bề, bèn dẫn quân trở lại Đại Liêu đi xuôi một nước.

(Xem tiếp tập 42)

Mới vừa in xong :

Tây-Du (4 cuốn).		68\$00
Tam hạ nam đường (2 cuốn).		20.00
Bạch xà Thanh xà (1 cuốn).		8.00
Phi Long	(3 cuốn).	51.00
Bắc Tống	(2 —)	20.00

Đang in .

Thập nhị quả phụ
Phong thần

BẮC-TÔNG DIỄN-NGHĨA

Khi ấy Khấu Chuẩn bèn thỉnh Dương quận mã vào chốn Quân trung mà dỗ dề rằng : « Hôm nay nếu chẳng có ba anh em tướng quân, thì đã bị quân Phiên nó làm nhục rồi, vậy thì tướng quân phải theo ta về trao mã diện thánh, dâng ta tâu với Chúa thượng, xin phong chức cho tướng quân. » Dương quận mã tạ ơn, Khấu Chuẩn bèn hạ lệnh nội ngày ấy thâu binh về Biện kinh, vào ra mắt Chơn Tôn mà tâu rằng : « Tôi đem binh ra dò, như có mấy anh em họ Dương nên mới thắng được binh Phiên mấy trận, thiệt là phước lớn của bộ hạ đó. » Chơn Tôn nghe tâu cả mừng, liền triệu Dương quận mã lên diện mà dụ rằng : « Cha con khanh thiệt là tội trung của nhà nước, Tiên đế cũng thường hay khen ngợi, may mà còn khanh lại đây thì cũng đủ mà chống ngăn bờ cõi. » Dương quận mã cúi đầu tạ ơn. Chơn Tôn bèn hỏi Khấu Chuẩn rằng : « Như Quận mã vậy đáng phong chức chi ? » Khấu Chuẩn nói : « Đất Cao châu có khayết một viên Tiết độ sứ, bộ hạ dâng phong chức ấy cho người. » Chơn Tôn nhậm lời, liền hạ chỉ phong cho Dương quận mã làm Cao châu Tiết độ sứ. Dương quận mã từ rằng : « Cha con tôi đã bị tội bại binh, như bộ hạ tha mà chẳng giết thì ơn đã nặng rồi, tôi lẽ đâu còn dám thọ lãnh quan tước nữa sao. » Chơn Tôn nói : « Lúc Tiên đế còn sanh tiền, người thường muốn phong tặng cho cha con khanh thay, huống chi nay khanh lại có cái công đánh thối binh Phiên, lẽ phải chịu thưởng, sao lại chối từ. » Quận mã tâu : « Nếu bộ hạ muốn cho tôi quan chức, thì tôi tính

nguyên lãnh chức Tuần kiểm tại Giai san trại mà thôi, chớ chức Tiết độ sứ thiết Lại không dám lãnh. » Chơn Tôn nói : « Chức Tiết độ sứ vang hiển, sao Khanh không chịu, lại muốn làm chức Tuần kiểm là chức hèn mọn làm vậy ? » Dương quận mã tâu rằng : « Tôi mà làm chức Tuần kiểm ấy có hai điều lợi, một là : Tôi nghe xứ ấy có mấy viên tướng giỏi, tôi muốn chiêu dụ mà dùng, hai là : « Giai san là chỗ xung yếu của Tam quan, gần bờ cõi U châu, nên tôi muốn trấn thủ tại đó, cho binh Phiên nó chẳng dám léo lánh qua làm rối loạn nữa. » Chơn Tôn nghe nói rất đẹp và khen rằng : « Khanh thiết là tôi trung nghĩa đó. » Bèn phê chiếu y theo lời xin, lại khiến quan Vương xu mật phát binh cho Dương quận mã ra Giai san trại mà trấn thủ. Dương quận mã tạ ơn lui ra ; còn Vương xu mật vưng chỉ về phủ thương nghị, phát ra ba ngàn binh, đều là binh lão nhược. Dương quận mã thấy vậy thì giận mà nói rằng : « Triều đình thấy Giai san trại gần bờ cõi Bắc Phiên, nên mới sai ta đi trấn thủ, sao nó lại phát những quân vô dụng cho ta như vậy làm thế nào dùng cho được. » Lúc ấy trong đạo quân có tên Nhạc Thắng, là người ở đất Tế châu, vẫn là Võ cừ xuất thân, mặt như dùi phẫn, môi tựa thoa son, hay dùng một cây đại đao, sức mạnh đánh được muôn người, trong đạo quân hay gọi là Hoa đao Nhạc Thắng. Lúc đó chợt thấy Lục Lang chế quân lão nhược bèn bước ra mà nói rằng : « Tướng quân là con nhà tướng xuất thân, sao dám khi thiên hạ không ai vậy ? Hôm nay tướng quân dám thí võ với ta chăng ? » Lục Lang nói : « Ta đấu võ với người coi ra thế nào. » Nói rồi hươu thương lên ngựa ra khỏi cửa Viên môn mà địch chiến. Nhạc Thắng cũng nài nịt hăn hoi rồi hươu đao giục ngựa ra đánh. Hai tướng đánh nhau hơn bảy mươi hiệp mà chẳng phân hơn thua, Lục Lang bèn khen thầm rằng : « Người này đao pháp thuần thục, mà sức lại mạnh hơn người, thiết quả là Liệt tướng phu đó. » Còn Nhạc Thắng càng đánh chừng nào sức mạnh lại càng thêm. Lục Lang bèn giả thua giục ngựa chạy dài. Nhạc Thắng

nói : « Đề ta bắt cho dựng thẳng thất phu này, cho nó hết
khua một mùa mỗ. » Nói liền giục ngựa đuổi theo, chẳng
lẽ con ngựa Lục Lang vấp hai cẳng trước té quí quăng. Lục
Lang xuống đất. Nhạc Thắng huơ dao nhắm ngay đầu
chém xuống, bỗng nghe một tiếng nổ vang trên đầu. Lục
Lang hiện ra một con bạch hổ mắt vàng đuôi đỏ nhảy tới
mà chụp Nhạc Thắng. Nhạc Thắng thốt kinh liền nhảy
xuống ngựa đỡ Lục Lang dậy mà nói rằng : « Tiều tướng
mắt thịt, chẳng biết người hiền, xin thượng quan thứ tội. »
Lục Lang nói : « Vậy thì người hãy đi với ta ra Giai san
trại mà trấn thủ đặng có kiến công lập nghiệp mà nhừ. »
Nhạc Thắng nói : « Tiều tướng tình nguyện theo làm bộ hạ
mà phụng sự bổn quan. » Lục Lang thâu dặng Nhạc Thắng
rồi mừng rỡ chẳng xiết, bèn trở về Vô nịnh phủ từ biệt
Dương lệnh bà và Thái quận mà đi ; Dương lệnh bà khi ấy
bối rằng : « Cha con xưa làm Đại châu Thứ sử, nay con lại
làm Giai san Tuần kiểm, há chẳng nhục cho Tiên nhơn
sao ? » Lục Lang thưa : « Chẳng phải là con muốn làm quan
nhỏ, nhơn vì lúc này là lúc triều đình nhiều việc, vả lại
Giai san là chỗ gần bờ cõi Bắc Phiên, trấn thủ tại đó cho
dễ mà lập công, đặng mà hiển danh ư hậu thế, lựa phải so
sánh quan lớn quan nhỏ mà luận chi. » Dương lệnh bà nghe
nói thì lấy làm phải, liền truyền bày tiệc rượu mà tống hành.
Lục lang ăn uống rồi nghỉ ngơi một đêm, sáng ra dẫn binh
nhắm Giai san tấn phát. Lúc ấy nhằm tiết tháng hai, khi
trời hòa hoãn, hai bên đường trăm hoa đua nở, muôn cỏ
xanh tươi, tướng sĩ đi dăng binh an vô sự. Chẳng mấy ngày
đã đến Giai san trại, quan quân đều ra nghinh tiếp vào
trướng, làm lễ kính mừng xong rồi, Lục lang bèn hạ lệnh
càng : « Nay triều đình nhơn thấy binh Liêu thương hay xâm
lãng bờ cõi, nên mới sai ta ra trấn thủ chốn này, vả lại chỗ
này là chỗ yết hầu, rất gần bờ cõi U châu, bọn người phải
lo chỉnh xuất binh nhung, giữ gìn cho nghiêm ngặt, chớ cho
quân giặc nó dòm hành ; hễ ai vâng mạng thì đặng trọng

thường, bằng ai nhút nhát tháo trút thì cứ lấy theo quân pháp mà trị tội. » Chư tướng lãnh mạng lui ra. .

Ngày thứ Nhac Thắng ra trại đi dạo chơi, thấy xa xa đối diện có một tòa núi cao lớn rất ghê, cỏ cây rậm rạp, đá chứt chập chồng, bèn hỏi người trong xứ rằng : « Ilòn núi phía trước mặt đây là chỗ chi vậy ? » Người ấy đáp rằng : « Ồi thôi, tướng quân đừng có hỏi tới chỗ đó mà làm chi, hễ tôi nói ra thì tôi e cho tướng quân gan mật nát hết. » Nhac Thắng hỏi : « Bộ có thú dữ nhiều lắm hay sao ? » Người ấy đáp rằng : « Sánh với thú dữ lại còn dữ bá bới nữa. » Người ấy nói rồi liền lấy tay chỉ mà nói rằng : « Quanh qua phía trước nữa, có một hòn núi kể đó có cái suối Hồ làm giàn, dựa bên núi lại có một cái động kêu là Khô lạc động, chỗ ấy có một người chủ trại họ Mạnh tên Lương, người ở xứ Đãng châu, hay dùng một cây búa lớn, không ai đánh lại, tụ tập hơn mấy trăm người, phá xóm phá làng, cướp giết khách thương, lại bắt đốn bà con gái, nhiều hại lộ dân, kể thôi không xiết ! Chẳng ai dám đến mà ngó ngay núi ấy. » Nhac Thắng nghe nói bèn trở về ra mắt Lục lang thuật các việc ấy lại. Lục lang nói : « Ta vẫn nghe đã lâu, rằng xứ này có một người tên là Mạnh Lương, nếu dặng người ấy về đây thì lại càng nổi oai phượng cho Bắc trại. » Nhac Thắng thưa : « Vậy thì xin đề cho tôi đơn thân độc mã tới thám coi, rồi sẽ liệu kế mà bắt người ấy. » Lục lang y lời, liền cho Nhac Thắng đi lên Khô lạc động. Lúc này nhằm lúc Mạnh Lương mặc đi dạo sơn thủy, còn những tướng bộ hạ là Lưu Siêu, Trương Cái với bọn lâu la đang ở trong động. Nhac Thắng tay cầm đoản đao xông vào trong động hét lên một tiếng, Lưu Siêu và Trương Cái thất kinh, ngỡ là quan quân kéo đến, liền vỡ tan chạy rảo. Nhac Thắng lướt tới chém luôn một hơi hơn mười mấy tên lâu la, bỏ thây nằm đầy đất, máu chảy vấy cùng sân, rồi nói rằng : « Ta phải đề tên họ lại đây cho nó biết, dặng nó đến mà tìm ta. » Nói rồi liền lấy máu đề trên vách phắn rằng :

người, biết là Dương tặc ác. » Nhạc Thắng đề rồi, bèn lên ngựa chạy về Giã Sơn.

Tới về Mạnh Lương, khi về đến động thấy mười mấy lên lâu la bị giết thì thất kinh, bèn hỏi kẻ thủ hạ rằng: « Ai đến đây mà làm dữ thế ấy ? » Kẻ thủ hạ đáp rằng: « Có một vị thiếu niên tướng quân đơn thân độc mã xông vào trong động, ai nấy ngỡ là quan quân, chẳng dám tranh trở, và thừa thế giết hết mười mấy người, lúc gần đi có đề chữ mà đề lại nơi trên vách. Đại vương hãy xem lấy thì rõ nguyên do. » Mạnh Lương bèn xem chữ đề trên vách rồi nói rằng: « Ta nghe họ Dương là tướng có danh, đề ta đi đánh với nó mà báo cái thù này mới vừa dạ. » Còn Nhạc Thắng về đến trại vào ra mắt Lục lang và thuật việc mình đã giết hết mười mấy đứa lâu la và có đề huyết thư nơi vách. Lục lang nói: « Hễ Mạnh Lương hay động thì ắt nó sẽ đến đây, bọn người phải dự phòng cho kẩn. » Nói chưa dứt lời bỗng nghe quân báo có Mạnh Lương đang ở ngoài trại kêu chiến. Lục lang với Nhạc Thắng liền dẫn binh bộ hai ngàn ra trại nghinh địch. Vừa mới xong ra, xem thấy Mạnh Lương mày râu mắt lớn, nhơn vật hùng tráng, quả là một viên hảo hớn. Lục lang liền nói rằng: « Ta xem người tướng mạo đường đường, chẳng phải là người quấy, sao lại chẳng theo ta mà trấn thủ cõi Phiên lập công nghiệp với triều đình, đề lộ sau cho con cháu chẳng hay hơn là đề mà đi ăn cướp chi vậy ? » Mạnh Lương giận nói: « Chà con người ta người bỏ Hà đông mà về Trung quốc, nay đến làm quĩ không đầu, ta ở chốn này có thù oán chi với người mà giết quân thủ hạ của ta là cớ chi vậy ? Nếu người hơn đừng cái búa trong tay ta đây thì ta đầu người, bằng chẳng thì ta quyết bắt người về động lấy gan uống rượu mà báo cái thù cho sắp thủ hạ của ta. » Lục lang cả giận nói: « Loài thú phụ dâm khí nhơn thái thạm. » Vừa nói vừa lui thương xức tới đâm Mạnh Lương. Mạnh Lương cũng hươi búa rước đánh. Hai người đánh nhau hơn bốn mươi hiệp, chẳng phân hơn thua. Lục Lang bèn tra bại chạy dài, Mạnh Lương

giục ngựa đuổi theo, Nhạc Thắng xông ra chặn lại, đánh dặng mấy hiệp. Lục Lang bèn trượng cung bắn con ngựa tể lẫn, quăng Mạnh Lương xuống đất, quân sĩ xông ra trói Mạnh Lương dần tuốt về trại. Lục Lang bèn hỏi rằng : « Người đã bị ta bắt rồi, chịu hàng phục hay chẳng ? » Mạnh Lương nói : « Người lên bắn con ngựa của ta, nên ta mới bị bắt, chứ người chẳng có giỏi chi mà ta hàng phục. » Lục Sứ cười rằng : « Nếu người chẳng đầu, thì ta thả người về dặng chẳng ? » Mạnh Lương nói : « Nếu người tha ta về thì ta chính điếm binh mà đến đây quyết hơn thua với người một trận nữa, như người bắt dặng ta, thì ta mới khuyh tâm mà hàng phục. » Lục Sứ nói : « Ta tha người tức thì, đầu cho người có lên trời hay xuống đất, ta cũng bắt dặng. » Liền khiến quân sĩ mở trói mà đưa ra khỏi trại.

Hồi thứ hai mươi ba

Tiêu phu dụng kế bắt Mạnh Lương.

Lục Sứ một mình thâu Tiêu Táng.

Khi Lục Sứ thả Mạnh Lương đi rồi, Nhạc Thắng thấy vậy thì hỏi rằng : « Mạnh Lương là đứa cừ khôi, nay bắt dặng nó là may, sao Thượng quan lại thả nó đi vậy ? » Lục Sứ nói : « Ta đánh với va hơn mấy mươi hiệp, thấy va võ nghệ cao cường, lòng ta yêu mến, vả lại lúc này anh hùng khó kiếm, nên ta muốn làm cho phục cái lòng va dặng thâu làm bộ tướng, chứ chẳng phải bắt không mà thôi đâu ; bọn người hãy coi, chẳng bao lâu đây, Mạnh Lương cũng bị ta bắt nữa. » Nhạc Thắng nói : « Nay va đi về thì làm sao cũng đến mà đánh nữa, vậy thì thượng quan sẽ dụng kế chi mà bắt va cho dặng ? » Lục Sứ nói : « Mạnh Lương tuy mạnh mà ít mưu, cách đây chừng năm dặm, nơi núi phía Nam, đã dựng chập chồng không đường đi dặng, người hãy dẫn binh khi hai ngàn ra đó mai phục, chờ va đến nơi rồi thì người

bầy ra mà chặn lại, ta sẽ có kế hay khác nữa. » Nhạc Thủng vàng mạng dẫn quân đi liền. Lục Sứ lại kêu năm tên quân mạnh mà dặn rằng : « Mấy đứa bầy bầy ra nơi góc núi, giả dạng tiên phu ở đó mà đợi, hễ quân giặc có hỏi thăm đường, thì bọn người phải cứ như vậy . . . như vậy . . . mà đáp ứng. » Quân chúng lãnh mạng đi liền. Lục Sứ phân phát vừa xong, kế nghe quân báo Mạnh Lương đã dẫn binh đến trước trại khêu chiến. Lục Sứ liền mang giáp lên ngựa ra khỏi trại hô lớn lên rằng : « Hôm nay người có định thì phải coi chừng nếu để bị bắt thì ta không tha nữa. » Mạnh Lương nói : « Hôm nay ta đến đây là quyết báo cái thù bữa nọ. » Mạnh Lương và nói và hươi búa giục ngựa xông tới chém Lục Sứ. Lục Sứ cũng hươi thương rước đánh, đánh đặng vài hiệp, Lục Sứ bèn quay ngựa nhắm đường núi mà chạy. Mạnh Lương giận nói : « Còn dám dùng tên mà bắn ta nữa chăng ? » Rồi giục ngựa đuổi nà theo. Lục Sứ và đánh và chạy, dọ Mạnh Lương lên tới góc núi lại làm bộ sợ hãi sồn sất, rớt mổ xuống đất, rồi trèo lên núi mà chạy, Mạnh Lương lãnh nóng như lửa, cũng xuống ngựa hươi búa chạy theo, vừa qua khỏi góc núi thì chẳng thấy Lục Sứ. Mạnh Lương thất kinh mà nói rằng : « Ta lại trúng kế nữa rồi. » Mạnh Lương vừa muốn quay ra, bỗng nghe phía sau còi trống vang dậy, binh phục của Nhạc Thủng ở đây, vây chặt nơi góc núi ; Mạnh Lương thấy có binh phục liền chạy trở qua núi Tây nhưa san ; lần theo đàng chột mà đi ; bỗng thấy trên đỉnh núi có bốn năm ông Tiên phu, Mạnh Lương bèn kêu hỏi rằng : « Trên ấy có đường trở đi đâu chăng ? » Mấy ông tiên nói : « Trên đỉnh này có một cái đường nhỏ, trở ra Hồ làm gần đây. » Mạnh Lương nói : « Bọn người mà cứu mạng thì ta sẽ đem châu báu mà đền ơn ấy. » Mấy người Tiên phu nói : « Tôi vẫn muốn cứu lắm, song e Tướng quân không chịu. » Mạnh Lương nói : « Miễn là cho thoát khỏi thì thôi, có sao mà không chịu. » Ông Tiên liền thông dây xuống mà nói rằng : « Tướng quân hãy lấy mỗi dây này mà buộc

thoát khỏi nạn. » Mạnh Lương khi ấy bèn nghĩ rằng : « Việc gấp như vậy ta phải tung quyền mà nghe theo nó cũng chẳng hề chi. » Nghĩ rồi liền vói lấy mỗi dây, buộc chặc vào lưng. Ở trên mấy ông Tiều liền hiệp lực kéo lên, kéo đến nửa chừng rồi treo lơ lửng trên đề đó. Mạnh Lương bèn kêu lớn mà hỏi rằng : « Sao các người không kéo tuốt lên, lại để lơ lửng nửa chừng làm vậy ? » Mấy người Tiều phu nói : « Tướng quân hãy đợi một chút, để tôi kêu người ta trụ lại cho đông rồi sẽ kéo lên. » Mạnh Lương ngao nói nửa nghi nửa sợ ; trong giây phút Lục Sứ và Nhạc Thắng đều đến, đứng trên đỉnh núi kêu Mạnh Lương mà nói rằng : « Phen này ta bắt người tại trên trời, người đã chịu phục ta chưa ? » Mạnh Lương đáp rằng : « Người dùng quĩ kế mà bắt ta, chớ chẳng phải là ta thua người, nếu muốn giết thì giết chớ ta chẳng phục đâu. Mấy người dụng kế như vậy cũng chưa giỏi, duy có đánh nhau với nhau một trận, như người có giỏi mà bắt dặng ta tại chiến trường, thì ta mới kính phục và qui hàng cho. » Lục Sứ nói : « Thôi để ta tha người một phen nữa, rồi ta sẽ xuống đất mà bắt người, người chớ ăn năn chi nữa. » Nói rồi liền khiến quân nới dây xuống mà thả Mạnh Lương đi, rồi dắt Nhạc Thắng về trại mà thương nghị rằng : « Mạnh Lương bị ta bắt luôn hai phen, nay nó chẳng dám đánh ban ngày nữa, ắt chờ đêm hôm lăm lổ, dẫn binh lên đến cướp trại mà thôi, vậy đề phen này ta bắt dặng nó rồi, coi nó còn nói chi nữa. » Nhạc Thắng thưa : « Thượng quan mưu hay chước lạ ít ai bì kịp, song tôi e va chẳng dám đến nữa. » Lục Sứ nói : « Ta liệu chắc đêm nay, sao va cũng đến. » Nói rồi liền khiến quân sĩ đào hầm nơi trước trướng, sâu năm sáu thước, trên lót ván mỏng rồi trải chiếu cho khuất miệng hầm, lại khiến quân sĩ mai phục hai bên xa xa, đề chừng lăm chín người núp nơi trước trướng, chờ cho Mạnh Lương trúng kế sẽ ra mà bắt. Quân sĩ vâng lệnh y thứ mà làm, đầu đó đều dự bị sẵn sàng. Đêm ấy Lục Sứ ngồi nơi trướng một mình, chong đèn mà xem sách ; gần hết canh hai, quả có Mạnh Lương dẫn binh

lên lên đi đến Giai san trại ; cho ngựa rời đi lén và báo rằng : « Trong trại tướng sĩ không phòng bị đều ngủ hết rồi. » Mạnh Lương đứng tin ấy cả mừng mà nói rằng : « Phen này chắc báo động cứu. » Nói rồi liền giục ngựa đến gần bên trại đề binh ở ngoài, một mình xông thẳng vào trong, thấy Lục Sứ dựa ghế mà nằm, hai bên chẳng có ai hết, Mạnh Lương huơ búa nhảy tới hét lớn lên rằng : « Lục Lang chờ chạy. » Nói chưa dứt lời và người và ngựa đều sụp xuống hầm, mấy tên quân mạnh xông ra thông câu móc kéo lên trời lại, còn hai ngàn binh của Mạnh Lương, cũng thấy đều bị binh phục chặn bắt chẳng sót một người. Lục Sứ bèn nói với Mạnh Lương rằng : « Ta liệu việc kiến thức của người chẳng qua dặng cổ mưu của ta, thôi đề ta tha người về mà chiêu tập binh mã rồi sẽ đến mà đánh nữa. » Nói rồi liền khiến quân mở trời mà thả Mạnh Lương. Mạnh Lương bèn than rằng : « Tôi tuy là trộm cướp song cũng biết lễ nghĩa ít nhiều, bởi tánh dữ chưa trừ, nên quên phúc đều liêm sỉ ; tướng quân thiết là Thần nhơn, tôi lẽ nào chẳng phục, nay tôi lĩnh nguyện hết lòng mà phụng sự thượng quan, chớ chẳng còn trông chi khác nữa. » Lục Sứ cả mừng bèn nói rằng : « Nếu người khứng lòng qui thuận với ta, thì ngày sau ắt cũng dặng dương danh ư hậu thế. »

Qua bữa sau Mạnh Lương bèn bẩm với Lục Sứ xin trở về động, dặng chiêu tập bọn Lưu Siêu, Trương Cái, Quân Bá, Quang Hoàn, Vương Kỳ, Mạnh Đắc, Lâm thiết Thương, Tống thiết Bổng, Kỳ Tràn, Kỳ Khiêm, Trần Hùng, Tạ Đông, Diêu thiết Kỳ, Đổng thiết Cồ, Lang Thiềm và Lang Vạn, hết thảy là mười sáu viên đầu mục. Lục Sứ nhậm lời, chẳng bao lâu Mạnh Lương dẫn bọn ấy đến vào đầu Lục Sứ. Lục Sứ bèn truyền lệnh dọn yến khao thưởng bá quan. Lúc đang ăn uống Mạnh Lương bèn nói rằng : « Cách đây chừng sáu mươi dặm có một hòn núi là Ba tiêu san, địa thế nguy hiểm, trong ấy có một đám cường nhơn, tụ nhau cướp giật đốt nhà đốt cửa, phá xóm phá làng, quan cũng không làm

chi dặng ; người đầu dặng là người ở Nha châu Tam ngươn, buyện, họ Tiêu tên Táng, hay ăn thịt người, mặt như đất đỏ, mắt lờ đồng linh, cả mình gần nổi có vòng thịt đùn có khê, hay dùng cây thiết phi chày, sức mạnh đánh muôn người, nếu dặng người ấy đầu, thì lại càng hơn bọn tôi nữa. » Lục Sứ nghe nói càng hơn hờ đứng dậy nói rằng : « Vậy thì đề ta đến đó mà dụ va về làm tướng. » Mạnh Lương thưa : « Người ấy tính khí dọc ngang, thượng quan chớ nên khinh mà đi một mình, phải dẫn binh theo mới dặng. » Lục Sứ nói : « Ta lấy sự thiện tín mà đãi người, lựa phải đem binh theo làm chi cho rộn. » Đêm ấy ăn uống rồi thì đã canh ba, bèn phân nhau đi nghỉ.

Ngày thứ Lục Sứ khiến bọn Nhạc Thắng và Mạnh Lương thủ trại, rồi dẫn vài tên quân kỵ tuốt lên Ba tiêu sau vừa đến chơn núi, thấy có một người đang ngồi tại đó, hình dung cổ quái ăn mặc giống dạng tiều phu. Lục Sứ bèn hỏi rằng : « Chỗ này có phải là núi Ba tiêu chăng? » Người ấy đứng dậy đáp rằng : « Phải ! Còn người là người chi, một người một ngựa đến đây có việc gì? » Lục Sứ nói : « Tôi họ Dương tên Diên Chiêu, con thứ sáu của Dương lệnh công, mới lãnh chức Tuần kiểm Giai san trại, nay nhơn nghe chỗ này có một người tên là Tiêu Táng, dũng lực vô song, nên đến mà dụ về làm tướng. » Người ấy nói : « Tiêu Táng có quen với tôi, như ông muốn tìm thì hãy theo tôi, tôi sẽ chỉ cho. » Lục Sứ rất mừng, liền theo người ấy mà lên núi. Khi Lục Sứ đi dọc đường, xem thấy hai bên đá dựng chập chồng, cỏ cây rậm rạp, đi gần tới động, người ấy bèn nói rằng : « Ông hãy đứng đây mà đợi, đề tôi vào đây thông báo trước đã rồi sẽ vô sau. » Lục Sứ tưởng thiệt, bèn đứng dừng lại đó. Người ấy vào động, trong giây phút có hơn mấy mươi lần la chạy ra bắt Lục Sứ rồi lại dẫn vào. Lục Sứ đến nơi thấy có một người ngồi trên, xem kỹ thì là người dặt mình li khi nãy. Người ấy cười và nói rằng : « Ta là Tiêu Táng đây. Ta chưa có quen biết chi với người, sao người lại đến

đầy mà nạp mạng ? » Lục Sứ thần sắc chẳng đổi, nói lớn lớn rằng : « Đại tướng phu coi chết như không, người muốn làm chi thì làm đi. » Tiều Táng nói : « Ta ăn gan những người hào kiệt chẳng biết bao nhiêu, chứ phải có một mình người mà thôi đâu. » Tiều Táng nói rồi liền khiến kẻ thù hạ treo Lục Sứ lên, lâu la văng lịnh vừa muốn hươi dao mổ ruột, bỗng thấy trên đầu Lục Sứ có một đạo hắc khí bốc lên, có con bạch hổ chạy ra, ào ào nhảy nhót, Tiều Táng thất kinh nói rằng : « Nếu vậy người này quả là thần tướng. » Liền hối quân thả hạ nói đây xuống, rồi bốn thân bước tới mở trời cho Lục Sứ, lại cúi đầu vừa lạy vừa nói rằng : « Tôi chẳng biết người hiền, nay tình nguyện qui hàng, xin thượng quan thứ tội. » Lục Sứ nói : « Như người không đầu ta thì đáng làm quan chức, chẳng hay hơn là ăn cướp hay sao ? » Tiều Táng cả mừng, liền khiến kẻ thù hạ tự đến lạy ra mắt, rồi truyền dọn yến diên thiết đãi. Lúc đang ăn uống, bỗng nghe dưới núi la hét rền trời, trống chiêng dậy dấy. Lục Sứ bước ra xem thì là Mạnh Lương và Nhạc Thắng. Hai người thấy Lục Sứ hiền xuống ngựa mà nói rằng : « Hai anh em tôi nghe kẻ tung nhơn về báo rằng : Thượng quan đã bị ăn cướp bắt rồi, nên phải dẫn binh đến đây mà cứu viện. » Lục Sứ bèn thuật hết đầu đuôi các việc lại, rồi dắt hai người vào động, ra mắt nhau xong rồi, Tiều Táng bèn mời luôn hai người ngồi liệc, ăn uống chuyện trò đến canh khuya mới đi nghỉ.

Qua bữa sau Tiều Táng bèn đốt sạch dinh trại, rồi dẫn hết lâu la về Giai san trại.

Lúc ấy Dương lục Sứ đã thâu dặng ba viên đại tướng, liền sai người về thân báo với triều đình, dặng cầu phong quan chức cho an lòng tướng sĩ. Chơn tôn liền triệu quần thần đến mà thương nghị. Khấu Chuần bèn tâu rằng : « Diên Chiêu đã thâu phục dặng quần khấu, vậy thì bộ hạ phải y theo lời xin mà phong thưởng. » Chơn tôn nhậm lời, liền sai sứ độ sắc chỉ ra Giai san phong cho Dương diên Chiêu làm Nhị châu

Đồ chỉ huy chánh sứ, còn Nhạc Thắng, Mạnh Lương, Tiền Táng và một bọn phó tướng mười tám người đều phòng làm Chỉ huy phó sứ, aiấy đều tạ ơn.

Từ ấy tướng mạnh binh rông, oai phượng lừng lẫy, trước cửa ải dựng cờ hiệu Dương gia, Bắc phiên tướng sĩ đều nép phục, chẳng còn dám lăm le chi nữa. Nhâm lúc tiết lạnh, là trung thu tháng tám, Lục Sứ bèn truyền dọn tiệc mà thưởng trăng, thầy tớ vây đoàn, ăn uống chuyện trò rất nên vui vẻ. Lúc đang ăn uống, Lục Sứ bèn nói với chư tướng rằng : « Cha con ta tám người, từ về đầu Tống đến sau, mới gây ra sanh cứu oán với Bắc phiên ; cha ta là Linh công, nhưn đánh một trận tại Qua châu, bị táng thân nơi Hộ nguyên cốc, lúc ấy ta chôn ở nơi dưới Lý lãng bia, ta thường muốn sai người qua đem hài cốt về đặt chôn theo lỗ mộ, choặng trọn đạo làm con ; ngặt vì không có người tâm phúc đi thể cho ta, nên lòng ta hằng ngày băn khoăn, chẳng biết ngày nào cho tội chỉ bình sanh đáng. » Nhạc Thắng nói : « Thượng quan thiên ý, thiết là dự hiệu chi linh, ngặt vì binh Phiên nó ngàn dóa, đường sá khó đi, vậy thì phải hoãn hoãn vài năm sẽ lo phương quyền biển. » Lục Sứ ngồi ngồi, vâng sa nước mắt. Đến lúc ăn uống mãn tiệc rồi, Mạnh Lương về phòng mới nghĩ thầm rằng : « Ta mong ơn thượng quan ba phen chẳng giết, hôm nay người muốn tìm người ra sức mà chẳng có ai, vậy thì ta thừa đêm nay vắng vẻ lên ra khỏi dinh này, tuốt qua Hộ nguyên cốc lấy hài cốt đem về thì cũng đền ơn dặng cho thượng quan chút dinh. » Mạnh Lương nghĩ như vậy rồi bèn chằng cho ai biết, sắm sửa hành lý sẵn sàng, lên ra khỏi trại mà đi tuốt.

Sáng bữa sau, quân sĩ chẳng thấy Mạnh Lương trong trại, liền vội vã đi báo cho Lục Sứ hay. Lục Sứ cả kinh mà nói rằng : « Đêm hôm qua hăn còn ăn uống nơi tiệc, nay nhưn sao lại đi đâu cả ? » Bọn Nhạc Thắng đều thưa rằng : « Mạnh Lương tánh tình ăn cướp, chắc va trốn đi xứ khác

làm ăn, nên va chẳng cho thương quen hay đó. » Lục Sứ nói: « Mạnh Lương lánh tụy lỗ mông, song cái chí kim thạch chẳng ai bì, nay đã đầu ta rồi, há lại còn trốn đi đâu nữa sao ? » Chưa tương còn hồ nghi chưa quyết, Lục Sứ cũng buồn bực, ch' không biết chắc là Mạnh Lương đi đâu.

Hồi thứ hai mươi bốn

*Mạnh-Lương dụng trí trộm ngựa hay,
Nhạc-Thắng đưa tài đánh Tiều-hậu.*

Nói về Mạnh Lương ra khỏi trại rồi, giả làm người tiều phu tuốt qua Hồ nguyên cốc kiếm tìm hải cốt Linh công mà tìm không được, xây gặp một tên Phiên giả đi ngang qua đó, Mạnh Lương bèn đón lại hỏi và nói theo tiếng Phiên rằng: « Hải cốt của Dương linh công ở đây, nay sao lại mất đi đâu mà không thấy ? » Tên Phiên ấy đáp rằng: « Hôm tháng trước đây Tiên nương nương đã sai người đào lên đem về chôn nơi Hồng dương động rồi. » Mạnh Lương nghe nói bèn nghĩ thầm rằng: « Ta qua đây là vì có bấy nhiêu đó, nếu chẳng được hải cốt mà về không cũng ngặt, chi bằng tuốt đến U châu rồi buôn bán mà loan kể khác. » Nghĩ rồi liền thay đổi y phục, giả dạng người Phiên, thắng qua U châu, chẳng mấy ngày đi đã gần đến, bỗng gặp một ông chài ở dăng kia đi lại, Mạnh Lương bèn hỏi rằng: « Người muốn vào thành chăng ? » Ông chài đáp rằng: « Ngày mai ta đi dăng cá, sao lại chẳng vào thành. » Mạnh Lương lại hỏi: « Người đi dăng cá gì ? » Ông chài nói: « Hai mươi bốn tháng tám là ngày thọ đản của Tiên nương nương, lẽ phải đem dăng cá tươi mà chúc mừng. Hôm nay là ngày hai mươi ba rồi, sớm này phải vào mà dăng nạp. » Mạnh Lương cả mừng và nói thầm rằng: « Trúng kế ta rồi. » Bèn nói với ông chài rằng: « Tôi cũng muốn vào thành, vậy thì đi chung với nhau cho

có bạn. » Rồi đó ông chài đi trước, Mạnh Lương đi sau ; đi đứng ít bước, Mạnh Lương lên rút dao ra chém ông chài một dao chết tốt, lột hết y phục mặc vào cho mình, lấy tấm nha bài cầm tay, lại bung giỏ cá thảng tuốt vào thành. Quân giữ cửa thành thấy Mạnh Lương thì tra hạch, hỏi đi đâu, Mạnh Lương xưng mình là người đi dâng cá, quân giữ cửa xét nghiệm nha bài thiệt phải, bèn thả cho đi.

Ngày thứ Tiều hậu ngự ra trào, văn võ quần thần triều hạ xong xuôi, kể có quan Huỳnh môn Đại sứ bước ra tâu rằng : « Nay có ông chài ở sông Huỳnh hà, dâng cá tươi cho bệ hạ, tôi chưa dám cho vào. » Tiều hậu bèn hạ chỉ triệu vào đến kim giai, Mạnh Lương vào dâng cá, Tiều hậu xem thấy thì hỏi rằng : « Cá này nhỏ hơn cá mọi năm, mà lại coi không đáng tốt, người cho ta mà làm chi ? » Mạnh Lương tâu rằng : « Cá tôi thường dâng mấy năm trước đó tuy là lớn mà không đáng ngon, chứ như cá này thiệt là khó kiếm, tôi đánh lưới bắt được đã lâu, thả vào ao mà nuôi hơn mấy tháng ; vả lại lúc này khi trời nóng nực, cho nên sắc cá chẳng đáng tươi, tuy vậy mà mùi nó ngon khác hơn phẩm vật, xin bệ hạ dùng thử rồi mới biết ngon dở. » Tiều hậu cười mà nói rằng : « Lời người nói rất nên có lý, vậy thì người hãy lui ra, chờ cho lễ tiết xong rồi, phẩm các việc ta sẽ thưởng chung một lược. » Mạnh Lương mừng vui chẳng xiết, bèn lạy tạ lui ra. Tiều hậu liền khiến quan Hữu tư dọn bày yến tiệc thết đãi văn võ quần thần, ngày ấy tiều thiên chấp trời, dờn nhạc ca xang, chúa tôi ăn uống chuyện văn vui vầy, qua đến canh khuya mới tan tiệc, ai về dinh nấy.

Ngày thứ, các quan vào trào tạ ơn vua ban yến, bỗng có quan cận thần bước ra tâu rằng : « Bên Tây lương quốc có đem một con ngựa hay tên là Túc sương dâng cho Trung quốc, đi ngang qua cõi U châu bị thú quan đoạt đi đem về hiến nạp. » Tiều hậu nghe báo liền dậy dắt vào mà xem, thì thấy con ngựa ấy quả là tảo mã, mắt xám lông xanh, bốn vó đều

đứng đứng, hề cao hơn sáu thước. Tiều hậu thấy vậy khen rằng : « Ngựa này thật là khó kiếm. » Bèn truyền lệnh cho quan Hữu tư dưỡng nuôi cho tử tế, quan Hữu tư vàng lụa dẫn về, cùm dề sau tàu.

Nói về Mạnh Lương nghe đăng tin ấy, liền lên tới sau tàu mà xem, thì khen ngợi chẳng cùng, bèn nghĩ thầm rằng : « Ta phải lấy hải cốt trước cho sẵn, rồi ta dụng kế bắt quách con ngựa này làm chơn mà vô thiệt hại. » Ngồi rồi liền tuốt ra Hồng dương động, nơi chỗ đất rộng bằng, thấy có một gò đất cao, có tấm biển bài đề chữ rằng : « Lĩnh công chi mộ. » Mạnh Lương bèn chờ cho trời tối lên lên đào lên, lấy hải cốt gói lại mang vào mình chạy về chỗ ngụ, rồi thay về đến nửa đường bị binh Phiên bắtặng, tra xét cái gói ấy và nói rằng : « Người là người chi, đến đây mà làm việc như vậy có phải người là người ở bên Trung quốc qua đây mà làm lẽ tác chăng ? Còn hải cốt này ở đâu mà người đào lên đây, hãy nói cho thiệt. » Mạnh Lương liền giả đồ khóc mà nói rằng : « Tôi chẳng phải là tử tác, vàn tôi là chài phu, hôm trước vào đây đánh cá mà khách thọ cho Nương nương, nhờ ơn Nương nương cầm hai cha con tôi lại mà cho ăn yến, cha tôi hơn thấy ngự tửu rất ngon, nên tham mà uống hết nhiều, chẳng dè lúc ra đường bèn cảm gió mà chết đi, vì đường xá xa xuôi nên tôi phải thiếu cái thầy đi, đành lấy hải cốt đem về mà chôn cho tiện, chớ tôi có dám làm lẽ tác gì, đành đến đây mà chịu chết hay sao. » Nói rồi lại càng khóc mui, rất nên thương thiết ! Binh Phiên thấy vậy rất tin, bèn thả và lại hỏi đi cho mau. Mạnh Lương mừng rỡ, tuốt về quán dịch, đem hải cốt giấu dè có nơi ; qua bữa sau lên đem thuốc độc đến bên tàu ngựa, nhắm lúc quân giữ ngựa đang mắc nấu đậu mà cho ngựa ăn. Mạnh Lương làm bộ coi ngựa, bước đến gần tàu quăng thuốc độc vào cỏ rồi bỏ ra về, con ngựa bị độc bèn không ăn, quân giữ ngựa ấy liền đi báo cho Tư quan hay ; Tư quan lật dật vào traò mà tàu với Tiều hậu. Tiều hậu nói : « Ngựa ấy bỏ ăn hay là tại bọn người nuôi không kỹ lưỡng

chăng. » Tư quan tàu rằng : « Con ngựa đó là con ngựa quý, bọn tôi dám đầu hơ hổng, nay mà nó bỏ ăn, thì chắc là tại nó có bệnh, vậy xin bộ hạ giân chỉ mà chiêu mộ thầy thuốc ngựa, như có ai trừ được thì trọng thưởng quan tước ; hoặc là có kẻ hay, đồ mà dùng luôn, phòng bảo hộ bầy ngựa kia, ấy cũng là một kế vạn toàn đó. » Tiều hậu nhậm lời, liền hạ chỉ treo băng chọn thầy thuốc ngựa. Mạnh Lương hay động tin, thì nghĩ rằng : « Kế ấy mà nên, ta đem luôn con ngựa này dâng về triều, thiệt là phước của nhà Tống đó. » Mạnh Lương nghĩ rồi liền ra giết băng, quân sĩ bắt Mạnh Lương dẫn đến ra mắt Tiều hậu. Tiều hậu bèn hỏi rằng : « Người biết cho thuốc ngựa sao ? » Mạnh Lương tâu : « Tôi cũng biết làm thuốc ngựa nữa ; con ngựa này mà gặp tôi, thì tôi liệu cho thuốc trong một vài ngày ắt mạnh. » Tiều hậu nói : « Nếu người làm cho con ngựa ta dặng mạnh, thì ta phong chức trọng cho người. » Mạnh Lương vàng mang lấy tâu ra, quan Hữu tư dắt Mạnh Lương ra sau lầu mà xem bệnh ngựa, Mạnh Lương làm bộ xem trước nhắm sau một hồi rồi nói rằng : « Ngựa này trúng độc đã thâm phải trị cái căn trước, rồi sau sẽ điều trị cái bổn. » Quan Hữu tư cũng lấy làm phải. (Nguyên thuốc độc của Mạnh Lương bỏ đó là ma dược, hễ trúng nhắm thì mở miệng chẳng dặng như hình có bệnh, hễ rửa hết ma dược rồi rắc hương dầu vào, thì con ngựa ắt liền, trong chừng một đêm thì lành mạnh như cũ.) Khi đó quan Hữu tư thấy vậy cả mừng bèn vào triều tâu cho Tiều hậu hay rằng : « Con ngựa nay đã mạnh rồi, chẳng còn đau đớn chi hết. » Tiều hậu cả đẹp, liền triệu Mạnh Lương vào mà dụ rằng : « Con ngựa dặng mạnh, ấy cũng là nhờ công của khanh, nay tại Yên châu có khuyết một viên Tổng quân, vậy thì trăm phong cho khanh chức ấy, khanh hãy hết lòng với trẫm. »

(Xem tiếp tập 13)

BẮC-TÔNG ĐIÊN-NGHĨA

Mạnh Lương tạ ơn, rồi nghĩ thầm rằng: « Cũng vì con ngựa này, nên ta mới chịu nhọc nhằn như vậy, chứ cái chức Tổng quân kia chẳng phải ý ta muốn đâu. » Nghĩ rồi liền sanh ra một kế, bèn tâu rằng: « Mong ơn bề hạ cáo dầy cho tôi quan chức, thiết tôi lấy làm căm đối chẳng cùng, song con ngựa ấy mới mạnh, huyết mạch chưa hòa, cưỡi chẳng điều trị cho tuyệt căn, e sau nó phát lại thì khó mà trị được; xin cho tôi lãnh về Yên châu mà săn sóc nó ít ngày, ắt bình căn nó mới tuyệt. » Tiều hậu nói: « Lời khanh tâu rất phải. » Bèn khiến giao con ngựa ấy cho Mạnh Lương đem về Yên châu hoạn dưỡng. Mạnh Lương lãnh mạng từ tạ lui ra, đến Dịch trung lấy hải cốt mang vào rồi thót lên lưng ngựa lìa khỏi U châu suốt đêm tuốt về Giai san trại, quân sĩ xem thấy như vậy trở về phi báo, Tiều hậu thất kinh nói rằng: « Đã mắc mưu lừa gian lạc rồi. » Liền sai Tiều thiên Hữu dẫn binh khinh kỵ đuổi theo. Tiều thiên Hữu vàng lệnh dẫn binh khinh kỵ lìa khỏi U châu đuổi theo như gió. Lúc ấy Mạnh Lương đi khỏi U châu đã xa hơn hai trăm dặm, và nhấm Tam quan cũng chẳng xa, nên ngó lại sau lưng bỗng thấy bụi bay mù trời, sanh kỳ dị đất, thì biết là binh Phiên đuổi theo đã đến, liền thúc ngựa chạy vòng về tới trước ải, quân liền mã nhìn biết Mạnh Lương bèn vào trại báo cho Lục Sứ hay. Lục Sứ nghe động tin ấy, liền khiến Nhạc Thắng và Tiều Táng dẫn binh ra tiếp ứng. Nhạc Thắng vàng lệnh dẫn binh xông ra, vừa gặp Mạnh Lương chạy đến mồ hôi ra ướt đầm. Mạnh

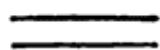
Lương thấy Nhạc Thắng thì kêu lớn mà nói rằng : « Phía sau có binh giặc đuổi theo xin phải hết lòng cẩn thận. » Nhạc Thắng đáp : « Người hãy vào ai nghỉ đi, để mặc ta ngăn đón. » Mạnh Lương đi khỏi đó rồi, Nhạc Thắng bèn bày khai đội ngũ mà chờ. Trong giây phút tướng Phiên là Tiêu thiên Hữu hươi thương giục ngựa xông tới nạt lớn lên rằng : « Người đã ăn trộm con ngựa Túc sừng của ta, phải mau mau trả lại, thì ta dung cho khỏi chết. » Nhạc Thắng cả giận bèn nạt rằng : « Loài Phiên man dám cả gan đến đây mà ghẹo ta sao. » Và nói và hươi đao giục ngựa xức tới chém nhàu. Tiêu thiên Hữu hươi thương rước đánh. Hai tướng đánh vù với nhau hơn bốn mươi hiệp. Tiêu Táng hét lên như sấm, dẫn khinh kỵ ở ngoài đánh áp vào nữa. Phiên tướng trước sau đều bị đánh, ngăn đỡ chẳng nổi bèn quạy ngựa chạy dài, Tiêu Táng thừa thế vừa giết, binh Phiên cũ thua, đạp nhàu nhau mà chạy, chết chẳng biết là bao nhiêu. Bọn Nhạc Thắng theo đến Đàng châu mới thâu binh trở lại, vào ra mắt Lục Sứ mà thuật việc mình đã giết tan quan giặc. Lục Sứ khi ấy thấy Mạnh Lương trở về, lại nghe thắng đảng binh Phiên thì mừng vui chẳng xiết ; bèn hỏi Mạnh Lương : « Vì có chi mà lên qua U châu làm vậy ? » Mạnh Lương khi ấy đem hết đầu đuôi các việc đọc lại cho Lục Sứ nghe. Lục Sứ liền bái tạ Mạnh Lương và nói rằng : « Mong ơn tướng quân rất hậu, đem dâng hai cốt cha ta về đây. Vậy bây giờ ta phải cho mộ ta hay rồi sẽ chôn nơi tổ mộ, còn con ngựa này thì phải dâng cho Chúa thượng mà thỉnh công. » Lục Sứ chuyện văn rồi liền sai người đem con ngựa Túc sừng vô trào mà hiến nạp, vua Chơn lòn dâng con ngựa hay ấy lấy làm mừng, bèn nói với quần thần rằng : « Diên Chiêu mới ra trấn thủ Tam quan, mà đã thâu đảng ba viên tướng giỏi, lại đoạt đảng ngựa hay mà dâng, thì cái công ấy chẳng nhỏ, trẫm phải trọng thưởng cho đẹp lòng người. » Bức vương tâu rằng : « Dương quận mã trung cần vì nước, Bộ hạ mà trọng thưởng thì đáng lắm. » Vua Chơn lòn liền sai sứ đem lụa là gấm nhiễu cùng dê tươu ra Giải.

san trại mà thưởng cho Quân mã. Kế lấy quân cận thân bước ra tâu rằng : « Nay có binh Phiên qua đánh phá Đàng châu, xin lệnh trên định đoạt. » Chơn tâu liền hỏi quân thân rằng : « Nay binh phiên phạm cõi, phải sai ai đi dẹp nó cho an ? » Bật vương tâu rằng : « Đàng châu với Tam quan rất gần lắm, vậy xin Bệ hạ giáng chỉ sai Quân mã nghìn ngựa, thì chắc là vô sự. » Chơn tâu nhậm lời tâu, liền hạ chỉ sai Lục Sứ đi binh Phiên. Vương sử lãnh chỉ đem ra Giai san trại giao cho Lục Sứ. Lục Sứ vâng chỉ, rồi nhóm hết chư tướng mà nghị rằng : « Nay binh Phiên đồn tại Đàng châu, trào đình sai bọn ta đánh dẹp, vậy thì các người phải ra sức và cẩn thận cho hết lòng, chớ nên tháo thừ. » Mạnh Lương bước ra nói rằng : « Bắc phiên dấy loạn, ấy cũng là tại tội chộc nó gây ra, vậy thì tội phải dẫn binh ra trước đi ngăn chông. » Lục Sứ nói : « Tiêu thiên Hữu là danh tướng của Bắc Phiên, người dẫn binh đi trước, rồi ta sẽ xuất chúng theo sau tiếp ứng với. » Mạnh Lương hớn hở đi rồi, Lục Sứ lại kêu Nhạc Thảng dặn rằng : « Người hãy dẫn binh mã một ngàn ra đóng nơi phía tả, chờ đến lúc hai bên giáp chiến, thì xông ra mà đánh vậy. » Nhạc Thảng vâng lệnh dẫn binh đi. Lục Sứ sai cất xong rồi, bèn thân dẫn hai ngàn binh bộ theo sau cứu ứng. Quân Phiên chạy về phi báo. Tiêu thiên Hữu với Gia luật Đệ nghị rằng : « Thái hậu hạ chỉ sai ta dẫn binh theo giặc, nay đã dọ động thẳng ăn trộm ngựa tên là Mạnh Lương ; nay nó lại muốn đến mà đánh với ta, vậy thì các người phải cho hết lòng, làm làm sao mà bắt cho dặng con ngựa lại đem về cho Chúa thượng, thì ắt dặng trọng thưởng. » Gia luật Đệ nói : « Nguyên soái chớ lo, anh em tôi phải rán cho hết lòng thì ắt thành công dặng. » Sắp đặt xong rồi, qua bữa sau trời vừa rạng sáng. Tiêu thiên Hữu dẫn binh ra chỗ đất bằng lập bày trận thế. Bấy giờ binh Tống phát cờ giục trống kéo qua, Mạnh Lương nai nịt hăn hoi, tay cầm húa hơi lia, chơn giục ngựa xông ra trước trận, kêu lớn tiếng nói rằng : « Phiên tặc, phải lui đi cho mau, chớ có

lời đây mà chịu chết. » Tiều thiên Hữu cả giận, mắng lại rằng : « Thằng ăn trộm ngựa, còn dám ra đây mà tranh đấu nữa sao. » Và nói và huơ thương đâm lờ, Mạnh Lương cũng huơ búa rước đánh, hai bên quần hét om sòm, đánh nhau hơn ba mươi hiệp chưa phân hơn thua. Gia luật Đệ huơ đao xông ra trợ chiến. Bỗng nghe phía sau núi còi trống vang dậy, Nhạc Thằng dẫn quân xông tới chặn Gia luật Đệ mà đánh ; bấu tướng hăm hăm nhứt tràng bôn chiến. Tiều thiên Hữu bèn quày ngựa giả thua mà chạy. Mạnh Lương giục ngựa đuổi theo huơ búa nhắm ngay đầu chém xuống. Bỗng thấy trên đầu Tiều thiên Hữu kim quang xông ra, búa xuống không dặng. Mạnh Lương thất kinh, quày ngựa trở lại. Tiều thiên Hữu giục ngựa đuổi nà theo, binh Tống vỡ tan chạy ráo. Nhạc Thằng thấy binh Tống thất cơ chẳng dám đánh nữa, bèn hiệp binh với Mạnh Lương chạy tuốt về ải. Tiều thiên Hữu xem thấy phía trước sát khí liên thiên, biết có binh phục, liền thâu quân trở lại. Mạnh Lương về trại ra mắt Lục Sứ và thuật việc Tiều thiên Hữu. Lục Sứ nói : « Trong đời đầu có người lạ lùng như vậy, đề mai ta ra trận coi thế nào cho biết. » Nói rồi liền khiến Trần Lâm và Sài Cầm giữ trại ; Nhạc Thằng dẫn Lưu Siêu và Trương Cái đi trước, còn Tiều Táng, Vương Kỳ và Mạnh Dặc phân làm tả hữu kéo ra hai bên. Chư tướng vàng lĩnh dự bị sẵn sàng.

Nói về bên kia Tiều thiên Hữu cũng nhóm hết chư tướng thương nghị rằng : « Mạnh Lương với Nhạc Thằng là tướng anh hùng, còn những tướng bộ hạ của nó cũng đều mạnh bạo ; nếu chẳng lấy tri mà thắng nó, thì đánh cũng vô ích ; cách đây chừng ba mươi dặm, có một chỗ kêu là Song long cốc, chỗ ấy núi non nguy hiểm, có một cái đàng nhỏ thấu qua Nhạn lãnh mà thôi, còn lại một giải núi phía ấy đều thuộc về đất U châu ; phải có một người dẫn binh bộ ra mai phục trước, rồi dụ binh giặc vào đó mà vây, thì chẳng đầy nửa tháng chúng nó đều chết đói. » Gia luật Đệ bước ra xin

đi Tiều thiên Hữu rất mừng và nói : « Người đi thì hay lắm. »
Liên phát hai ngàn binh bộ cho Gia luật Đệ đi trước mai
phục, lại kêu Huỳnh oai Hiền mà dặn rằng : « Người phải
dẫn một ngàn binh kỵ ra nơi Nhạn lãnh, dựng cờ xí cho
nhiều, chờ cho binh giặc qua khỏi rồi thì xông ra mà chặn
đường của chúng nó. » Oai Hiền lãnh kế đi liền.

Hồi thứ hai mươi lăm

*Ngũ-dài-San, Mạnh-Lương cầu cứu,
Tam-quan-trại, Diên-lức xem sao.*

Nói về Tiều thiên Hữu phân binh vừa xong kể nghe quân
báo : Tổng binh đến kêu chiến. Tiều thiên Hữu mang giáp
lên ngựa dẫn quân xông ra ; Nhạc Thắng mùa đao kêu lớn
nói rằng : « Phiên tướng ! Hãy lui đi cho khỏi hai niềm
hỏa khí, bằng không thì chết chẳng hay về. » Tiều thiên
Hữu nghe nói cả giận hươi thương đâm nhào Nhạc Thắng,
Nhạc Thắng cũng hươi đao chém lại ; đánh chưa đầy mấy
hiệp. Mạnh Lương và Tiều Táng dẫn binh xông ra, chặn
Phiên binh mà đánh, Tiều thiên Hữu đánh đặng vài hiệp
nữa, rồi giả thua cuốn cờ mà chạy. Lục Sứ ở một bên xông
ra, đuổi theo đến gần, hươi thương đâm tới, kim quang
của Thiên Hữu hiện ra, thương đâm chẳng đặng, Lục Sứ và
sợ và nghi, kể thầy bọn Nhạc Thắng với Mạnh Lương vừa
binh đuổi tới, Tiều thiên Hữu dụ lần vào đến Cốc khẩu,
Lục Sứ thấy non núi nguy hiểm, bèn dừng ngựa lại mà nói
rằng : « Chư tướng chờ theo, e binh giặc nó có mai phục. »
Hai đảng còn dụ dụ lui tới chưa quyết, Mạnh Lương bèn
nói rằng : « Chỗ này tôi thuộc hết, phía trước đây là chỗ
càng đường, duy có một cái ngã rẽ thông qua Nhạn lãnh,
Phiên tướng chẳng biết lại chạy vào Cốc trung, ta nên
bừa lúc này theo bắt nó, sao lại chẳng dám tấn binh. » Lục

Sứ nghe lời, liền huy động ba quân đuổi theo, vào đến Cốc trung, chẳng thấy binh mã của Phiên, bèn thất kinh mà nói rằng : « Binh giặc ắt có kế chi, nếu chẳng lui ra cho mau, thì binh ta phải khốn. » Nói chưa dứt lời, bỗng nghe chiêng trống vang dậy quân reo tởm, binh phục của Gia luật Đệ xông ra vây chặt binh Tống. Mạnh Lương và Nhạc Thắng liền thác đánh vùi. Trên núi tên bắn xuống như mưa, binh Tống bị thương vô số ; đều muốn theo đường Nhạn lãnh mà ra, lại bị binh Phiên đón nửa, đầy rừng lấp núi cơ xí chặt đầy. Lục Sứ và chư tướng đều bị khốn tại Cốc trung, không thể thoát ra cho khỏi. Tiều Táng bèn nói rằng : « Đề tôi dẫn binh xông ra Cốc khẩu mà cứu Thượng quan ra. » Lục Sứ nói : « Binh Phiên đông lắm, phá sao cho nổi, nếu có phá cho lắm, thì cũng hại thêm sĩ tốt và cũng chẳng ích gì, chỉ bằng săn đợi vài ngày rồi thừa cơ đánh phá, họa may có thoát khỏi còng chằng. » Nhạc Thắng nói : « Trong trại chưa hay ta bị khốn, thoảng như ngoài không binh cứu, trong trại hết lương, binh Phiên thừa thế riết vào, thì có phải ngồi mà đợi chết hay chằng ; chằng bằng thừa thế lúc này binh mã còn thanh cường, nghe theo lời Nhạc Thắng ắt khá lắm. » Lục Sứ nói : « Binh cứu đã có sẵn, ngặt vì không ai đem tin, nơi Ngủ đài san cách đây chẳng mấy dặm, nếu có một người đi báo cho anh ta là Dương Ngũ lang hay, chừng ấy trong ngoài hiệp công, mới thoát khỏi dặng. » Mạnh Lương nghe nói liền đứng dậy thưa rằng : « Vậy thì thượng quan và chư tướng chịu khó mà ở đây, đề tôi giả dạng binh Phiên lên ra khỏi núi tuốt qua Ngũ đài sơn mà cầu cứu, thì mới dặng cho. » Lục Sứ nói : « Người có đi thì phải cho cơ mật, đến cầu Ngũ lang rồi phải trở lại cho mau. » Mạnh Lương vàng lĩnh, liền cỡi khôi giáp ra, từ biệt Lục lang, giả dạng binh Phiên thừa lúc canh khuya lên ra Nhạn lãnh, vừa gặp một tên quân Phiên đi tuần, Mạnh Lương chém một đao chết tốt, rồi lấy lĩnh tiền cầm nơi tay, miệng thì nói tiếng Phiên liền xi không ngớt, cứ nói mấy câu như vậy : « Lao bà trại, lao bà trại, chờ để chạy mất

Dương Đồ-Đại ; Lao bả hiêm, Lao bả hiêm, đừng cho thoát khỏi Dương Tuân-kiêm. Binh Phiên xem thấy chẳng nghi ngờ chi hết, Mạnh Lương qua lại tuần đến canh khuya, thoát ra khỏi Nhạn lãnh rồi nhắm Ngũ đài sơn đi tuốt. Chẳng hết một ngày đi đã tới nơi, thấy tiều đồng ngoài cửa, Mạnh Lương bèn hỏi rằng : « Chẳng hay có thầy ở nhà chăng ? » Tiều đồng nói : « Ông ở đâu mà đến đây ? » Mạnh Lương nói : « Tôi là người của Dương lục Sứ sai đến, muốn ra mắt thầy có việc gấp. » Tiều đồng nghe nói là người của họ Dương, liền dẫn Mạnh Lương thẳng vào phương trượng. Ngũ lang nghinh tiếp, ra mắt nhau xong rồi, Ngũ lang bèn hỏi rằng : « Người dẫn chúa ta có việc chi chăng ? » Mạnh Lương nói : « Tôi họ Mạnh tên Lương, theo Dương tuấn kiêu trấn thủ Tam quan, Bắc phiên phạm tội, thượng quan tôi ra đánh với nó, chẳng dò lại trúng kế nó, nên bị vây khốn tại Song long cốc, ngoài không binh cứu, trong lương hết trơn, nên sai tôi đến đây cầu sư phụ ra sức mà giúp nhau một thuở. » Ngũ lang cười rằng : « Tôi là người xuất gia đầu Phật, há còn đi ra trận mà sát sanh sao, vả lại việc quân ngũ đã bỏ hoang, võ nghệ đều phứt hết, dầu cho có đi cũng là vô ích, người hãy về Biện kinh mà cầu triều đình cứu viện thì hay hơn. » Mạnh Lương nói : « Đây mà về kinh sư thì lộ trình xa lắm, và cũng chẳng biết chừng nào cho họ phát binh, vậy xin sư phụ hãy nghĩ lấy tình anh em xương thịt ra sức một phen và cứu mạng muôn chúng trót thế, ấy là Phật sống ra đời, xin thầy đừng từ chối. » Ngũ lang ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói rằng : « Đi thì cũng dễ, ngặt con chiến mã của ta đã chết rồi, nay thiếu một con ngựa hay, khó mà ra trận. » Mạnh Lương thưa : « Nếu sư phụ chịu đi, thì tôi trở về trại bắt ngựa mà đem qua cho sư phụ. » Ngũ lang nói : « Ngựa cho vừa ý ta thì khó kiếm lắm, duy bây giờ có con Thiên lý phong và Vạn lý vân của Bắc vương, hai con mà dựng một thì mới xong cho. » Mạnh Lương nói : « Vạy thì tôi phải tuốt về Biện kinh hỏi Bắc vương mà mượn lấy một con thì mới xong việc. » Ngũ lang nói : « Nếu dựng ngựa ấy thì lo bị binh Phiên phá chẳngặng. » Mạnh Lương liền

từ biệt Ngũ lang suốt đêm tuốt về Biện kinh. vào phủ Bắc vương lay ra mắt và nói việc mượn ngựa. Bắc vương nói : « Vật chi thì ta cho mượn, chứ hai con ngựa ấy ta nhẩm nhia chưa nhâm, há đi cho người mượn mà ra trận hay sao? Chớ có nói nữa, ta chẳng cho đâu. » Mạnh Lương buồn bực lui ra, tìm đến Vô nịnh phủ ra mắt Dương lệnh bà thuật việc Lục lang bị vây khốn, Dương lệnh bà khóc mà nói rằng : « Chồng ta thác rồi, trong mấy người con duy có một mình Lục lang noi theo chí cha mà thôi, nay nó lại bị binh Phiên vây khốn, thoãn như nó có bề nào thì ta biết nương dựa ai trong lúc này ! » Cửu Mui thưa : « Mợ chớ lo làm chi, nếu Lục ca tôi mắc nạn, thì tôi phải đi với Mạnh Lương ra đó mà cứu ứng mới đáng cho. » Dương lệnh bà nói : « Con đi thì phải cho cần thận. » Cửu Mui vâng lời, Mạnh Lương bèn dẫn Cửu Mui rằng : « Tiều thơ đi trước ra khỏi thành chừng ba mươi dặm ở đó đợi tôi, để tôi ở nán lại đêm nay lén vào phủ Bắc vương mà ăn trộm choặng con ngựa rồi tôi sẽ theo sau. » Cửu Mui y theo lời, sắm sửa xong rồi từ biệt mẫu thân ra đi, còn Mạnh Lương trở lại lén ra sau vườn hoa của Bắc vương núp đó, chờ đến chạng vạng ăn mình vào nồi lửa đốt phứt cái Ngự thơ lâu đi, trong giây phút lửa cháy đỏ trời, quân sĩ hơi hải chạy vào phủ phi báo, Bắc vương cũ kinh, liền khiến người đến chữa. Mạnh Lương thừa lúc lộn xộn tuốt vào lâu ngựa bắt con Thiên lý phong lôn ra ngã sau thót lên chạy mất. Chừng Bắc vương đốc sức chữa lửa xong rồi, bỗng nghe quân báo rằng : « Lúc lửa đang cháy, có một người tráng sĩ cưỡi con ngựa Thiên lý phong ra cửa phía Đông mà đi mất. » Bắc vương nghe báo tức giận nói rằng : « Nếu vậy thì Mạnh Lương nó bày kế đốt nhà đểng trộm ngựa. » Liền hối quân thẳng con Vạn lý vằn dất ra. Bắc vương thót lên hăm hở đuổi theo. Còn Mạnh Lương ăn trộm đểng con ngựa, cưỡi chạy ra khỏi Biện lương rồi, thì rất mừng rỡ ! Không dò con ngựa của Bắc vương cưỡi theo sau chạy mau như gió, trong giây phút theo đã kịp Mạnh Lương, Mạnh Lương lúc đang đi nghe phía

sau như luồng gió thổi tới, lại nghe tiếng Bắc vương la mắng nói rằng : « Loài nghịch tặc ! Hãy trả con ngựa lại cho ta, thì ta dung tánh mạng. » Mạnh Lương cả kinh nói thầm rằng : « Ông này đi theo sau mà làm sao lộ dữ vậy cả. » Mạnh Lương nghĩ như vậy liền sanh ra một kế, vung xò phứt con ngựa Thiên lý phong xuống dưới lầy, rồi núp ở một bên rừng dó mà coi chừng. Bắc vương theo đến thấy con ngựa mình sa nơi dưới chằm thì cười mà nói rằng : « Chẳng khéo này nó bị ta rượt nó gắp, túng không biết làm sao, lại xò con ngựa của ta xuống chằm, như vậy thôi, để quân sĩ theo đến sẽ bắt nó dắt lên. » Bắc vương nói rồi liền xuống ngựa, lại gần mà xem con ngựa kia. Chẳng ngờ bị Mạnh Lương núp gần lối đó, thấy vậy liền thừa dịp thót lên lưng con Vạn lý vân, rồi kêu Bắc vương mà nói rằng : « Xin Bắc đại vương chớ chấp, để tôi mượn con ngựa này đi dẹp Phiên, chừng yên rồi tôi sẽ đem về trả lại. » Và nói và giục ngựa chạy mù. Bắc vương tức giận bồi hồi, mà không biết làm sao cho dặng. Còn đang nóng nảy kể thấy quân sĩ theo đến, Bắc vương bèn thuật việc mình mắc kế Mạnh Lương, chúng quân đều bĩm rằng : « Điện hạ chớ lo, đề va cứu Dương quận mã rồi thì va sẽ đem về trả lại. » Cực chẳng đã Bắc vương phải khiến quân xuống chằm đem con Thiên lý phong lên, rồi dẫn nhau trở về Điện kinh. Lúc này trời vừa sáng, Mạnh Lương và Cửu Mị gặp nhau, bèn thuật việc ăn trộm cho Cửu Mị nghe ; Cửu Mị cả mừng mà nói rằng : « Đã dặng ngựa rồi thì tướng quân hãy đem qua Ngũ đài san cho Ngũ ca tôi, còn tôi đi trước ra Tam quan mà đợi. » Mạnh Lương vâng lời liền tuốt qua Ngũ đài san ra mắt Ngũ Lang mà thuật việc mình mượn ngựa đã dặng, lại có Cửu Mị cũng đến mà cứu viện. Ngũ Lang khen rằng : « Ta thấy ngươi hết lòng vì chủ làm vậy, nên ta phải ráng mà đi. » Nói rồi liền chiêu hết bọn quân đầu đà dặng năm sáu trăm người, rồi kéo cờ hiệu Dương gia, ra Ngũ đài san nhấm Tam quan tấn phát.

Ra đến nơi anh em ra mắt nhau xong rồi, Cửu Mị bèn nói rằng : « Lục ca bị khờn đã lâu rồi, vậy thì đêm nay phải phá vây mà cứu. » Ngũ Lang nói : « Bình Phiên đông lắm, phải cho người đi thám thính tin tức thế nào rồi sẽ ra binh. » Ai nấy đều lấy làm phải, bèn án binh mà chờ tin tức.

Nói vờ Tiều thiên Hữu hay dựng tin ấy bên nhóm hết chư tướng nghị kỹ rằng : « Nay có Ngũ Lang dẫn binh đến cứu ; người này hùng dũng chẳng ai bì ; nay ta có một kế làm cho binh cứu phải lui, bao nhiêu binh Tống đều chết hết nơi Cốc khẩu. » Gia luật Đệ hỏi : « Nguyên soái có chức chi hay, xin cho chúng tôi rõ với ? » Tiều thiên Hữu nói : « Nay trong quân sĩ có bắt được một người quân của Tống, diện mạo giống lạc Lục Lang ; vậy phải giết người ấy đi lấy đầu mà bêu lên và dương ngôn nói rằng : Đêm hôm qua đã bắt được Lục Lang cùng bao nhiêu bộ hạ cũng đều bị giết hết rồi. Nếu Tống binh hay điều ấy và thấy như vậy thì ắt phải lui. » Gia luật Đệ khen : « Kế ấy rất cao ! » Liên khiêu chém người kia đi, rồi lấy đầu bêu nơi trước trận, lại truyền ngôn rằng : « Lục Sư bị giết, nay thủ cấp bêu lên mà làm hiệu lệnh. » Quân thám thính về báo, Ngũ Lang thất kinh mà nói rằng : « Em ta bị khờn, Phiên binh nó thừa hư mà giết đi, lẽ khi cũng có. » Nói rồi liền khiêu Cửu Mị ra trận nhìn coi. Cửu Mị vội vàng mang giáp lên ngựa ra đến nơi, khiêu quân kêu quân Phiên mà nói rằng : « Nếu quả là thủ cấp của Dương gia thì ta sẽ thôi binh. » Tiều thiên Hữu liền khiêu quân treo cái thủ cấp ra nơi trước Viên môn. Cửu Mị xem thấy diện mạo giống in thì ngỡ là thiệt, bèn khóc rống lên và chỉ bèn dinh Phiên mà mắng rằng : « Ta sẽ trả thù cho đảng mới nghe. » Nói rồi liền trở vào trại mà nói cho Ngũ Lang hay. Ngũ Lang bèn khóc mà than rằng : « Ta có ý đến mà cứu em ta, không dè em bị giết rồi, thiệt là nhà họ Dương lấy làm bất hạnh. » Mạnh Lương không tin bèn nói rằng : « Việc này tôi thiệt nghi lắm, hôm tôi lìa Song long cốc mà đi, thì bộ hạ của

Thượng quan tôi binh mã còn nhiều, nếu mà bị giết thì lại không sót dặng một người nào về đây mà báo tin sao. » Ngũ Lang cũng nửa tin nửa nghi chưa quyết. Đêm ấy gió thu phlay pháy, trăng tỏ như ban ngày. Ngũ Lang mặc áo ra ngoài mà xem sao, thấy tướng tinh của Lục Lang tỏ rạng, soi xuống Song long cốc, thì cả mừng bèn nghĩ rằng : « Em ta út là còn sống. » Sáng ra mới kêu Cửu Mụi mà nói rằng : « Hồi hôm anh xem tinh tượng thấy Lục Lang bôn mạng vững vàng, này phải có một người đi thông tin tức vào Cốc khâu thì mới xong cho. » Mạnh Lương nói : « Đủ tôi vào đó xem coi động tĩnh thế nào. » Ngũ Lang nói : « Bặng người đi thì hay lắm. » Mạnh Lương liền từ tạ ra đi. Cửu Mụi nói : « Mạnh Lương đi rồi, thì em cũng đi theo gần đó mà dò coi. » Ngũ Lang nói : « Em có đi thì phải cho cần mật, chớ cho quân giặc biết dặng. » Cửu Mụi thưa : « Em sẽ có phương lược. » Nói rồi liền từ tạ Ngũ Lang, giả dạng đi săn ; đến Thiên mã san dặng sá hẹp hời, cõ cây rậm rạp ; vừa vào đến cụm rừng, bỗng thấy vô số Phiên binh đi đến. Cửu Mụi lòn ra phía sau mà chạy, thấy có một cái am gần đó, bèn thẳng vào trong. Am chủ ra đón hỏi rằng : « Người là người chi, một mình đến đây có việc gì vậy ? » Cửu Mụi đáp rằng : « Tôi chẳng dấu chi người, tôi đây là con gái họ Dương, vì anh tôi là Dương lục Lang bị binh Phiên vây khốn, nên tôi đi thám dò tin, rủi đi lộn đường bị binh Phiên theo rượt, nên tôi phải vào đây xin người cứu viện. » Am chủ nói : « Đây là bờ cõi Bắc phiên, sao người dám khinh mà đi đến một mình, hãy mở cung tên ra cho mau, rồi lấy áo trắng mặc vào, ta sẽ có phương lược. » Cửu Mụi dõng dạc vừa xong giây phút binh Phiên ào tới trước am, muốn vây bắt Cửu Mụi. Am chủ nói : « Thấy trò ta là người tu hành, can có chi các người, mà hồng muốn bắt. » Binh Phiên nói : « Đã tu hành sao lại có sắm cung tên ? » Am chủ cười rằng : « Các người chưa biết, ta ở tại núi này thú dữ rất nhiều, nó hại người cũng ghê phen ; nên học trò ta mới sắm đi săn bắn mà thôi. »

hạ. » Binh Phiên nói : « Nếu người biết bắn thì ắt cũng có sức mạnh hơn người, như đánh hơn đặng bọn ta, thì ta tha, bằng không thì ta phải bắt đem về mà nạp cho Nương nương ta mới đặng. » Am chủ nói : « Sao bọn người lại nói vậy ? » Phiên binh nói : « Vì bèn Tống có tên Mạnh Lương lên qua ăn trộm con ngựa Túc sừng, cho nên lúc này các xứ đều tuần tra nghiêm nhặt lắm, sợ e người Trung quốc lên qua ; bọn ta thấy tên học trò của người đây thì nghi chắc là quân tặc, nên muốn thử thí thử coi. » Cửu Mị bèn bước ra thưa rằng : « Xin thầy đề cho lời lý thí với bọn nó. » Nói rồi liền bước ra sân, bao nhiêu binh Phiên chẳng có ai mà vào gần cho đặng ; bèn chịu thua kéo nhau về hết. Am chủ nói : « Vậy thì Tiểu thơ ở nán lại đây ít ngày, lời sẽ khiến người hồi thăm tin tức linh huynh, cũng chẳng muộn chi. » Cửu Mị vâng lời, bèn ở lại nơi am mà chờ tin tức.

Hồi thứ hai mươi sáu

*Cửu-Mị lậu mưu bị ngục,
Ngũ-Lang cả phá Phiên binh,*

Nói về binh Phiên chạy về U châu ra mặt quan Thừa tướng là Trương Hoa mà bẩm rằng : « Tại núi Thiên mã sơn có một người tráng sĩ tu hành, cung tiễn tinh thục, võ nghệ siêu quần, bọn tôi mấy mươi người mà vào gần chẳng đặng. » Trương Hoa nghe nói cả mừng, bèn nói rằng : « Nếu có người như vậy, thì phải sai quân đem cáo sắc đi đòi về đây. » Nói rồi liền sai người đi lập tức. Phiên quan lãnh mãng đệ cáo sắc vào đến Am trang ra mắt Am chủ mà nói rõ việc ấy. Am chủ bèn thương nghị với Cửu Mị rằng : « Nay có U châu thừa tướng sai người đem cáo mạng đến mà triệu người, người ắt đi chẳng ? » Cửu Mị nói :

« Người đã cho đòi lẽ nào lại từ chối. » Am chủ sững sốt, bèn kêu Cửu Mui ra phía sau mà nói nhỏ rằng : « Tiều thơ là đồn bà con gái, nếu nó biết đặng thì mạng út chẳng còn, sao Tiều thơ lại hứa chịu đi ? » Cửu Mui nói : « Tôi mong ơn Am chủ hậu đãi, thì đủ thấy lòng tốt rồi, song lời đi đây thì tiện lắm, ở trong mà dùng việc út cứu đặng anh tôi ấy cũng là một cái cơ hội đó. » Am chủ nói : « Tuy vậy mà Tiều thơ phải cho cẩn thận. » Cửu Mui liền từ biệt Am chủ theo Phiên quan mà về U châu, vào làm lễ ra mắt Thừa tướng. Trương Hoa bèn hỏi rằng : « Tráng sĩ là người ở xứ nào, tên họ chi, hãy nói cho ta biết, đặng ta có thâu dụng. » Cửu Mui đáp rằng : « Tôi quê quán ở tại Thái nguyên họ Hồ tên Ngươn, lúc nhỏ có học tập võ nghệ, đã thi mấy khoa mà không đậu, nên bỏ vào núi mà tu hành, nay mong ơn ngài đòi hỏi, nên phải đến hầu. » Trương Hoa thấy lời ăn nói thanh nhã, nhơn vật khác phàm, thì mừng lắm, bèn khiến quân dọn dẹp một chỗ tịnh phòng cho Hồ Ngươn an nghỉ. Khi Hồ Ngươn từ tạ về phòng rồi thì Trương Hoa lui vào hậu đường mà thương nghị với phu nhơn, muốn gả Nguyệt Anh tiều thơ cho Hồ Ngươn, phu nhơn cũng đẹp ý.

Ngày thứ Trương Hoa bèn khiến Phiên quan đi cho Hồ Ngươn biết, Hồ Ngươn nói : « Việc ấy là việc tốt, tôi mong ơn Thừa tướng hậu đãi, song lúc này binh Tống xâm lăng, can qua chưa ngớt, ý tôi muốn ra sức bình sanh mà lập chút công hèn, rồi sau sẽ tính. » Phiên quan bèn đem lời ấy về nói lại với Trương Hoa. Trương Hoa khen phải và nói rằng : « Vậy thì đề ta xem coi võ nghệ hần thế nào. » Nói rồi liền mặc đồ triều phục vào triều lầu với Tiều hậu rằng : « Tôi mới chiêu mộ đặng một người tráng sĩ, rất nên đáng bực anh hùng, hần lại muốn lập công cho bộ hạ, vậy xin bộ hạ gia phong quan chức, cho hần ra mà phá Tống binh. » Tiều hậu y lời, liền hạ chỉ phong cho Hồ Ngươn làm U châu Đoàn luyện sứ, dẫn binh năm ngàn ra giúp Tiều thiên Hổ, Hồ Ngươn tạ ơn, rồi về từ biệt Trương Thừa tướng, dẫu

binh tuốt ra Đàng châu, hiệp với binh Tiêu thiên Hữu, đóng lại Tây dinh; vừa gặp Ngũ Lang đem binh đến khêu chiến, Hồ Nguơn liền mang giáp lên ngựa xông ra trước trận hò lớn lên rằng: « Tổng tướng hãy lui cho mau, cho khỏi bị giết. » Ngũ Lang nhìn biết Cữu Mụi thì thất kinh mà nói thầm rằng: « Em ta sao lại qua bên dẫn binh về mà đánh với ta. » Cữu Mụi bèn ra ám hiệu mà nói nhỏ rằng: « Ngũ ca hãy giả thua mà chạy đi, em sẽ có kế hay. » Ngũ Lang hội ý liền hươi búa xốc tới đánh nhau, đánh chưa được vài hiệp bèn giả thua mà chạy, Cữu Mụi đuổi theo vài dặm rồi thâu binh trở lại. Quân tiểu mã về báo với Thiên Hữu rằng: « Người tướng mới, đánh thắng binh Tổng một trận. » Tiêu thiên Hữu cả mừng, bèn sai người thỉnh Cữu Mụi vào trướng mà nghị kế phá Tổng. Chẳng dè có kẻ nhlea biết Cữu Mụi, bèn nói nhỏ với Thiên Hữu rằng: « Người này ngày trước ở bên Tổng, có đi xem thủ cấp Lục Lang; Nguyên soái phải coi chừng cho lắm. » Thiên Hữu nghe nói thất kinh, liền khiến Phiến tướng bắt Hồ Nguơn trở lại. Cữu Mụi không biết cớ chi, bèn nói rằng: « Tôi có công thắng được binh Tổng; sao nguyên soái lại bắt tôi, là cớ chi vậy? » Tiêu thiên Hữu nói: « Người là tướng họ Dương vốn ở bên Tổng dám đến đây mà khi ta sao? » Nói dứt lời liền khiến quân bỏ vào tù xa giải tuốt về U châu mà lâu cho Tiêu hậu hay việc như vậy. Tiêu hậu liền đòi Trương Hoa vào mà hỏi. Trương Hoa tâu rằng: « Tôi cũng chưa biết giả chơn, xin hộ hạ tạm giam vào ngục, chờ cho bắt được Dương gia rồi sẽ hành hình một lượt. » Tiêu hậu nghe lời, khiến giam Hồ Nguơn vào ngục. Tin tức truyền đến Tam quan, Dương Ngũ lang nghe biết em mình mắc nạn liền thương nghị với chư tướng rằng: « Lục lang chưa có hề chi, nay Cữu Mụi phải bị ngục hình, phải lo cứu trước mới được. » Trần Lâm hỏi: « Tướng quân có chức chi hay? » Ngũ Lang nói: « U châu phía hữu gần đất Tây Phiên, vẫn là lân quốc với nhau. Ta đối là binh mã của Tây Phiên qua giúp thì Tiêu hậu ắt tin, rồi ta ở trong mà

hành sự thì ắt cửa đóng em ta. » Trần Lâm nói : « Kể ấy rất hay, vậy tướng quân đi trước rồi tôi cũng dẫn binh ra nữa đường mà tiếp ứng. » Ngũ lang sắp đặt xong rồi bèn kéo cờ Tây Phiên đi vòng qua phía Tây thẳng tới U châu, khiến người thông báo cho Tiêu hậu hay. Tiêu hậu liền khiến quan thị thần ra rước Nguyên soái Tây Phiên vào ra mắt. Dương Ngũ lang vàng mạng theo vào đến kim giai, tung hô xong rồi Tiêu hậu bèn nói rằng : « Tướng quân đường sá nhọc nhằn, ta lấy làm cần được. » Ngũ lang nói : « Tây Phiên quốc vương thấy bộ hạ giao binh với Tống chưa quyết hơn thua, nên sai tôi đem binh qua giúp mà phá Tống cho rồi. » Tiêu hậu chẳng xiết vui mừng, bèn truyền dọn yến tiệc thết đãi ân cần rất trọng hậu. Khi ăn uống xong xuôi, Ngũ lang tâu rằng : « Việc quân tình rất gấp, ngày mai tôi phải ra binh. » Tiêu hậu nói : « Ở xa xuôi mới đến, binh mã còn mệt mỏi, đề nghị ngồi vài ngày rồi sẽ hưng binh cũng chẳng muộn. » Ngũ lang tạ ơn lui ra, dẫn binh ra phía nam rồi nhóm hết chư tướng mà truyền lệnh rằng : « Phải thừa lúc binh Phiên nó chưa hay và không dự bị, đêm nay ta đánh rốc vào Hoàng thành thì việc cả ắt xong. » Chư tướng vàng lệnh, sẵn sàng chờ đến ban đêm mà hành sự.

Nói về Cửa Mũi bị cầm trong ngục, may nhờ ngục quan là Chương Nô biết là người tốt, cho nên hậu đãi lắm, đã ghe phen muốn thả, song chưa gặp dịp. Ngày ấy Cửa Mũi nói với Chương Nô rằng : « Tôi mong ơn ông rất hậu, mới hồi này đây tôi có chiếm quả lực nhằm biết đêm nay ắt thoát khỏi nạn, vậy thì ông hãy theo tôi về đến Tống trào, thì tôi sẽ lo mà báo. » Chương Nô nói : « Tôi có ý đó đã lâu, ngặt không người điều dắt, nếu tướng quân muốn đem tôi đi thì đêm nay cũng nên vượt ngục mà ra khỏi chốn này lắm. » Cửa Mũi bèn sấm sủi sẵn sàng mà chờ dịp.

Trời vừa chạng vạng, bỗng nghe súng nổ vang dậy, Dương Ngũ lang dẫn bảy trăm đầu đà đánh rốc vào hoàng thành như vào chỗ không người, phía sau binh mã ào vô như biển tràn núi lở. Quan cận thần vào cung báo rằng : « Tây Phiên binh mã phản rồi. » Tiêu hậu cả kinh, liền truyền lệnh bể thành nổi lán lức. Dương Ngũ lang giết thẳng vào ngục, vừa đến

Cửu Mị với Chương Nô đánh ra, Phiên quân trở lui chẳng kịp, đèn hoàng kinh trốn hết, chẳng ai dám cứu đường, bị binh Tống đập nhàu lướt tới, giết chết binh Phiên bất kể kỳ số. Ngũ lang và Cửu Mị tả xông hữu đột đánh phá U châu một hồi bèn nổi lửa đốt thành phía nam rồi dẫn binh đánh rốc qua Đằng châu. Tiêu thiên Hữu không biết binh bởi đâu mà đến thỉnh linh, ba quân cả loạn. Gia luật Độ giục ngựa ra trước vừa gặp Ngũ lang hai đảng giao chiến, chẳng đợi vài hiệp, bị Ngũ lang xáng xuống một búa, Gia luật Độ giục ngựa chạy ra trước vừa gặp Trần Lâm và Sài Cầm dẫn binh áp đến đánh vùi, Tiêu thiên Hữu chẳng dám chống ngăn bèn bỏ dinh mà chạy, Dương Ngũ lang giục ngựa đuổi theo, Tiêu thiên Hữu quày ngựa lại cự. Hai người đánh nhau hơn mười hiệp, Ngũ lang hươi búa nhắm ngay đầu Thiên Hữu chém xuống, bỗng thấy kim quang xẹt ra, búa xuống không dặng.

Ngũ lang nghĩ thầm : « Thấy ta có nói rằng : Phiên tướng là Tiêu thiên Hữu mình đông xưong sắt, đao húa chém chẳng dặng, nên có dạy ta một thiên giảng long chủ, dẫn đến lúc giao binh thì phải đọc, vậy thì lúc này ta đọc thử coi nó ra làm sao cho biết. » Nghĩ rồi bèn đọc làm thầm, bỗng thấy giông gió thổi tới, đá lở cát bay, ở trên không kim giáp thần như hiện xuống, tay cầm hàng ma ngõ, miệng kêu lớn lên rằng : « Loài nghịch yêu, hãy trở về cho sớm, thì ta dung tánh mạng cho ngươi. » Nói vừa dứt lời, Tiêu thiên Hữu mình sa xuống ngựa. Dương Ngũ lang xốc tới chém bởi một búa, bỗng nghe tiếng nổ vang dậy, hào quang tỏa dậy đất. Tiêu thiên Hữu đi đâu mắt không thấy dạng thấy hình. Giây phút trời trong tỏ rạng lại, Ngũ lang dẫn binh đánh phá Phiên dinh rồi đánh thẳng vào Song long cốc, Mạnh Lương nghe đặng phía ngoài chiêm trống vang dậy, thì biết binh cứu đến, liền dẫn binh đánh nhàu ra, vừa gặp Phiên tướng là Huỳnh oai Hiên ; Mạnh Lương chém cho một búa té nhào, Dương lục Sứ thừa thế xông ra, hiệp với binh Ngũ Lang đánh giết binh Phiên thấy nằm chật đất, đoạt dặng binh khí và giáp ngựa rất nhiều, phá vây vừa rồi thì đã đến canh tư, bèn thâu binh về trại.

BẮC-TÔNG DIỄN-NGHĨA

Sáng ra bữa sau, chực trông đèn vào ra mắt Lạc Sĩ. Lạc Sĩ nói : « Nếu chẳng có Ngủ ca ra sức mà cứu việc, thì đã bị binh Phiên nó làm khốn rồi. » Ngủ Lang bèn đọc chuyện rằng : « Cứu Mị bị Bắc Phiên nó cầm ngục, nếu chẳng gặp đảng cơ hội như vậy, thì tánh mạng nó cũng khốn. » Lạc Sĩ nghe nói than thở chẳng cùng. Cứu Mị bèn thưa rằng : « Em nhờ có Ngục quan là Chương Nô cứu giúp, nên mới ra khỏi ngục miễn, nếu không thì cũng chẳng khỏi bị binh Phiên nó sát hại ; thiệt ơn ấy rất dày, khó mà trả đặng. » Ngủ Lang bèn hỏi : « Vì làm sao mà em bị nó cầm tù như vậy ? » Cứu Mị bèn đem việc mình ngụ nơi am, sau qua bèn Phiên, dẫu duỗi gốc ngọn thuật lại một hồi. Ngủ Lang bèn khen Am chủ rằng : « Trong chốn thâm sơn u cốc mà cũng có người tốt như vậy, thiệt là đáng kính đáng khen, vậy phải sai người đem bạc vàng gấm nhiễu lên đó mà tạ ân người. » Rồi đó Lạc Sĩ bèn truyền bày diên yến khao thưởng ba quân, ăn uống rồi Ngủ Lang nói với Cứu Mị rằng : « Hiền mị hãy trở về mà phụng dưỡng mẫu thân, anh cũng dẫn chúng tướng về Ngủ đại san, còn Lạc đệ ở lại đây phải cho hết lòng mà gia giục Tam quan đặng có noi theo chí của cha ngày trước. » Cứu Mị vâng lời. Rồi đó Ngủ Lang và Cứu Mị từ biệt ra về. Lạc Sĩ theo đưa hơn mấy dặm đường mới biệt nhau mà trở lại. Lạc Sĩ về đến trại rồi, sai người đem con Vạn lý vân về Biện kinh mà trả lại cho Bắc vương. Bắc vương cười rằng : « Lúc nọ ta chẳng cho mượn ngựa ấy là chẳng phải ta tiếc, vì ta có ý dè mà thử coi cú Yi của Mạnh Lương đó mà thôi, nay đã đặng thắng mà ngựa cũng không về chi, thì là

phước của tráo dinh đó ; vậy thì phải khiến Dương tương quân chinh xuất binh nhưng mà trấn thủ Tam quan chiêu mộ anh hùng, phòng ngày sau có đem binh đi phạt Bắc. »

Nói về Chơn tôn nghe thiệp âm về báo, Dương quận mã cả thắng Phiên binh thì mừng lắm, bèn nghị với Bắc vương rằng : « Lục Sứ mới lập công dày, phải lấy chi mà thưởng ? » Bắc vương nói : « Xin bộ phải lấy lễ khao mà thưởng, chờ đó lập công thêm nữa, thì sẽ thăng thưởng chức quan. » Chơn tôn nhậm lời, liền sai đem lụa là gấm nhiễu ra Giai san trại mà khao thưởng Lục Sứ cùng bộ hạ chư tướng. »

Ngày ấy hải tráo Vương xu mặt về phủ, bèn nghĩ thầm rằng : « Nếu họ Dương mà anh hùng như vậy, thì làm sao cho loại chi ta. » Nghĩ như vậy bèn sai người đi thỉnh Tạ kim Ngô đến mà thương nghị, chẳng bao lâu Tạ kim Ngô đến phủ, phân ngôi chủ khách mời ngồi rồi trà nước xong xuôi ; Tạ kim Ngô bèn đứng dậy mà hỏi rằng : « Chẳng hay Đại nhơn đòi tôi có việc chi chăng ? » Vương Khâm nói : « Tôi nhờ ơn chúa thượng đoái tưởng, song Bắc vương có ý bất bình, hôm nọ tôi có việc quan, nhơn đi ngang qua Vô nịnh phủ Thiên ba lâu, tôi quên xuống ngựa, bị họ Dương làm nhục một phen, tôi mới vào tàu với Chúa thượng, lại bị Bắc vương ra gánh vác mà đối nại, cho nên tôi không làm chiặng nó, lấy làm uất ức, nay tôi nghĩ lại, thiết muốn từ quan trở về quê quán, đóng cửa chẳng đi đâu, thì mới khỏi mang lấy cái sự phiền não như vậy. » Tạ kim Ngô nghe nói cười rằng : « Đại nhơn sao lại nhần cái chi của mình quá lắm vậy ? Vả nay trong tráo có mấy vị tướng cú đã tiêu tan gần hết rồi, duy có bọn ta mấy người mà thôi, Bắc diện hạ quyền thế tuy cao, mà không có dự đặng việc chánh, còn cha con họ Dương đã làm quỷ không đầu, nay còn lại một nhà đều là đàn bà góa mà thôi, lúc Tiên đế còn thì người tượng cái ơn, nên lập cái Thiên ba lâu Vô nịnh phủ để dụ dẫn bọn chúng nó, ehử nay Chúa thượng mình bây giờ thì chẳng kể chi tới chúng nó cho lắm. Vậy đề tôi đi thư qua đó một phen, nếu nó chưa cải, thì

thời, bằng không thì tôi khiến quân thủ hạ phá hết cho tiêu điều, coi chúng nó làm chi tôi cho biết. » Vương Khâm mừng thầm rằng : « Trúng kế ta rồi. » Bèn giả ý kiểm lời mà nói khích nữa rằng : « Tạ phó sứ chớ có nóng nảy, nếu phá Thiên ba lâu thì Dương lệnh bà ắt ra mà tranh báo, rồi Thánh thượng lại vì người thì bọn ta lại bị nhục nữa. » Tạ kim Ngô nói : « Đề tôi làm cho Đại nhơn coi, như Thánh thượng có hỏi thì tôi sẽ có kế hay mà đáp lại. » Vương Khâm giả ý nói rằng : « Tạ phó sứ hãy liệu trước đã. » Lời đó bèn cầm lại uống rượu, chuyện trò đến tối, Kim Ngô mới từ giả lui về, Vương Khâm đưa ra khỏi cửa uốn lưỡi một hồi rồi mới trở lại.

Hồi thứ hai mươi bảy

Xu-Mật lo phá Vô-nịnh-phủ.

Kim-Ngô đánh hủy Thiên-ba-lâu.

Ngày thứ Tạ kim Ngô bày ra đội ngũ đi ngang qua Vô-nịnh-phủ gần đến Thiên ba lâu, bèn khiến quân thủ hạ đánh chiêng gióng trống la hét om sòm, còn mình thì ngồi trên ngựa đi ngang qua trước lâu, nhằm lúc Dương lệnh bà và Sài phu nhơn đang ở trong, nghe phía ngoài chiêng trống vang dậy thì khiến người ra mà coi, người ấy đi coi rồi trở vào báo rằng : « Tạ phó sứ cỡi ngựa đi ngang qua trước phủ, quân gia rần rộ, chiêng trống vang dậy, không kiên đề chi hết. » Dương lệnh bà giận nói : « Quan Tề cả trào còn phải nhường nhà họ Dương ta thay, huống chi Tạ kim Ngô là thằng gì, dám đến đây mà khi dễ ta thế ấy ! » Nói rồi liền khiến sắm sửa xe ngựa vào trào mà tâu, vào đến Triều môn, Dương lệnh bà xuống xe, tay cầm long trượng đi vào. Chợt Tôn bước xuống Kim giai nghinh tiếp, mời ngồi rồi hỏi rằng : « Chẳng hay lão phu nhơn vào đây muốn tâu việc chi ? » Lệnh bà đứng dậy tâu rằng : « Chồng tôi mong ơn Tiên đế rất dày, sắc tứ Thiên ba lâu Vô-nịnh-phủ cho vinh diệu họ Dương, cả trào khanh tể đi ngang qua đó thấy đều xuống ngựa, ấy chẳng phải là kính lời, vì trượng cái mạng vua đó mà thôi. Nay Tạ kim Ngô đánh

chiêng gióng trống, dẫn quân gia rầm rộ đi ngang qua đó, mà không xuống ngựa, ấy rõ ràng là va lờn oai bề hạ và khi dễ đến tột, nên tôi phải vào tàu cho bề hạ rõ. » Chơn Tôn nghe tàu, bèn đòi Tạ kim Ngô vào mà trách rằng : « Tiên đế đi chỉ lại, sao ngươi dám trái lệnh vua, nay lão phu nhơn vào tàu rằng : Ngươi khi dễ triều đình, thì tội ấy về ai ? » Tạ kim ngô tàu rằng : « Tôi đâu dám dễ khi phép nước, xin dung cho tôi tàu lại cho bề hạ tường, vì lúc trước bề hạ sắc mạng đi khảo thường Dương quận mã, Sứ thần lãnh sắc đi ngang qua Thiên ba lần cũng phải xuống ngựa mà qua, nếu vậy thì mạng vua cũng khinh quá, tôi lấy làm ngại, cũng muốn hội đồng văn võ các quan mà tàu, song còn dự dự chưa dám, vả lại cái lâu ấy cách Vô nịnh phủ cũng xa một chút, nó ngăn trở Nam Bắc hai đường, nếu gặp ngày khánh tiết triều bang thì phải do nơi ấy mà đi ngang qua lấy làm bất tiện, vậy xin bề hạ phá cái lâu đó đi, dựng cho tráo đình biết chỗ tôn chổ trọng. » Kim Ngô tàu rồi vua Chơn Tôn làm thỉnh, Vương Khâm bước ra mà tàu đưa theo nữa rằng : « Lời Kim Ngô tàu đó rất nên nhắm lý, vả chăng Thiên ba lần cách Vô nịnh phủ cũng xa, nếu phá đi thì tiện lắm. » Chơn Tôn nói : « Bọn khanh hãy lui, đề trẫm với văn võ các quan thương nghị lại đi. » Dương lệnh bà buồn bực lui về. Vương xu Mặt lại vào cung mà tàu riêng việc ấy nữa.

Qua bữa sau Chơn Tôn bèn hạ chỉ khiến Tạ kim Ngô coi đốc công việc phá Thiên ba lần. Chỉ ban ra rồi Tạ kim Ngô mừng vui chẳng xiết ! Dương lệnh bà hay dựng tin ấy bèn nghị với Sài Thái quận phu nhơn rằng : « Không dè mà Tạ kim Ngô nó tàu với tráo đình dặt lời thế ấy, nay muốn phá Thiên ba lần đi. Còn Vương Khâm cũng một phe với nó, nay Chúa thượng lại nghe theo lời chúng nó, thì ắt nó đến phá nay mai ; nếu chẳng lo liệu trước thì là xấu hổ đến phu quân ta lắm. » Thái quận thưa : « Vậy thì xin phải vào mà thương nghị với Bắc điện hạ dựng tàu với Thánh hoàng xét lại, hoặc may có dựng cùng chăng ? » Dương lệnh bà nói : « Việc chẳng nên chậm trễ, phải đi cho sớm mới xong. » Thái quận liền với vả vào phủ ra mắt Bắc vương mà thưa rằng : « Nay chúa thượng nghe lời Tạ kim Ngô mà truyền

phá cái Thiên ba lần, vả lại chỗ ấy lập ra, là sắc mạng của Tiên đế trước lâu, xin Điện hạ vì nghĩa nghĩ lại cái công mấy cha con tôi trung-thần vì nước mà tâu giùm lại việc ấy, thì cả nhà họ Dương tôi rất nên cảm đức chẳng cùng. » Bức vương nói : « Thành chỉ ra rồi khò mà tâu liền bây giờ cho dựng, vả lại cái lâu ấy bắt liên cho Thiên sứ, chúa thượng cũng có ý bỏ đi, nay mà muốn tỉnh, thì Tà kim Ngô là một đứa ham lợi, phụ nhon hãy về dùng châu báu cho nhiều mà hối lộ với nó, xin nó để hoãn hoãn ít ngày, dựng chờ coi cơ hội nào ta sẽ tâu giùm cho. » Thái quận vàng mạng trở về nói lại cho Dương lệnh bà nghe. Dương lệnh bà nói : « Nếu dựng cái lâu khôi-phá thì tiếc châu báu lắm chi, ngặt e Kim Ngô nó không khứng. » Thái quận nói : « Phải khiến kẻ tâm phúc đem sang thử coi, lẽ nào mà nó chẳng chịu. » Dương lệnh bà bèn lấy ra vàng ròng bốn chục lượng, ngọc dải một sợi, sai người đem qua Tà phủ. Rõ ràng Tà kim Ngô thấy của thì ham, lại nói hơi ngạo rằng : « Dương lệnh bà ngỡ rằng : Nội trào có một mình nhà và vinh hiển mà thôi, lẽ ra hôm nay và cũng biết có Tà kim Ngô nữa sao ? » Lưu hiến Toại nói : « Nếu Dương gia chịu thua ngài thì ngài cũng nên làm chút nhơn tình, hoãn hoãn sẽ phá, dầu cho trào đình mà có hồi tâm di nữa thì Dương lệnh bà cũng phải kính phục ngài, ấy cũng là cái kế lưỡng toàn đó. » Tà kim Ngô nói : « Lời người nói rất nên có lý. » Bèn lãnh hết lễ vật rồi bảo người ấy về hồi phúc cho Dương lệnh bà hay. Dương lệnh bà mừng thầm mà nói rằng : « Nếu Kim Ngô nó chịu hoãn làm thì phải cho Bức vương hay, hoặc có cơ hội người sẽ tâu giùm có khi cũng dựng. » Chẳng dè việc Tà kim Ngô ăn hối lộ ấy lộ ra, Vương Khâm hay dựng lại cứ vào trào mà nhắc việc ấy hoài, Choa tôn lại hạ chỉ thôi thúc Tà kim Ngô phải tỉnh việc ấy cho mau. Kim Ngô vưng chỉ, cực chẳng đã phải dốc xuýt dần phui đến phá Thiên ba lần, phá hết tầng trên còn tầng giữa chưa phá. Bức vương bèn sai người qua nói với Dương lệnh bà rằng : « Nay thành chỉ đã xuống rồi, khò mà tâu lại ; vậy phải sai người suốt đêm ra Tam quan mà thượng nghị với Lục Sứ, hoặc may có kẻ chi chẳng ? » Dương lệnh bà buồn bực chẳng vui, Bức Vương khi ấy thừa rằng : « Mẹ phải nghe theo lời Bức điện hạ mà

cao Lục ca hay, đừng có về đây toan liệu. Nếu không thì ngày sau lỗi e cái Vô nịnh phủ cũng khó mà giữặng. » Dương lĩnh bà nói : « Lời con nói rất hay, song chẳng biết ai đi việc này choặng. » Cửu Mui thưa : « Đường ra Tam quan con rất quen thuộc, vậy thì con phải đi mớiặng. » Dương lĩnh bà nói : « Con có đi thì phải đi cho mau mà về cho chóng. » Cửu Mui vâng lĩnh, bèn sầm sứa hành lý rồi từ biệt mẫu thân suốt đêm lướt ra Tam quan ải. Chẳng bao lâu đã đến nơi, vào trại ra mắt Lục lang và thuật hết các việc lại, Lục Sứ nghe rõ thất kinh và hỏi rằng : « Trong tráo vầu võ chẳng ai can gián, còn Bác điện hạ cũng diễm nhiên tọa thị nữa sao ? » Cửu Mui thưa : « Bá : điện hạ can gián hết sức khôngặng, nên người có sai quân làm phúc đến phủ ta mà nói cho mẫu thảo hay rằng : Phải có Lục ca về thương nghị mớiặng. » Lục Sứ nghe nói vừa giận vừa lo, bèn khiến Cửu Mui vào sau trại mà nghị kín rằng : « Anh trấn thủ nơi này là chỗ trọng địa, tráo đình không có chiếu mạng đòi, nếu lên mà về thoãng như lậu tin ra thì tội ắt chẳng vừa ; lui tới khó khăn, liệu làm sao bây giờ ? » Cửu Mui thưa : « Mẫu thân trông đợi Lục ca lắm, vậy thì phải lên mà về ít ngày, việc yên rồi sẽ trở ra cũng chẳng hại chi. » Lục lang ngầm nghĩ giây lâu bèn kêu Nhạc Thắng vào dặn dò rằng : « Nay ở nhà ta có việc, mẹ ta sai người ra kêu nên ta phải lên mà về ít bữa, việc cả yên rồi ta sẽ trở ra ; vậy thì người với Mạnh Lương phải cho hết lòng với ta mà giữ gìn quan ải, cứ theo hiệu lĩnh mà làm, như Tiều Táng có hỏi, thì người cứ nói rằng : Ta đi săn bắn nơi Mi san chưa về, chớ khá lậu ra cho nó biết. » Nhạc Thắng lãnh mạng.

Đêm ấy Lục Sứ từ biệt Nhạc Thắng, rồi lên ra khỏi trại nhằm Bộn kinh tấn phát. Khi điặng nửa đêm, gần tới rừng Ó nha lâm, bỗng có một người nhẩy ra đón lại mà nói rằng : « Thượng quan dặn dò Nhạc Thắng đừng cho Táng biết, chớ Táng đã rình mà nghe hết đầu đuôi rồi. » Lục Sứ thất kinh và nói rằng : « Người sao chẳng giữ gìn quan ải, lại lên mà qua đây ? » Tiều Táng cười rằng : « Thượng quan cũng lên bỏ Tam quan mà đi, sao lại còn hỏi Táng ? Vì Táng có nghe kinh thành vui vẻ lắm, thuở nay chưa biết ; nay muốn theo

trước là phò tá thượng quan, sau nữa xem chơi cho phí chi.»
Lục Sứ nói : « Không dặng dấu, ta đi đây không muốn cho ai biết, còn người thì tánh nóng như lửa, nếu đến kinh thành thì ắt sanh họa ; người hãy trở về mà giữ trại cho mau.»
Tiêu Táng thưa : « Nếu không cho tôi đi, thì tôi tuốt vào Biện kinh mà dương ngôn lên rằng : « Thượng quan lên bỏ Tam quan mà về. » Cửu Mui thấy thẳng kỳ cục thì nói với Lục Sứ rằng : « Có một người cũng chẳng bại chi, ca ca hãy cho nó đi với, song phải dặn dò chờ cho sanh sự thì thôi. » Lục Sứ nghe theo lời Cửu Mui bèn cho Tiêu Táng đi theo.

Về đến nơi, vào phủ ra mắt Dương lệnh bà. Dương lệnh bà thấy Lục Sứ thì sa nước mắt mà nói rằng : « Tam cha con của con từ về đầu Trung quốc đến nay, vì nước mà thác lặn, nay còn lại có một mình con mà thôi ; xưa mong ơn Tiên đế ban tử Thiên ba lần và Vô nịnh phủ, mà vinh diệu cho họ Dương ta, nay lại bị Tạ kim Ngô khi dễ, nó lại tâu với Thiên tử mà phá nát Thiên ba lần ; nếu chẳng lo sớm thì ngày sau Vô nịnh phủ ắt cũng chẳng khỏi. » Dương lục Sứ thưa : « Xin mẹ chớ lo, để con lên vào mà thương nghị với Bát điện hạ coi ra thế nào, chớ cha con tôi có công liều thác với trảo đinh, nay Chúa thượng di nữ quên việc ấy sao ? » Sài thái quân nói : « Hễ Bát vương mà chịu tình gièm thì ắt có tin lành cho mình đó. » Lục Sứ khen phải, liền dọn một cái phòng riêng an trí Tiêu Táng, lại khiến quân gia giữ gìn chẳng cho Tiêu Táng ra ngoài, sợ e sanh sự. Khi ban đầu Tiêu Táng hãy còn chịu dặng, cách mấy bữa sau buồn bức ngồi đứng chẳng yên, bèn nói với tên quân hiệu rằng : « Ta theo thượng quan mà về đây, là có ý xem chơi phong cảnh Biện kinh, chẳng dè về đến đây rồi lại bị giam lỏng như vậy, thì hay hơn là chẳng về. Nếu người bây giờ mà chịu dặt ta đi dạo xem thành phố chơi thì ta cho người uống rượu vui với ta một bữa. » Quân hiệu nói : « Đi thì dặng rồi, ngặt e họ biết mặt tướng quân mà liên lụy đến Thượng quan chăng. » Tiêu Táng nói : « Ta có phương lược, quyết chẳng cho ai biết dặng dấu. » Quân hiệu thấy nói quá, bèn lên mở cửa sau dặt Tiêu Táng đi dạo kinh thành. Khi đi ngang qua cửa nhơn hòa, Ngô thấy thiện hạ dặt điếu.

ngựa xe như nước, vui chẳng xiết chi ; Tiểu Táng lấy làm khoái ý nên quên phứt việc mình, vùng la lớn lên rằng : « Cha chả ! thiệt là vui quá, nếu thượng quan chẳng đem ta theo về đây, thì có đâu mà biết đứng chỗ này. » Quản hiệu thất kinh vô Tiểu Táng mà nói rằng : « Sao mà lớn gan lắm vậy ! Chỗ này là chỗ kinh thành, quân tuần phòng nhiều lắm ; nếu chúng nó rõ thấu thì liệu làm sao ? » Tiểu Táng cười và nói rằng : « Mời lờ có một tiếng, cũng không hại chi. » Nói rồi lại dắt nhau đi đến Ca quán huyện, thấy trong tửu quán đồ dọn ề bề, Tiểu Táng bèn nói với quản hiệu rằng : « Vào đây uống ít chén rượu chơi rồi sẽ đi nữa. » Quản hiệu nói : « Chỗ này chẳng phải là chỗ bọn ta ăn uống, hãy qua phía Đông, lên Cao lầu mà uống thì mới vui hơn. » Nói rồi liền đi thì trời cũng gần tối, quản hiệu thôi thúc Tiểu Táng đi về, Tiểu Táng nói : « Mấy tuở mà đến đây một lần, vậy thì đêm nay ta ở trong thành, kiếm tiếm mà ngủ, mai sáng sẽ về cũng chẳng muộn. » Quản hiệu không biết làm sao, nên phải nghe theo. Qua đầu canh một, Tiểu Táng thao thức ngủ chẳng được, liền rủ quản hiệu đi chơi. Đi ngang qua phủ Tạ kim Ngô nghe trong phủ tiếng nhạc vang dậy, đơn ca vui vẻ, Tiểu Táng bèn dừng chơn lại mà hỏi rằng : « Nhà này là nhà ai, mà hát xướng chơi bởi trong thă dữ vậy ? » Quản hiệu cười và nói rằng : « Đi cho mau đứng có hỏi ; cũng vì cái nhà này mà Thượng quan phải lên bỏ Tam quan mà về, và là tội yèn của tráo đình, Tạ phó sứ là do. Ấy là người muốn phá Thiên ba lầu ta. Lúc này tưởng khi và đương ăn uống, nên mời cổ dờn ca chấp trời như vậy. » Tiểu Táng khi chưa biết là nhà Tạ kim Ngô, thì còn lam thính, chững nghe được là đưa đôi đầu với quan thầy mình thì nổi xung lên, bèn nói với quản hiệu rằng : « Người hãy đứng đây mà chờ ta, đề ta vào dò dọ nghe tin tức rồi sẽ ra liền. » Quản hiệu nghe nói thất kinh, nổi óc cả mình, bèn nói rằng : « Cha chả, cậu sanh sự ra đây, rồi cậu báo cho liền lạy đến tòi, không đừng chào phái về tiếm mà ngủ, đừng mai có về cho sớm. kẻo Thượng quan hay ắt là chẳng dễ. Nếu bây giờ cậu không về, thì tòi về trước mà báo tin, chờ chẳng đổi. » Tiểu Táng

giận nói : « Người đi dầu cũng trối kệ ». Nói rồi liền bỏ
quần hiệu tuốt ra phía sau tường nhà Tạ kim Ngô. Quần
hiệu thất kinh chạy tuốt về Dương phủ phi bảo.

Hồi thứ hai mươi tám

Tiêu-Táng giận giết Tạ-kim-Ngô

Bác-Vương tri cứu Dương-Lục-Sứ

Nói về Tiêu Táng ra đến phía sau, thấy tường chẳng cao
cho lắm, bèn nhảy phóc vào nhằm chỗ vườn hoa, rồi lên
đi lần tới dụng nhăm nhà bếp, gia đình lúc ấy đều mắc ở
nơi nhà trên mà phục thị, duy có một đứa đầy tớ gái đang
lum khum trong bếp mà thổi lửa dõ mà thôi. Tiêu Táng bèn
rút dao ra chém đứa con gái ấy, rồi xách đầu chạy tuốt lên
nhà trên, thấy Tạ kim Ngô đang ngồi ăn uống, hai bên nhạc
trối dờn ca, Tiêu Táng tay xách cái đầu hăm hở đi vào,
nhắm ngay mặt Kim Ngô mà liệng tới, Tạ kim Ngô thất kinh
mắt mày vẩy đầy những máu ; bèn hô lên rằng : « Gia đình
ở dầu, có ăn cướp đây này ». Tiêu Táng cả giận liền lướt
tới, mắng rằng : « Đồ gian nịnh, lộng quyền là quá, hôm
nay mi có biết Tiêu Táng này chẳng ? » Nói rồi chém xuống
một dao, Tạ kim Ngô đầu rơi xuống đất, gia đình thấy vậy
thất kinh, chạy đi trốn hết. Tiêu Táng hura tay đi tuốt vào
phòng bắt kẻ trẻ già thấy đều giết sạch. Thương hại cho
Kim Ngô một nhà mà bị có một tay Tiêu Táng giết rụi.

Giết xong rồi thì đã đến canh ba. Tiêu Táng bèn lấy đồ
ngon trong tiệc ăn uống no nê. Khi ra về thì lại nghĩ thầm
rằng : « Tạ kim Ngô là quan sang cả của triều đình, nay cả
nhà đều bị ta giết, nếu dè triều đình hay dựng việc vô cơ
này ắt liền lụy cho đến địa phương, chi bằng ta viết ít hàng
chữ mà dè lại cho họ biết rằng ta giết thì mới khỏi lây họa
cho ai hết ». Nói rồi liền lấy huyết mà viết nơi trên cửa
bốn hàng chữ lớn như vậy :

Trên trời có lục dinh lục giáp,

Dưới đất có kim thần thất sát.

Muôn biết ai giết đây,

Phải đi tìm Tiêu-Thất, Tiêu-Bát.

Viết rồi cũng trở ra sau vườn nhảy thò qua tường, để tìm tên quân hiệu thì không thấy nó, bèn núp ở bên thành một đêm, sáng ra trốn về Dương phủ.

Nói về quân tuần hay dặng Tạ phó sứ bị cướp, liền đi báo cho Vương xu mật hay. Vương xu mật nghe báo bèn qua Tạ phủ mà xem, thì thấy cả nhà thầy đều bị giết, tình lại già và trẻ mười ba người, thầy nằm ngĩnh dất, huyết chảy đầy sàn, rồi coi lại trên cửa, thấy có viết tên người giết rõ ràng, liền làm bôn vào tâu. Lúc ấy quân dân cả thành thấy đều kinh động. Chơn Tôn nghe tấu các việc cũng thất kinh bèn hạ lệnh cho Vương xu mật tra xét sự ấy. Vương xu mật tâu rằng : « Tôi đã tra hỏi rồi, giết Tạ kim Ngô cả nhà ấy là bộ tướng của Dương lục Sứ, tên là Tiêu Táng ». Chơn Tôn nói : « Dương lục Sứ trấn thủ tại Tam quan, sao bộ tướng lại vào thành mà giết người cho dặng ? » Vương xu mật nói : « Lục Sứ lên bỏ Tam quan mà về lại có dắt Tiêu Táng về theo một lượt, rất trái phép nước, xin bệ hạ bắt và mà trị tội ». Chơn Tôn nhậm lời, liền hạ chỉ sai Cẩm quân đi bắt Dương lục Sứ với Tiêu Táng. Bốn mươi Cẩm quân vưng lệnh đi liền. Lúc ấy Dương lục Sứ đang ở trong phủ thương nghị với Dương lệnh bà, bỗng nghe quân báo, nói : « Đêm hôm qua Tiêu Táng nhảy tường vào phủ giết Tạ kim Ngô cả nhà hết mười ba người, nay trao dinh sai Cẩm quân đến bắt ». Lục Sứ thất kinh mà nói rằng : « Thằng diên này nó làm hư việc của ta rồi ». Nói chưa dứt lời, thì Cẩm quân đã xông vào bắt Dương lục Sứ, Tiêu Táng ở ngoài nghe dặng tin ấy, liền xách dao chạy tới, Cẩm quân xem thấy dữ dằn như vậy, chẳng ai mà dám lại gần. Lục Sứ khi ấy thấy Tiêu Táng làm dữ thì nạt và nói rằng : « Người đã làm cho sanh ra họa to như vậy, mà còn dám nghịch mạng triều đình nữa sao ? Hãy trói mình cho mau mà đi chịu tội ». Tiêu Táng nói : « Thuở nay tôi giết người ta biết là bao nhiêu, lại mấy có tội gì, nay mới giết có mười ba đứa, mà lại sợ chi, vậy thì tôi với thượng quan trở lại Sơn trại, dặng coi chừng nó làm chi cho biết ». Lục Sứ giận nói : « Nếu người chẳng nghe lời ta, thì ta chém dần người trước ». Tiêu Táng liền quăng cây dao rồi

dạ dạ lui ra. Cấm quân muốn áp lại bắt. Lục Sứ nói rằng : « Bầy chó làm rợn, để ta vào ra mắt Thiên tử mà phân biện. » Nói rồi liền theo Cấm quân vào trao ra mắt Chơn Tôn. Chơn Tôn liền hỏi rằng : « Trẫm không có chỉ triệu, sao khanh dám lên bỗ Tam quan mà về, lại dắt bộ tướng theo giết cả nhà Tạ phó sứ ; vậy bây giờ đáng xử khanh tội chi ? » Lục Sứ tâu rằng : « Thiệt tội tội đáng muôn thác, nhưng mà xin bệ hạ dung huân cho tội, dặng tội tấu trần oan khô cho bệ hạ tướng. Vũ chẳng mấy cha con tội mang ơn trao đình rất hậu, dầu có thác xuống cửu tuyền di nữa thì cũng lo mà báo bồ, mới đây, vì bệ hạ ra chiếu giữ phá Thiên ba lâu, nên mẹ tôi rầu mà sanh bệnh, tôi phải lên về thăm rồi trở lại lập tức ; còn bộ tướng Tiêu Táng là đồ hung hoang, nó về đây bao giờ tôi không biết, việc giết Tạ kim Ngô tôi cũng chẳng hay, xin Thánh hoàng nghiêm xét cho mình, như quả tôi chủ sự, thì tôi cũng cam tâm chịu tội xử trảm. » Chơn Tôn chưa kịp nói chi, Vương xu mặt liền bước ra tâu rằng : « Giết Tạ kim Ngô ấy thiệt quả là Tiêu Táng, vì lúc nọ những kẻ gia đình cùng bọn nhạc công thấy đều ngó thấy rõ ràng và lúc nó giết rồi nó có viết chữ mà đề lại. Vậy xin bệ hạ giáng chỉ đem Lục Sứ và Tiêu Táng ra chốn Thị tào xử trảm cho rồi mà răn chúng. » Chơn Tôn dự dự chưa quyết, Bặc vương bèn tâu rằng : « Dượng lục sứ tuy là có tội, song nghĩ vì va có công trấn thủ Tam quan vậy xin bệ hạ giảm bớt cho va nhờ. » Chơn Tôn nhậm lời, nên giao cho Pháp tư định tội. Khi bãi trao rồi, Vương xu mặt lên sai người qua dặn dò quan Pháp tư, biểu xử phát phối Lục Sứ ra nơi ác địa cho xa. Chưởng hình quan này là Huỳnh Ngọc, cũng là một bọn với Vương Khám, cho nên nghe lời Vương Khám, định tội Lục Sứ vì bỗ Tam quan mà đi, mới định xử dầy ra Nhữ châu đặt rượu ; mỗi năm phải nạp đủ hai trăm hũ ; ba năm mãn hạn thì mới dặng về ; còn Tiêu Táng cũng nhờ có công, nên dung thứ tội thác, dầy ra Dăng châu làm lính. Huỳnh Ngọc định án rồi bèn làm bốn dăng lên, vua Chơn Tôn y theo, rồi hạ chỉ khiến quan coi thầu liệm thi hải Tạ kim Ngô mà chôn.

Nói về Dương lục Sứ dặng tin ấy thì buồn bực chẳng biết chi, bèn trở về từ biệt mẫu thân và Sài thái quận. Dương lệnh Bà nói : « Ấy là nhà ta bất hạnh lắm đó, nay con rũi bị án dầy rồi thì mẹ biết nương cậy với ai ? » Lục Sứ nói : « Xin mẹ chớ rầu, có lâu thì chừng dôi ba năm con cũng trở về dặng, chừng ấy mẹ con cũng sum hiệp chớ không sao, nay mà tội con bị phát phối như vậy, thì cái Thiên ba lần này sao sao cũng có Bắc điện hạ châu toàn, chỉ như Tiều Táng mà giết Tạ kim Ngô ngày nay rồi, ấy cũng là trừ dặng một dứa dữ cho trào đình đó. Còn hôm nay nên chẳng có sức Bắc vương điều độ thì lách mạng ắt chẳng xong rồi. » Mẹ con còn đang chuyện vãn, kể Tiều Táng bước vào thưa rằng : « Tôi nghe trào đình muốn dầy thượng quan ra Nhữ châu, còn tôi dầy thì dầy ra Đãng châu mà làm linh ; nên tôi vào dầy xin rũi thượng quan trở về Sơn trại, chớ có nghe lời nó phải đi đâu mà làm chi ; còn tôi đây, tôi biết làm linh gì mà biểu tôi đi làm linh. » Lục Sứ nói : « Thành chi đã xuống rồi, người phải tuân lệnh, an tâm ra đó một ít lâu, chừng có án xá thì trở về Sơn trại, ~~nếu người nghịch chi, thì tội lại nặng thêm.~~ » Trong giây phút Vương xu mặt đã sai bốn mươi giải quân đến thổi thúc Lục Sứ và Tiều Táng lên đường, Lục Sứ bèn khiến Tiều Táng đi trước, còn mình vào từ biệt Dương lệnh bà mà đi. Bát Nương và Cửu Mị theo đưa ra khỏi thập lý trường đình mới trở lại.

Lúc ấy Tiều Táng đứng giọc dằng mà chờ Lục Sứ đi đến rồi nói rằng : « Tôi đi dầy chẳng bao lâu tôi cũng chạy về Sơn trại mà nói cho bọn Nhạc Thắng và Mạnh Lương hay, dặng ra Nhữ châu rước thượng quan về tôi mới ưng dạ. » Lục Sứ nạt và nói rằng : « Người chớ có liến, tội ta cũng chưa đến chết, người phải nhịn nhục trong chừng một năm nửa năm, cũng dặng gặp nhau. » Tiều Táng cười xòa rồi phân biệt nhau theo giải quân ai đi dằng nấy.

Chẳng mấy ngày Lục Sứ ra đến Nhữ châu, giải quân đem phê văn vào nạp cho quan Thái thú. Quan Thái thú này là Trương Tổ, xem phê văn rồi, cho giải quân trở về ; liền mời Lục Sứ vào nhà sau hỏi rằng : « Tôi có nghe tướng quân

trấn thủ Tam quan binh phiên ấy phọc kìm, nạy cò chỉ mà mắc tội phát phối làm vậy ? » Lục Sứ bèn đem hết đầu đuôi các việc thuật lại một hồi ; Trương Tế than thở chẳng cùng và nói rằng : « Vậy thì tướng quân phải dẫn lòng ra nơi phía Tây, có cái Vạn an dịch ở coi dặt rượu mà nạp cho đủ kỳ, chẳng bao lâu cũng sẽ về trào dâng. » Lục Sứ tạ ơn rồi từ biệt ra đi.

Nói về Vương Khâm nghe Lục Sứ đi đã đến nơi rồi, bèn thỉnh Huỳnh Ngọc đến phủ dâng nghị kế mà hại. Huỳnh Ngọc nói : « Việc ấy có khó chi, nay thánh thượng hay lấy thuế rượu làm trọng, mà Lục Sứ lại lãnh chức Giám tạo việc ấy, quan hệ rất lớn ; đại hơn hãy làm một bữa tiệc gian rằng : Lục Sứ lên bán rượu quan. Hễ chưa thượng hay dâng tin ấy, ắt xir và tử tội. » Vương Khâm cả mừng và nói rằng : « Kế ấy rất hay. » Bèn bày tiệc khoản đãi, hai người uống vui đến khuya mới tan tiệc. Ngày thứ Vương xu mặt vào trào tàu rằng : « Đương lục Sứ khi đề phép nước, ra đến Nhữ châu chưa đầy một tháng, cứ lấy rượu quan mà bán hoai, ý muốn trốn đi mà làm phản, xin Bộ hạ phải định tội cho sớm, kéo sanh hậu hoạn. Chơn tôn nghe tấu cả giận phán rằng : « Nó đã xuôi bộ tướng nó giết hết cả nhà Tạ kim Ngô, mà trẫm nghĩ vì cha nó có công khó nên tha nó cho khỏi chết là may, nay đã bị đây rồi mà còn dám bán lậu rượu của trào đình, thiệt tội ấy khó dung lắm. » Phán rồi liền hạ chỉ sai Hoàn luyện chánh sử là Hồ giòng Táng-ra Nhữ châu lấy thủ cấp Lục Sứ đem về dâng trước án. Chỉ lệnh ra rồi, quần thần thấy đều sững sốt. Bức vương vội vã bước ra tàu rằng : « Đương lục Sứ là tôi trung nghĩa, có dám đi làm việc gian giáo như vậy sao, xin Bộ hạ chớ nghe chỉ lời sấm nịnh mà hại đứng anh hùng, rất nên oan uổng. » Chơn tôn nói : « Sao khanh cứ bình việc Lục Sứ hoai đi vậy, như hòm nọ mà nó giết tôi yêu của trẫm đó, có đáng xir tử hay không ? » Bức vương làm thỉnh không dám tàu nữa.

Ngày ấy bãi trào rồi, Khấu Chuẩn bèn nghị lên với Bão vương rằng : « May vì người lãnh sắc mạng là Hồ giòng Táng, vậy thì biểu va ra đó lo kế với Nhữ châu Thái thủ, lực

một người tội nhân cao giống Lục Sứ chém lấy thủ cấp đem về mà nạp, còn Lục Sứ thì thả đi, biểu phải lánh mặt đợi ngày sau trong nước có nạn thì sẽ báo cứu vô lập công chuộc tội, nồn dặng như vậy thì mới lưỡng toàn kỳ kế. » Bức vương khen phải, bèn dễn cho Hò giềng Táng hay, Hò giềng Táng nói : « Việc ấy xin dũ mặc tội. » Nói rồi liền từ biệt các quan, độ chỉ tới Nhữ châu ra mắt quan Thái thú là Trương Tế mà tỏ hết các việc. Trương Tế thất kinh nói rằng : « Người đến Nhữ châu chưa dặng bao lâu, dẫu có lý như vậy, sao thánh thượng không biết thương tiếc hào kiệt vậy cả ! » Hò giềng Táng nói : « Ấy là gian thần Vương Khâm nó tâu dối mà làm cho thánh thượng sanh giận, Bức vương tâu xin hết sức cũng không dặng, nay Bức vương và đình thần thương nghị muốn cầu Thái thú làm như vậy... như vậy... mà cứu người. » Trương Tế mừng mà nói rằng : « Vậy thì hạp ý tôi quá, vì nay Bắc Phiên cường thịnh lắm ; nếu không có người ấy thì bờ cõi sao yên. » Nói rồi liền sai người đi thỉnh Lục Sứ đến mà tỏ ý trao dĩnh. Lục Sứ nói : « Tôi thiệt không có lòng như vậy, mà nay trao dĩnh dạy thác thì tôi cũng cam tâm. » Trương Tế nói : « Tuy vậy mà lưỡng quân chớ lo, vì tôi đã có kế như vậy... như vậy... mà cứu tướng quân. » Lục Sứ nói : « Nếu Thái thú có lòng như thổ thì tôi dẫu có thác cũng chẳng dám quên ơn. » Trương Tế bèn dỗi ngục quan là Ngũ Vinh đến mà thương nghị. Ngũ Vinh thưa : « Trong ngục có tên Thái Quyền là tù xử tử, người ấy diện mạo giống Dương tướng quân, vậy thì chém người ấy đi, rồi lấy thủ cấp dâng cho chúa thượng ắt tin. » Trương Tế nghe nói bèn khiến dẫn Thái Quyền ra mà xem, quả nhiên tướng mạo chẳng khác chút nào. Liền dạy Ngũ Vinh sắm đồ rượu thịt cho ăn uống say vui, rồi lên cất lấy thủ cấp giao cho Hò giềng Táng. Hò giềng Táng lãnh thủ cấp tạ từ, suốt đêm tuốt về Biện kinh. Kế đó Trương Tế liền kêu Lục Sứ ra, biểu thay đồ y phục giữ dạng khách thương trốn đi xứ khác mà lánh nạn. Lục Sứ bái tạ, thay y phục rồi lìa khỏi Nhữ-châu, lên về Vô nịnh phủ.

Nói về Hò giềng Táng về đến Biện kinh, nhằm lúc vừa Chơn tôn đang buổi ngự trà, Hò giềng Táng bèn dâng thủ cấp lên, Chơn tôn xem thấy tướng thiệt, quân thần ai nấy

thấy đều than thở, còn Bát vương sợ hê đem thủ cấp ra bêu mà làm hiệu lệnh, e có người biếtặng mà làm lậu việc ra chăng, bèn giả ý làm rằng : « Diên Chiêu phạm tội đã bị giết rồi, nay xin bệ hạ giao thủ cấp về Vô nịnh phủ cho vợ con chôn cất, thì là ý của bệ hạ chẳng quên người tội có công đó ». Chợt tôn y theo lời, bèn khiến Cẩm quân đem thủ cấp giao cho Dương phủ, nãi Dương phủ chưa rõ căn do, thấy thủ cấp thì ngờ là thiệt, cả nhà đều khóc dậy.

Hồi thứ hai mươi chín

*Tổng quân-thận, Ngụy-châu đạo cảnh,
Vương-loàn-Tiết, Đồng-dải giao binh.*

Chẳng dè tin tức ấy truyền thấu đến Giai sơn trại, bọn Nhạc Thắng và Mạnh Lương nghe biết rống khóc om sòm ! Mạnh Lương bèn nói với chủ tướng rằng : « Nay thượng quan đã chẳng may đi rồi, thì bọn ta ở đây cũng không làm gì, chỉ bằng phản nhau mà đi làm ăn thì hay hơn ». Nhạc Thắng nói : « Lời người nói rất phải ». Bèn khiến Lưu Siêu và Trương Cái xuống dưới núi, lập một cái miếu mà thờ thượng quan, hai bên có tượng cốt mười tám vị Chỉ huy sứ. Lập miếu xong rồi, bèn lấy hết tài vật trong trại đem ra chia đôi với nhau, rồi phá nát Tam quan trại, phản nhau bỏ đi tứ tán. Trần Lâm và Sài Cầm thì dẫn quân trở về Thắng sơn trại mà ở, còn bọn Nhạc Thắng với Mạnh Lương thì lại về Thái hành sơn mà xưng rằng Thảo đầu Thiên tử, bộ tướng thì phong làm Thừa tướng và chức này chức kia cũng đủ, chuyên có một việc ăn cướp mà nuôi nhau. Còn Tiêu Táng ở tại Dãng châu nghe quan thầy bị giết thì cũng vượt ngục mà trốn đi.

Nói về Vương Khâm thấy Lục Sứ thác rồi thì mừng lắm, bèn nghĩ rằng : « Nếu tráo dĩnh mà không có người ấy thì chỉ ta ắt dặng toại rồi ». Nghĩ rồi liền viết một phong mật thư sai người làm phúc suốt đêm đem qua Bắc Phiên dâng cho Tiêu hậu. Tiêu hậu mở ra xem, Thư rằng :

« Từ tôi qua Tổng đến nay đã mấy năm rồi, hàng lo đến Đáo ơn dày cho quân-hầu, song chưa gặp được dịp. Nay đã biết

Trung-quốc mạnh yếu thế nào, chỗ sơ ấy là duy có một mình Dương-Lục-Sứ mà thôi, hôm nay tôi đã ra kế mọn mà chém đầu hẳn rồi ; vậy xin quân-hậu hãy thừa lúc Tống trào đương trống, chinh điểm lục-sư bên qua mà đánh ; hễ biên-địa phá rồi thì kinh thành rúng động, còn tôi thì ở trong mà lo kế, nếu có động tịnh chi thì tôi sẽ thông tin cho quân-hậu hay ; xin quân-hậu chờ bỏ qua cái cơ hội này thì khó mà gặp nữa ».

Tiêu hậu xem rồi cả mừng, bèn đưa ra cho chư tướng mỗi người xem. Tiêu thiên Tả khi ấy lâu rằng : « Vương Khâm gửi thư nói đã rõ ràng, vậy xin bệ hạ hãy nghị kế đánh Tống mà đoạt phứt Trung nguyên cho rồi ». Tiêu hậu khen phải. Bỗng có một người bước ra lâu rằng : « Bệ hạ tính vậy cũng phải, song tôi e khó mà thắng được ». Ai nấy nghe nói, coi lại thì là Đại tướng quân Sư Cái. Tiêu hậu hỏi rằng : « Trẫm muốn cử binh đánh Tống, sao khanh lại tưởng rằng khó thắng ? » Sư Cái lâu : « Họ Dương tuy mất, song Trung quốc là một mối giang san còn đang thịnh lắm, giáp binh ước mấy mươi vạn, nếu ta dẫn binh thâm nhập thì tôi e chưa chắc thắng được ; phứt lòng kế mà gạt làm cho binh Tống đầu đuôi chẳng cứu nhau, chừng ấy ta bỏ xuôi tay mà lấy cũng được ». Tiêu hậu nói : « Khanh có chước chi hay, hãy nói cho trẫm nghe thử ». Sư Cái lâu : « Ngụy phủ Đồng đài là chỗ lũng tâm của Tấn để từ nay binh thú thừa thốt, vũ bị chẳng tu, bệ hạ phải sai người ra đó sửa vườn tược lại, đào ao chứa nước, trồng thêm hoa thơm trái lạ cho nhiều, rồi đối xưng rằng : Trời xuống điềm lành, nước ao sánh rượu ngọt, lá cây hóa huỳnh lương, bày diên quái lạ mà đón lữ vào Trung quốc, lại khiến người thông tin cho Vương Khâm hay, biếu và gạt gẫm, xúi cho Tống chúa ra đó mà xem, rồi ta kéo binh vây cho chặt ; bệ hạ lại bôn thân xuất lãnh binh mà đánh rốc vào Kinh sư ; hễ trong nước không chúa, thì có ai mà dám tranh phương với ta, chừng ấy ta lấy thiên hạ của Tống cũng như trở tay ». Tiêu hậu nghe nói cả mừng, liền viết thư sai người lên qua Biện kinh mà cho Vương Khâm hay trước, và sai người ra Đồng đài, coi sửa sang lũng tâm, đào ao lập vườn, còn một phía thư sai Tiêu thiên Tả cũng đem binh mã cho sẵn sàng mà chờ dịp.

(Xem tiếp tập 10)

BẮC-TÔNG DIỄN-NGHĨA

Chẳng đầy một tháng, tin tức ấy đồn thâu Biện kinh, quan cận thần vào tâu rằng : « Nay tại Ngụy phủ trời xuống điềm lành, nước ao sanh tươu ngọt, lá cây hóa quýt thơm, những dân ở gần đều đem nhau đến đó mà ăn uống. » Chơn Tôn nghe tâu bèn hỏi quần thần rằng : « Ngụy phủ là đất rộng rãi, nay có việc lạ như vậy, bọn khanh xét coi thử nào. » Một bọn võ thần đều đứng biểu má xuong mừng, duy có bọn Khấu Chuẩn nghi nan không quyết bèn tâu rằng : « Chuyện lạ như vậy xin Bộ hạ chờ tin cho lẫm. » Vương xu mặt bước ra tâu rằng : « Nếu nói như ông thì thiên hạ ai ai cũng chẳng gọi là điềm lành, nay Ngụy phủ mà có như vậy, thì là thái bình hưng vượng ngàn năm khó gặp, Bộ hạ phải chỉnh suất Lục sư ra đó mà xem ; một là tuần thú biên dân, hai là lẫm cho Bắc Phiên nó chẳng dám làm le bở cõi. » Chơn Tôn cả đẹp, bèn khen rằng : « Lời khải tâu đó thiệt là trung lẫm ! » Khen rồi liền hạ chiếu ngự ra Ngụy phủ. Bắc vương can rằng : « Đất Ngụy gần cõi Phiên lẫm, mọi đây chính chiến liên liên, thành quách hư sụp, vả lại lúc này là lúc chiến tranh, can qua chưa ngớt ; nếu Bộ hạ xe giá ra đi, thì Bắc Phiên ắt thừa hư mà vào đây, chừng ấy lấy ai mà bảo thủ kinh thành cho bộ hạ, xin bộ hạ lấy xã tắc lẫm trọng, chớ nghe chi lời dối trá. » Chơn Tôn nói : « Trăm khiến sai phò mã và Khấu thừa tướng lãnh Cẩm quân mà gìn giữ kinh thành, thì tự nhiên vô sự. » Bắc vương thấy can chẳng dặng, buồn bực lui ra. Chơn Tôn bèn hạ chiếu khiến Hồ giềng Táng làm Bảo giá đại tướng quân, Quang châu Tiết độ sứ là Vương toàn Tiết, Trịnh châu Tiết độ sứ là Lý Minh đều theo hộ giá, Bọn Hồ giềng Táng và mấy người vàng mạng sớm sửa sẵn sàng. Cách vài ngày sau lìa khỏi

Biện kinh, có Bắc vương và văn võ bá quan theo hầu hạ. Đi chẳng mấy ngày ra đến Ngụy châu, khi ấy nhằm lúc tiết đông, tháng mười một, gió thổi rạo rạo, phương Bắc lạnh lẽo lắm, xe giá vào Ngụy phủ đồn trú. Rồi đó Chơn tôn bèn dắt quần thần lên nơi lăng tẩm của Tấn đế mà xem phong cảnh, quả thấy trong vườn lá cây bao ngậm, dưới ao thì nước đổ ngàu ngàu, vua bèn khiến múc nước ao lên mà nếm, thì mùi như rượu mà lạt, quần sĩ lại bỏ lá cây mà coi thì thấy có cơm rượu của người làm mà đề vào đó, chớ không có chi lạ. Bắc vương thấy vậy thì lau rằng : « Bệ hạ vì diễm lạnh mà nhọc nhằn xe giá, biên dân cung cấp lao khổ chẳng kham ; nay coi mấy vật ấy có phải là diễm lạnh chi đâu, chẳng qua là Bắc Phiên nó dụng kế mà gạt Bệ hạ ra đây, nếu chẳng về cho mau, thì ắt sa vào lưới rập. » Chơn tôn nghe nói cũng nghi, bèn hạ chỉ di giá lui về. Chẳng dè Bắc Phiên thám thính liên liên, nên khi thấy chúa tôi đã vào Ngụy phủ rồi, thì Tiêu thiên Hữu và bọn Thổ kim Tú dẫn binh mã hơn mười muôn, vây chặt bốn phía. Quần sĩ chạy về phi báo, Chơn tôn cả kinh và nói rằng : « Chẳng nghe lời bọn khanh can giáng, nên mới bị vây này, nay phải lo kế nào mà thoát thân cho sớm ? » Bắc vương nói : « Binh Phiên nó tính sẵn rồi mới qua đây, cái thế nó bây giờ mạnh lắm ! Bệ hạ phải truyền chỉ cho chư tướng gìn giữ bốn cửa cho nghiêm ngặt, rồi sai người về Biện kinh mà cầu cứu ; chừng binh cứu ra đến, trong ngoài hiệp công thì mới phá được. » Chơn tôn nhậm lời liền khiến Hồ giềng Táng gìn giữ các cửa. Lúc ấy binh Tống ở trên địch lầu, xem thấy binh Phiên đông như kiến cỏ ong bầy, tình thế rất nên cường thịnh ; ai nấy thấy đều khiếp sợ. Hồ giềng Táng bèn giờ gươm lên mà nói lớn rằng : « Hai nước đánh nhau hơn thua ấy là tại tướng, chớ chẳng phải là tại binh nhiều ít, ta xem binh Phiên tuy đông, song thắng là tại đánh gấp ; ngày mai giao binh, bọn người phải ráng sức mà đánh ắt thắng được. » Chúng quân đều vâng lệnh. Ngày thứ Giềng Táng thỉnh chỉ rồi với Quang châu Tiết độ sứ là Vương toàn Tiết, phân binh trước sau hai đạo ra đánh. Bèn Phiên Thổ kim Tú giục ngựa xông ra chỉ Tống tướng mà nói rằng : « Bọn người đã trúng kế ta rồi, sao chẳng hàng đầu cho

khỏi chết ? » Hò giềng Táng cười giận mắng rằng : « Loài cầu nô ! Hãy lui về cho mau thì còn dặng sống, nếu ngán trở ngựa giá mà chờ chờ binh đến U châu, thì một ngọn cỏ ta cũng chẳng chừa. » Kim Tú cười giận hươi dao xóc lới chém nhầu, Hò giềng Táng hươi thương đâm lại, hai tướng đánh vui hơn bốn mươi hiệp, Kim Tú đuối sức quảy ngựa bỏ chạy; Hò giềng Táng huy động hậu quân đuổi theo vừa giết, Kim Tú thấy Hò giềng Táng đuổi theo rất gấp, bèn trượng cung bắn ra một mũi, trúng nhằm con ngựa ngũ lãn, quăng Hò giềng Táng xuống đất, Vương toàn Tiết vừa muốn đến cứu, bị Phiên binh bao vây, bắt sống Hò giềng Táng, Vương toàn Tiết thấy vậy chẳng dám đánh lâu, bèn giục ngựa chạy tuốt vào thành. Tiêu thiệp Tả xua binh vừa giết ; lổng binh cả thua, chết chẳng biết là bao nhiêu. Vương toàn Tiết vào thành ra mắt Chơn tôn mà tâu việc binh Phiên cường thịnh, và Hò giềng Táng bị bắt rồi. Chơn tôn nghe tâu lo sợ bồi hồi ! Bắc vương lại tâu rằng : « Việc đã gấp rồi, Bộ hạ phải sai đi đến mấy trấn mà thôi thúc cứu cấp. » Chơn tôn nhậm lời, bèn hạ chỉ sai chúng tướng đi theo.

Nói về binh Phiên, bắt dặng Hò giềng Táng rồi bèn bỏ vào tù xa, sai người giải về U châu. Còn Tiêu thiệp Tả với Thô kim Tú và Gia luật Khánh đều phản nham ngày đêm đánh phá, binh Tống khiếp sợ. Bắc vương thấy vậy tâu rằng : « Bắc Phiên nó sợ có một họ Dương mà thôi, vậy thì Bộ hạ phải bắt chước theo việc Hổn cao tổ bị vây nơi Bạch đằng lúc nọ, chọn trong quân ta một người cho mạnh mẽ mà đối làm Dương lục Sứ cùng bộ hạ mười lăm viên chỉ huy sứ cho đủ mặt, dựng cờ hiệu đối rằng binh họ Dương đến cứu ; rồi cứ bêu ngựa trên bờ thành, hễ binh Phiên xem thấy thì ắt sợ mà lui ; chừng ấy ta thừa thế xông ra, thì mới thoát nạn này dặng. » Chơn tôn nhậm lời ấy, liền hạ lệnh cho tam quân nài nệ giống theo Tam quan tướng soái. Ngày thứ trời mới rạng động, bèn dựng cờ họ Dương lên, và giã hình họ Dương đến mà cứu giá. Quân Phiên xem thấy cờ hiệu như vậy, bèn báo với trung quân ; Thô kim Tú nghe báo thì thất kinh và nói rằng : « Dương lục Sứ đã thác, sao lại còn đến mà cứu giá. » Nói rồi liền dẫn bốn bộ ra xem, thấy trên thành cờ hiệu trông

vàng trời, dưới lũy quân reo dậy đất, những bọn Nhạc Thướng, Mạnh Lương và Tiêu Táng giả quân ngựa trên thành, chạy qua chạy lại liên liền. Phiên binh xem thấy, chẳng biết thiệt hư, bèn kêu nhau mà nói rằng : « Chạy cho mau, chạy cho mau, nếu không thì chết không hay về. » Tiêu thiên Tử ngho động tin ấy cũng bỏ dinh mà chạy. Vương toàn Tiết với Lý Minh khai thành đuổi theo, Phiên binh chạy như nước chảy, đạp cang nhau mà chết chẳng biết là bao nhiêu, binh Tống đuổi theo mấy dặm rồi mới trở lại. Vương Khâm giận nói : « Quân Phiên thật là con nít, nghe nói lời họ Dương thì đã vỡ mật. » Nói rồi liền lên sai người đi báo cho Phiên soái hay việc giữ như vậy. Tiêu thiên Tử động tin biết rõ bèn than rằng : « Ý là giữ mà còn sợ hãi, phải chi thiệt, lại chẳng kịp đánh mà đã thua rồi. » Nói rồi liền thôi thúc dẫn chúng tướng áp tới vây lại, đánh phá rất gấp. Trong thành thấy binh Phiên đến nữa, bèn phi báo cho vua hay. Chơn Tôn nói : « Mưu ấy đã lậu rồi, còn kể chi nữa mà phá vây choặng. » Bắc vương tâu : « Tráo dinh tin tức chẳng thông, còn ở đây thì chẳng ai dám đánh, nay mà không có họ Dương thì tôi cũng không biết làm sao choặng. » Chơn Tôn nói : « Ăn năn sao kịp, nay trăm phải dẫn chúng tướng ra đánh liều với binh Phiên, đừng phá vây mà chạy, thì mới xong cho. » Bắc vương nói : « Binh Phiên đã đông mà lại cường thịnh lắm, bộ hạ làm cho tôi oai phong mà thôi chứ ra cũng khôngặng, duy phải kiên thủ thành này cho chắc, chờ binh cứu đến mới xong cho. » Lúc này binh Phiên vây khốn hơn hai mươi ngày, trong thành lấy làm nguy cấp, Chơn Tôn lên địch lầu mà xem, thấy binh Bắc bốn phía trùng trùng điệp điệp, dinh trại đóng dày như nêm, trong lòng lo sợ, ngồi đưng chẳng yên. Bắc vương bèn tâu rằng : « Bộ hạ mà muốn thoát cái nạn này, thì phải có Lục Sử mớiặng. » Chơn Tôn nói : « Người ở đâu mà kiếm bây giờ ? » Bắc vương tâu : « Bộ hạ phải ra một bức xá thư, sai người đi tìm khắp thiên hạ, hoặc may có chăng ? » Chơn Tôn làm thỉnh lui vào trong phủ mà nghĩ thầm rằng : « Bắc vương tâu đó thiệt ta nghi lắm. » Liên triệu quan Thị thần vào mà hỏi kể. Thị thần tâu rằng : « Có khi Bắc vương biếtặng tin,

tức của Dương lục Sứ chẳng, vậy xin bệ hạ hãy phát xá thư ra Nhữ châu mà hỏi coi thì biết. » Chơn Tôn nghe lời, liền viết xá thư, rồi hỏi rằng : « Có ai dám đi chẳng ? » Vương toàn Tiết bước ra xin đi. Chơn Tôn bèn khiến Lý Minh đưa ra khỏi thành ; Lý Minh đi trước vừa ra khỏi cửa thành, gặp Phiên tướng là Gia luật Khánh xáp lại đánh nhẫu, Vương toàn Tiết thừa thế riết ra khỏi vây, nhắm Nhữ châu đi tuốt ; còn Lý Minh thấy Toàn Tiết đi rồi, liền thâu binh vào thành mà cố thủ.

Hồi thứ ba mươi

*Bác-Vương lãnh chiếu cầu Lục-Sứ,
Tiêu-Tướng lĩnh cờ khuấy Mạnh-Lương.*

Vương toàn Tiết ra khỏi vây rồi bèn suốt đêm tuốt đợc Nhữ châu ra mặt quan Thái thú mà nói rằng : « Chúa thượng bị khốn tại Ngụy phủ, quan quân đánh chẳng lại Phiên, nay các quan đại thần đều bảo tâu xá tội cho Dương lục Sứ dâng quân binh đi cứu giá, nên tôi đem xá thư đến đây, xin Thái thú kiểm giùm người cho dâng. » Quan Thái thú Trương Tổ nói rằng « Lục Sứ phạm tội, thủ cấp đã dâng cho triều đình rồi, nay khiến tôi tìm, thì tôi biết đâu mà tìm cho dâng. Tướng quân này về cho mau mà tâu lại. » Vương toàn Tiết nghe nói buồn bực chẳng cùng, bèn than rằng : « Nếu chẳng tìm được, thì chúa thượng cũng không thoát khỏi nạn này, tôi cũng khó trở về cho dâng. » Trương Tổ nói : « Cha chúa có nạn thì tôi con sao an, như tướng quân muốn hỏi cho chắc, thì duy có tuốt về Dương gia phủ hoặc may ; chớ tại Nhữ châu đây thật là không có. » Toàn Tiết chẳng biết làm sao, phải bỏ Nhữ châu tuốt qua Dương phủ, vào ra mặt Dương lĩnh bà mà tố việc ấy. Dương lĩnh bà nói : « Cái thủ cấp của con tôi chôn đã lâu rồi, còn đâu mà nói tội, hoặc là các quan không biết kể chi mới bày ra như vậy cho an lòng chúa thượng đó mà thôi, tướng quân hãy về cho mau, kẻo chúa thượng trông đợi. » Vương toàn Tiết buồn bực dần dần, phải trở ra Ngụy châu mà tâu lại. Về đến nơi bèn liền mạng phá vây mà vào, trên thành Lý Minh xem thấy biết là Toàn Tiết, liền khải thành xông ra

cứu Vương toàn Tiết vào thành, ra mắt Chơn Tôn mà tâu rằng : « Tôi ra đến Nhữ châu, hồi không ra tin tức chi hết, tôi lại trở về Dương phủ mà hỏi, thì cả nhà đều nói chết đã lâu rồi. » Chơn Tôn nghe tấu bèn than dài, và nói rằng : « Đường đường trung quốc, gặp lúc trăm ngộ nạn mà chẳng ai dám ra cứu viện. » Nói rồi lại nhém quần thần mà hỏi kể. Quần thần tâu rằng : « Binh thử như vậy, dầu cho Tư Nha có sống lại thì cũng khó mà lo ra kể. » Chơn Tôn lo rầu bủ ăn bỏ ngũ. Bắc vương thấy vậy bèn nói rằng : « Việc đã gấp rồi, tôi phải về Dương phủ mà tìm Lục Sứ, ví bằng chẳng có, thì tôi cũng triệu các Phiên trấn đến mà cứu viện, xin bệ hạ và chư tướng phải giữ thành cho chặt. » Chơn tôn nói : « Khanh có đi thì phải cho cẩn thận. » Bắc vương lãnh mạng, Chơn Tôn bèn khiến Vương toàn Tiết và Lý Minh xông vạy bảo hộ Bắc vương ra ngoài. Bắc vương đi xa rồi, hai người liền trở vào thành.

Bắc vương ra khỏi vạy lướt về Vô nịnh phủ ra mắt Dương Linh bà mà nói rằng : « Nay chúa thượng đang lúc ngặt nghèo, xin thỉnh Lục Sứ ra đây cho tôi thương nghị. » Dương linh bà nói : « Hôm trước có Vương toàn Tiết về đây, tôi không dám cho biết, nay Điện hạ đến đây, thì tôi phải kêu nó ra. » Nói rồi liền khiến quân thủ hạ ra sau vườn nơi chỗ cái hầm mà kêu Lục Sứ lên. Lục Sứ vào nhà ra mắt Bắc vương. Bắc vương than thở hồi lâu rồi nói rằng : « Nếu ngày xưa mà chẳng lập kế ấy thì nay biết Lục Sứ ở đâu mà tìm. » Lục Sứ tạ rằng : « Tôi mong ơn Điện hạ châu toàn, không lấy chi mà báo đáp. » Bắc vương nói : « Nay chúa thượng bị vây nơi Ngụy phủ rất nên nguy cấp, nên ta phải lãnh xá thơ về đây mà tìm Quận mã cứu nạn. » Lục Sứ thưa : « Tôi có nghe tướng sĩ nơi Tam quan thấy đều tan hết, vậy thì đề tôi ra đó mà chiêu tập chư tướng rồi mới đi dặng. » Bắc vương nói : « Việc chẳng nên chậm trễ, ta vạy trao cho đòi hết mấy trấn, diêm binh mã cho sẵn sàng, Quận mã hãy đi chiêu tập anh hùng rồi hiệp nhau mà kéo đi một lượt. » Lục Sứ vâng mạng, liền từ biệt Dương linh bà ra Tam quan trại. Đi dặng vài ngày, lại trở qua Dăng châu mà kiếm tìm Tiêu Tăng, hồi thăm tin tức chẳng ra. Khi đi đến Cầm

giang, bỗng thấy một lớp thầy chùa vừa đi vừa căn nhau. Lục Sứ bèn hỏi rằng : « Bọn người muốn đi đâu mà coi ? » Bất bình như vậy ? » Mấy ông thầy chùa nói : « Ông đã biết đặng việc này, vì tại đây có một thằng điên, có khi nó muốn ăn thịt người, quan quân cũng chẳng làm chi nó dặng, nó lại nói : có bốn quan nào đó bị giết, nên lẽ gặp thầy chùa thì bắt đến tụng kinh, chẳng ai dám nghịch mạng. Hôm qua đây biểu bọn tôi qua tụng tụng kinh siêu độ cho bốn quan nó, nên chúng tôi phải vâng lệnh nó mà đi đây. » Lục Sứ nghe nói bèn nghĩ thầm rằng : « Đây chắc là Tiều Táng chẳng sai. » Liên hỏi rằng : « Người đó ở đâu bây giờ ? » Thầy chùa nói : « Ở phía Tây thành Đông châu, tại Tứ châu đường là chỗ và ở đó. » Lục Sứ nói : « Vậy thì ta đi với các người. » Mấy ông thầy bèn dắt Lục Sứ đi đến Tứ châu đường, thấy Tiều Táng nằm trên bàn thần ngủ ngáy pho pho. Lục Sứ bèn lại gần lúc lắc mà kêu Tiều Táng dậy, Tiều Táng giật mình thức dậy trợn mắt và hét lên rằng : « Đứa nào cớ gan không sợ chết, dám phá giấc ngủ tao vậy ? » Lục Sứ đáp rằng : « Tiều Táng chớ có vô lễ, bốn quan đây này. » Tiều Táng nghe nói thất kinh, bèn vội ôm chặt Lục Sứ mà hỏi rằng : « Ông là người ta hay là quỷ ? Tôi thường làm chay siêu độ cho ông hoai, sao ông còn đến mà nhát tôi ? » Lục Sứ cười rằng : « Đang giữa ban ngày, quỷ đâu dám đến ; thôi, chỗ này chẳng phải là chỗ nói chuyện, người hãy theo ta. » Tiều Táng liền vòng tay xá Lục Sứ, mấy ông thầy chùa xem thấy đều che miệng mà cười, rồi dắt nhau đi mất. Lục Sứ khi ấy dẫn Tiều Táng ra khỏi miếu đường, rồi đem hết đầu đuôi các việc mà thuật lại cho Tiều Táng nghe, Tiều Táng cả mừng và thưa rằng : « Tôi tưởng thượng quan đã bị tráo định hại rồi mà bỏ anh em tôi không chú, chẳng dè dặng tương hội như vậy, thì vui biết là dường nào. » Kể đó thầy trò bèn dắt nhau lên đường. Đi ngang qua Nhữ châu ghé vào thăm quan Thái thú và thuật việc Bắc vương đem xá thư về kêu mình đi cứu giá. Trương Tế cả mừng, rồi cũng đem việc Vương toàn Tiết đi tìm mà nói cho Lục Sứ nghe, Lục Sứ nói : « Việc quân tình rất gấp, tôi phải ra Tam quan cho sớm mà chiêu tập anh hùng. » Nói rồi liền từ biệt Trương Tế mà đi. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thì đã tới bến dò Dương gia trờ, đang chính ngọ, Sông rộng mình mòng, thuyền ghe gì không thấy, Lục Sứ đứng đợi, giây lâu mà chẳng có thuyền qua lại, bèn sai

Tiêu Táng đi bồi thăm no. Tiêu Táng vâng lệnh đi lần tới trước, thấy có chiếc dò dậu dựa nơi mà, bèn nói rằng : « Xin người làm ơn chịu khó đưa giùm ta qua sông, rồi ta trả tiền nhiều cho. » Người ấy đáp rằng : « Đò này là đò của Dương thái Bão, là người coi chưởng quản việc thâu tiền ; như chủ muốn đi thì hãy lên trên nhà hỏi lấy. » Tiêu Táng chạy tuốt lên nhà, ngó thấy một lũ cừu; nhơn đang xúm nhau đồ hột, Tiêu Táng bèn bước tới nói rằng : « Xin đưa giùm tôi qua sông rồi tôi trả tiền cho. » Mấy tên ấy day lại, thấy Tiêu Táng dị hình dị dạng lắm vậy, thì làm thinh không thêm nói chi hết, cứ việc đồ hột hoài. Tiêu Táng cũng dần lòng mà hỏi cách nhỏ nhẹ một lần nữa. Mấy tên ấy vùng mắng rằng : « Đồ khốn kiếp, dò giang ở đâu, khéo tới mà làm rộn. » Tiêu Táng nổi xung nhẩy tới thoi lia, làm cho bọn ấy ngã lăn ra hết, vừa muốn nhẩy tới mà thoi luôn Thái Bão, Thái Bão bèn chạy ra phía sau, Tiêu Táng bỏ đó trở ra mà mặt còn hơi giận. Lục Sứ thấy vậy thì hỏi rằng : « Người lại còn sanh sự với ai nữa đó ? » Tiêu Táng thưa rằng : « Đồ khốn kiếp, có đò mà nó không đưa nữa thì thôi, nó lại mắng nhiếc tôi, cho nên tôi giận mà đánh chúng nó chạy hết đi rồi. » Lục Sứ chưa kịp nói chi, bỗng thấy một lũ cừu nhơn đều cầm đoản côn chạy tới. Tiêu Táng nói : « Đề tôi giết cho hết lũ này, đừng mà trừ cái mối hại cho địa phương. » Và nói và hươi dao xóc tới đánh vậy, lũ ấy ngán dờ chẳng nổi, phía sau Dương thái Bão chạy tới đánh với Tiêu Táng hơn mấy hiệp chưa phân hơn thua. Lục Sứ bèn kêu, nói rằng : « Chớ đánh nhau chi nữa, xin trảng sí hãy cho tôi biết họ tên. » Dương thái Bão liền dang ra ngậm dao đứng đó. Tiêu Táng cũng dừng tay lại. Thái Bão bèn nói rằng : « Ta là người ở Đãng châu, họ Dương tên Kế Tông, hiệu là Thái Bão, còn người là người chi, muốn kiếm dò đi đâu mà đề cho kẻ thù hạ làm ngang như vậy ? » Lục Sứ nói : « Tôi là người ở Thái nguyên, con của Dương lĩnh Công, Lục Sứ là tên tôi. Nay Chúa thượng bị nạn, nên tôi muốn ra Tam quan mà chiêu tập bộ hạ dặng đi cứu giá ; lỡ chơn đến đây, muốn mượn đò mà qua sông, sao trảng sí lại không cho ? » Thái Bão nghe nói liền quăng dao xuống đất, bước tới lạy Lục Sứ mà thưa rằng : « Tôi nghe danh ngài đã lâu, song chưa dặng bài kiến, nay may gặp đây, thiệt rất phỉ chí bình sanh. » Lục Sứ vội vã đỡ dậy, Thái Bão bèn mời Lục Sứ về nhà bày tiệc thết đãi.

Ăn uống rồi, Thái Bảo lại nói rằng : « Như ngài chẳng bỏ tôi thì tôi đi hết bốn bộ theo ngài ra Ngũ châu mà cứu giá. » Lục Sứ cả mừng, và nói rằng : « Tráng sĩ không theo thì cũng là việc tốt, vậy đề tôi đi chiêu tập chư tướng rồi, tôi sẽ sai người đến cho tráng sĩ hay. » Thái Bảo cả mừng ! Đêm ấy bèn cầm Lục Sứ ở đó mà ngủ. Qua bữa sau Thái Bảo khiến kẻ thủ hạ đến đón Lục Sứ qua sông. Khi đến nơi Lục Sứ và Tiêu Táng lên bờ rồi nhắm Tam quan đi. Đến Tam quan thấy hai người đi trót nửa ngày, bèn ngồi nơi gốc cây liễu mà nghỉ mát. Tiêu Táng thưa : « Thượng quan hãy ngồi đây đợi tôi, đề tôi đi tới trước coi có quán rượu đang mua một hồ giải khát. » Lục Sứ chịu, Tiêu Táng đi một hồi xa mà không thấy quán xá chi hết, còn đang tức giận, bỗng thấy một lớp người ta khiêng rượu thịt đi ngang qua đó. Tiêu Táng bèn nắm lại mà hỏi rằng : « Rượu thịt này người có bán chăng ? » Người ấy nói : « Tôi có khăn vải, nay đem đi cúng, bán làm sao choặng. » Tiêu Táng lại hỏi : « Hém đi cúng ai ? » Người ấy nói : « Phía trước đây có cái miếu Dương lục Sứ, oai linh hiển赫, trong làng trong xóm nhờ ngài mà được bình an ; hễ ai thiên tâm mà khăn vải việc chi, thì đều dâng tạ ý ; tôi đây cũng vậy, nên nay phải đem lễ vật thù tạ ơn thần. » Tiêu Táng nghe liền buông người ấy ra, chạy trở lại tỏ các điều ấy cho Lục Sứ rõ. Lục Sứ cười rằng : « Có lý nào như vậy. » Tiêu Táng thưa : « Miếu ấy chẳng xa, vậy thì tôi với Thượng quan đến đó xem coi cho biết. » Lục Sứ nghe lời, bèn đi với Tiêu Táng. Đến nơi quả thấy một tòa miếu võ, rất nền oai nghi. Lục Sứ bước vào mà xem, thì thấy trên hết có tượng cốt của mình ngồi giữa, hai bên thì có tượng cốt của 18 vị Chỉ huy sứ ; nhan đền lễ vật rất nền nghiêm chỉnh. Lục Sứ khi ấy bèn chỉ cái cốt của Tiêu Táng mà nói rằng : « Cái tượng này là cái tượng của người, họ kéo làm thiệt giống người quả. » Tiêu Táng cười rằng : « Cái tượng của Thượng quan đó lại càng giống lắm ! Lúc tôi ở tại Đổng châu, hễ tới cơn điên, thì tôi ăn thịt người ta, còn ở đây họ lại cúng tôi, vậy thì tôi đứng hai phía, hùn đã no, mà xác cũng no. Thôi, đề tôi đi xô cái cốt của tôi trước, rồi tôi sẽ xô cái cốt Thượng quan. » Nói rồi liền bước tới xô cái cốt mình ngã lại một bên, rồi tuốt lên trên điện mà xô luôn cái cốt của Lục Sứ, xô hơn mấy lần mà không ngã, bèn

ràng xô dùa mọi ngũ, mấy người đi cùng hoảng kinh chạy mất hết; còn ông từ giữ miếu thấy vậy liền gióng thanh la lên. Trong giây phút có Lưu Siêu, Trương Cối dẫn hơn hai trăm người chạy tới. Lục Sứ nhìn biết bèn nạt lên rằng : « Bọn người làm chi đó vậy ? » Hai người xem thấy thất kinh, cúi đầu quỳ lạy và thưa rằng : « Bọn tôi ngỡ là Thượng quan đã thác, hôm nay sao lại đến đây ? » Lục Sứ bèn đem việc giả thác và việc mình đi chiêu tập anh hùng mà thuật lại một hồi. Hai người cả mừng và nói rằng : « Vậy thì xin ngài theo bọn tôi về trại rồi sẽ thương nghị việc ấy. » Lục Sứ bèn khiến đốt phá miếu đi, rồi theo chúng tướng lên trại. Hai người dọn tiệc đãi đằng. Lục Sứ bèn hỏi thăm Mạnh Lương và Nhạc Thắng. Lưu Siêu thưa : « Nhạc Thắng với Mạnh Lương dẫn chúng lên chiếm cứ Thái hành san mà xưng rằng : « Thảo đầu Thiên tử. » Lục Sứ nghe nói than rằng : « Nếu ta chẳng còn thì bỏ cõi này nào cho an. » Nói rồi liền dặn dò bọn Lưu Siêu và Trương Cối rằng : « Các người phải sửa soạn đao thương khôi giáp và thao luyện binh mã cho sẵn sàng, để ta đi chiêu tập Mạnh Lương và Nhạc Thắng, rồi sẽ dẫn nhau đi một lượt. » Hai người lãnh mạng. Rồi đó Dương lục Sứ và Tiêu Táng dắt nhau ra đi. Đi được gần trọn ngày, mặt trời đã chen lặn. Lục Sứ bèn nói với Tiêu Táng rằng : « Chỗ này đều là đàng núi chẳng có quán xá chi, nên kiếm nhà mà nghỉ đở. » Tiêu Táng lãnh mạng, đi một hồi lâu mà chẳng thấy nhà cửa ai hết bèn đi trở qua góc núi kia thấy có một xóm đông, Tiêu Táng bước tới đi thẳng vào một nhà nọ thấy có một ông Viên ngoại đang chong đèn mà ngồi. Tiêu Táng bèn xá và nói rằng : « Tôi là thượng khách đàng xa lữ đường trời tối, xin ông cho tôi tá túc một đêm, thì tôi sẽ đền ơn ông rất trọng. » Người ấy đáp rằng : « Phải như mọi lần thì tôi cho ông nghỉ đặng, chỉ hôm nay khó lắm, xin ông hãy tìm nơi khác. » Tiêu Táng nói : « Trời đã khuya rồi, xin ông làm ơn một phen. » Người ấy lại nói : « Ông có đi với ai nữa chẳng ? » Tiêu Táng nói : « Chủ tôi còn ở ngoài, có hai người mà thôi. » Người ấy nói : « Có hai người thì chẳng hề chi, để tôi cho ông nghỉ nơi phòng ngoài tạm đở. » Tiêu Táng bèn trở ra kêu Lục Sứ vào ra mắt. Ông chủ gia ấy thấy Lục Sứ tướng mạo đường đường, bèn hỏi rằng : « Ông ở đâu mà đi đến đây vậy ? » Lục Sứ đáp rằng : « Tôi là người ở Biên kinh

muốn đi lên Thái hành san có việc quan. » Ông già nghe nói thì nhả mẩu mà nói rằng : « Ông nói tới Thái hành san mà làm cho tôi thêm rầu, thiệt oan khuất này không biết đâu mà báo tố. » Lục Sứ hỏi : « Ông có việc chi, xin cho tôi biết với. » Ông già nói : « Tôi ở đây duy có một điều ưa danh chuộng nghĩa, cả xóm này đều là họ Trần, cách Thái hành san không mấy dặm, nay trên núi có hai vị Thảo dân, một người tên là Nhạc Thắng, một người tên là Mạnh Lương, xưng hiệu là Thiên tử, những bộ hạ hơn sáu muôn người, cướp làng phá xóm nhiều hại lương dân. Tôi đã nửa đời người duy sanh đặng có một chút gái, bị Mạnh Lương xem thấy mà ép tôi phải gả cho và ; đêm nay và đến mà làm rêu, cực chẳng đã tôi phải vâng lời, nếu không thì trong một xóm này ắt ra tro bụi ; thiệt là oan khuất biết là đường nào. » Lục Sứ cười rằng : « Ông chớ có lo, Mạnh Lương là bạn cũ của tôi, đề nó đến đây thì tôi có phép mà cứu trở nó cho. » Ông già nói : « Nếu con tôi mà khỏi nhục này, thì là ơn ông sanh để một lần nữa đó. » Chuyện vẫn rồi Lục Sứ ra cửa phòng ngoài mà chờ. Ông già bên khiến gia đình dọn tiệc sẵn sàng mà nghinh tiếp tân lang. Qua gần canh hai, bỗng nghe tiếng trống vang dậy, đuốt đèn sáng rỡ, gia đình vào bác : nhị đại vương đã đến. Trần ông liền bước ra nghinh tiếp. Mạnh Lương vào giữa mà ngồi ; kẻ thù hạ phân đứng hai bên. Trần ông bên xá mà nói rằng : « Tôi không kịp đón rước đàng xa, xin đại vương thứ lỗi. » Mạnh Lương nói : « Nay ông đã làm cha vợ tôi rồi, còn làm lễ mà làm chi. » Trần ông liền khiến gia đình dọn tiệc, lại cho kêu Bá Hoa nương tử ra mà rót rượu. Thị nữ trở ra thưa rằng : « Cô tôi mắc cỡ chẳng chịu ra. » Trần ông nói : « Nay đã làm một vị phu nhân rồi còn mắc cỡ làm chi. » Mạnh Lương nghe vậy lại càng mừng lắm ! Lúc ấy Lục Sứ và Tiêu Táng ở bên kia vách dòm qua xem thấy thì cười rằng : « Nếu chẳng có vương pháp thì mặc sức cho nó làm ngang trong làng xóm, hôm nay mà chẳng có ta đến đây, thì đứa con gái này ắt bị nó bắt đi rồi. » Tiêu Táng nói : « Đề tôi ra đánh nó cho gãy đi một giò, thì nó còn làm tàn lang đặng chăng ? » Lục Sứ nói : « Người ta trước bắt nó lại đó rồi ta sẽ ra. » Tiêu Táng vâng mạng liền nhảy vào đá đổ hết tiệc rượu, hai tay ôm chặt. Mạnh Lương đang lúc tỉnh cờ, không kịp đề phòng, bị ôm chặt vậy vùng chẳng nổi, bèn hét lên rằng : « Quân thù hạ ở

đâu? » Lâu la vớz muốn ra tay, bỗng nghe Lục Sứ nạt rằng : « Đồ không biết liêm sỉ, mà còn dám vô lễ nữa sao ? » Tiểu Tăng liền kéo Mạnh Lương ra, rồi chỉ Lục Sứ mà bảo rằng : « Ngươi coi lại, vị này là ai ? » Mạnh Lương nhìn rõ, liền vội vàng quì lạy mà thưa rằng : « Thượng quan đến đây bao giờ, xin ngài thứ tội. » Lục Sứ nói : « Hãy sắm sửa thắng ngựa cho mau, về trên trại ta sẽ thương nghị. »

Hồi thứ ba mươi mốt

*Hồ giêng Tăng giữa đường gặp cứu,
Dương lục Sứ cã phá binh Phiên.*

Nói về Dương lục Sứ gặp Mạnh Lương rồi, liền thôi thúc về trại cho mau mà thương nghị. Trần ông bèn bước ra quì lạy mà nói rằng : « Chẳng hay tướng quân là người chi ? xin nói họ tên cho tôi biết. » Lục Sứ bèn nói hết đầu đuôi Trần ông cả mừng mà nói rằng : « Tôi nghe danh ngài đã lâu, như sấm rền tai, nay có duyên làm mới được gặp đây. » Nói rồi liền khiến Bà Hoa nương tử ra lạy mừng. Lục Sứ đã ớn và xem thấy rằng ấy dường mạo đoạn trang, hình dung yếu điệu. Còn Tiểu Tăng thấy vậy cũng cười rằng : « Thiệt rủi cho anh Lương quá ! Chớ chi mà hai thầy trò ta tới chậm một bữa, thì anh cũng vui được một đêm rồi. » Mạnh Lương nạt rằng : « Trước mặt Thượng quan chớ nên nói giỡn. » Ai nấy đều che miệng mà cười. Bà Hoa lạy tạ Lục Sứ rồi liền trở vào phòng. Trần ông bèn rót rượu dâng cho Lục Sứ, mời và đãi ăn cần, ai nấy đều ăn uống vui cười chuyện trò tới sáng. Lục Sứ liền từ biệt. Trần ông lại đem ra bạc ròng mười lượng mà đưa Lục Sứ đi đường. Lục Sứ từ chối chẳng chịu lấy, rồi dắt chúng tăng nhưn tuốt lên Thái hành san, khi gần đến nơi Mạnh Lương bèn sai người đi trước thông báo cho Nhạc Thắng hay. Nhạc Thắng hay được tin ấy liền dẫn mấy mươi binh kỵ đi xuống nửa đường ngaiinh tiếp, lúc gặp Lục Sứ liền xuống ngựa, quì lạy nơi một bên đường, rồi thỉnh Lục Sứ đi ngay vào trại, Lục Sứ đến nơi trà nước xong rồi. Nhạc Thắng bèn thưa rằng : « Bọn tôi vì thượng quan mắc tội, cho nên phân nhau lú tán mà đi đây, nay được lương phùng thật là bọn tôi rất may mắn lắm ! » Lục Sứ nói : « Nay Chúa thượng bị khốn tại Ngụy châu, rất nên nguy cấp ; vậy thì các người phải chỗi dậy đem binh mã đi cứu gi. » Nhạc Thắng

thừa : « Chúa thượng đã chẳng lấy xã tắc làm trọng, cứ nghe lời xàm nịnh muốn giết Thượng quan đi, nay may nhờ có hoàng thiên phổ hộ Thượng quan còn sống đứng trên trời, vậy thì ở lại đây mà xưng vương một nước chẳng vui làm sao, lựa phải cứu giá làm chi cho mệt. » Lục Sứ nói : « Bọn ta phải cho hết ngay vì nước, mà để cái tiếng tốt lại sau, nếu ở đây chiếm cứ một phương, thì ắt mang tiếng như muốn đời là quân ăn cướp ; như vậy lại tốt gì. » Nhạc Thắng chẳng dám nói nữa, bèn truyền bày tiệc ăn mừng. Ngày ấy trong trại ăn uống vui vầy. Qua bữa sau Lục Sứ bèn sai người đi dòi Lưu Siêu và Trương Cái đến, duy còn Trần Lâm và Sài Cầm chưa đến. Nhạc Thắng thưa : « Hai người ấy đã về Thắng sơn trại mà ở rồi, vậy phải sai người đi cho hay. » Lục Sứ nghe theo lời rồi bèn khiển Lưu Siêu và Trương Cái đi. Chẳng mấy ngày Sài Cầm và Trần Lâm đã dẫn binh đến. Lúc ấy những tướng thủ hạ như là : Nhạc Thắng, Mạnh Lương, Tiêu Táng, Trần Lâm, Sài Cầm, Lưu Siêu, Trương Cái, Quảng Huân, Vương Kỳ, Mạnh Dắc, Lâm thiết Thương, Tống thiết Đồng, Kỳ Trảo, Kỳ Khiêm, Trần Hùng, Tạ Đồng, Diêm thiết Cổ, Lăng Thiên và Lang Vạn, cộng là hai mươi hai viên Cầm huy sứ ; còn những binh rừng mạnh, hơn tám muôn ngoài. Lục Sứ khi ấy nói : « Vậy thì đủ mà phải giặc rồi. » Liền sai người về Điện kinh báo cho Bắc vương hay, bèn ngày lẫn binh ; lại sai người qua Hồ sơn trại tước hội với Dương thái Bào, Lục Sứ điều khiển xong rồi, bèn kiêu kiêu như tướng, và cờ đề chữ lớn rằng : « Dương Lục Sứ hưng binh cứu giá. » Lúc đó nổi ba tiếng pháo, đại binh lia khỏi Thái hành san, rầm rộ kéo đi. Lúc đang đi bỗng thấy trước mặt có một đạo binh kéo tới. Lục Sứ sai người đi thám, thì là binh của Dương thái Bào. Đến ra mắt nhau xong rồi, bèn hiệp binh kéo lại. Khi đi đến Dăng châu, thì Bắc vương cũng dẫn bốn muôn binh tới đó, xem thấy Lục Sứ rầm rộ, thì mừng rỡ chẳng xiết chi ! Lục Sứ khi ấy thưa với Bắc vương rằng : « Đi chuyến này đây chẳng phải là cứu giá mà thôi, tôi quyết giết cho tuyệt loài mọi dữ mà bình định U châu cho rồi. » Bắc vương khen phải, rồi dón binh nghỉ một đêm.

Ngày thứ Lục Sứ triệu Nhạc Thắng vào mà nói rằng : « Chúa thượng bị vây đã lâu, người làm Tiên phò mã phải làm sao mà đánh vây với Phiên một trận, làm cho lụi cái.

mũi nhọn của nó đi. » Nhạc Thắng lãnh mạng dẫn binh đi liền. Lục Sứ lại kêu Mạnh Lương với Tiêu Táng dặn rằng : « Hai người phải dẫn bọn Lưu, Trương, Trần, Sài, mỗi người bộ binh hai muôn phần làm hai đạo mà đánh vào Trung quân, phải cho hết sức, còn ta sẽ dẫn binh nối sau. » Mạnh Lương, Tiêu Táng vâng lệnh cũng dẫn binh đi liền. Lục Sứ phân binh xong rồi, bèn thương nghị với Bắc vương rằng : « Diện hạ với tôi phải dẫn binh ròng mà làm hậu ứng, thì ắt thành công. » Bắc vương nói : « Quân mã phân binh phải phép, thiệt là tướng tài đó. » Bàn luận rồi liền nhổ trại kéo binh ra đi.

Nói về Tiên phuông Nhạc Thắng dẫn binh đang đi, bỗng thấy phía trước bụi bay mù trời, có một đạo binh Phiên ở phía Chánh Bắc kéo tới, Nhạc Thắng hươi đao xốc đến đánh nhau. Phiên tướng là Lưu Hà ngăn đỡ chẳng nổi, bèn cuốn vó chạy dài, binh Tống đoạt động tù xa đem nạp vào Trung quân cho Lục Sứ. Lục Sứ coi lại người trong tù xa là Bào giá tướng quân Hồ giềng Táng. Liền vội vã mở ra, rồi xá mà nói rằng : « Trời khiến gặp nhau đây, chớ không thì nó đã đem về đất Bắc rồi. » Hồ giềng Táng nói : « Lúc lão bị bắt rồi, thì lão thường muốn thông tin cho Chúa thượng hay, ~~đang~~ ~~kiến~~ tướng quân đến mà cứu giá, ngặt vì quân lính nghiêm nhặt, không biết làm sao mà thông tin được ; phải hôm nay mà lão chẳng gặp tướng quân cứu đây, thì lão ắt bỏ xương nơi đất Bắc. » Lục Sứ cả mừng bèn khiên ra mắt Bắc vương, Bắc vương cũng mừng và nói rằng : « Ấy là phước lớn của Thiên tử đó, nên khiến tướng quân gặp cứu. » Rồi đó Lục Sứ bèn truyền lệnh tấn binh. Lúc ấy Chơn tôn ở tại Ngự châu đêm ngày huyền vọng, chẳng thấy cứu binh, và trong thành lương thảo gần hết ; chừ tướng bèn làm thịt ngựa mà ăn, còn ngoài thì binh Phiên ngày đêm đánh phá rất nên gấp rút.

Nói về Phiên tướng là Lưu Hà chạy về phi báo với Tiêu thiên Tử rằng : « Nay Tống trao đem binh đến cứu, đã đoạt mất Hồ giềng Táng rồi. » Tiêu thiên Tử cả kinh, liền sai người đi thăm, coi thử binh ai. Người đi trở về báo rằng : « Đạo binh ấy cớ dễ Dương gia cứu giá, binh hùng tướng mạnh kéo tới rất đông. » Tiêu thiên Tử liền truyền lệnh cho các dinh, sắm sửa nghinh địch, khi phân cắt chưa xong, bỗng thấy binh mã của Nhạc Thắng đầy núi lấp rừng rần rần.

kéo tới. Phiên tướng là Gia luật Khánh
cả giận giục ngựa hươi dao lầy lòng ruột
hươi thương rước đánh, hai ngựa giao
hiệp, binh Phiên ào tới phủ vây ; Mạnh
đạo áp tới đánh vùi nữa. Phiên tướng
kích xông vào trợ chiến, vừa gặp Mạnh Lương hai
ngựa giao phuồng. Tổng tướng là Trần Lâm và Sĩ Cầm
đánh binh hai phía đánh vùi, hai bên đấu chiến, chông
vang triri, Tiêu Tạng nổi xung hươi dao tung hoành
như vào chỗ không người, vừa gặp Lưu Hà đánh dẫm
một hiệp, chém Lưu Hà đầu rơi xuống ngựa. Binh kỳ
bên Tổng lướt tới, tên bắn vãi như mưa ; binh Phiên rớt
thể nào động, Tiêu thiên Tả nỗ lực xông ra, bị Dương
thái Bào bắn nhảm một mũi gây tay, Thô kim Tú xem thấy
liền xông tới cứu rồi chạy tuốt. Gia luật Khánh liệu đánh
chẳng lại, bèn thoát ra mà chạy. Nhạc Thắng theo kịp chém
tới một dao đứt làm hai đoạn. Ma lý Lạc Hồ phá vây chạy trốn,
bị Lưu Siêu dùng dây giật ngựa vấp té rồi bắt luôn. Sư Cãi
vừa muốn đến cứu, bị Lang Thiên và Lang Vạn chặn lại bắt
sống nơi trên ngựa. Mạnh Lương xốc riết vào Đông môn lên
lầu gióng trống. Trong thành xem thấy ở ngoài đấu chiến, Tiết
đạt sứ là Vương toàn Tiết và Lý Minh dẫn binh khai thành
xông ra tiếp ứng, làm cho Phiên binh quăng cờ bỏ giáp chạy
dài. Binh Tống thừa thế đuổi theo, giết thối, thấy năm lớp nội
máu chảy tợ sông. Thô kim Tú và Tiêu thiên Tả thâu góp
binh tàn sót, đêm chạy tuốt về U châu. Binh Tống đoạt dựng
dinh trại ngựa trâu lương thảo chẳng biết là bao nhiêu.

Lúc này Bắc vương vào thành trước ra mắt Chơn tôn mà
tâu rằng : « Nhờ có phước lớn của bệ hạ, nên tôi mới tìm
đặng Lục Sứ, đem binh đến cứu, giết binh Phiên không còn
manh giáp mà về. » Chơn tôn nói : « Trẫm thoát khỏi cái nạn
này là công của khanh đó. » Bèn khiển triệu Lục Sứ. Lục Sứ
vào quì mọp trước điện, Chơn tôn nói : « Khanh hơn phạm
mấy tội trước, trẫm đều tha hết, nay có công cứu giá rất lớn,
trẫm quyết chẳng phụ khanh. » Lục Sứ bèn tâu rằng : « Cơ
tội khó mà gặp đặng, nay hơn bệ hạ xe giá, gòn dầy, oai
bổng bá bối, tôi xin dẫn hết bốn bộ, kéo qua U châu, lấy
địa đồ của Tiêu hậu, về dựng cho bệ hạ, dặng mà dẹp an
bình cảnh cho rồi. » Chơn tôn nói : « Lời khanh luận rất hay,

nghe lại, cũng chẳng muộn.» Lục Sứ lui ra, rồi dạy đem những tướng Phiên bắt đặng chém hết bêu đầu mà làm hiệu lệnh.

Ngày thứ vua bèn khiến Đại châu Tiết độ sứ là Dương quan ở lại trấn thủ Ngụy châu, còn bao nhiêu đều kéo về Biện kinh. Quân sĩ nghe lệnh mừng rỡ nhảy nhót.

Ngày thứ vua ngự ra triều, bá quan triều hạ xong những văn võ theo vua mà bị khốn tại Ngụy châu thấy thảng thốt, dạy có Bie vương và Dương lục Sứ vua đi cần đi dè rất hạn, rồi lại nói Lục Sứ rằng: « Tam quan trại này khinh mới an, vậy xin khanh chịu phiên dẫn binh rông ra trấn thủ lại đi, làm cho Bắc Phiên nó chẳng dám dõm hành cõi Tống, ấy là rào dậu của xã tắc đó.» Lục Sứ lâu rằng: « Tôi cũng muốn ra đó chiêu mộ anh hùng, dặng lo kế mà đánh Phiên, song chưa kịp tàu, nay bệ hạ cho đi thì tội chi tôi lắm.» Chơn lòng cả mừng, bèn gia phong cho Lục Sứ làm Tam quan Đô tuần Tiết độ sứ, lại hạ sắc chỉ cho thêm đặng quyền tiền trăm hộ lâu. Lục Sứ lạy tạ lãn mạng vua. Rồi đó vua bèn truyền lệnh dọn yến khao thưởng tướng sĩ, chúa tể ăn uống vui vầy, miễn liệc rồi các quan từ tạ lui ra, ai về dinh nấy. Lục Sứ trở về Vô nịnh phủ từ biệt Dương lệnh bà mà đi. Người con trai là Dương tôn Bảo dặng mười ba tuổi, đòi theo cha mà ra Tam quan trại. Lục Sứ nói: « Tam quan là chỗ cực khô lạnh lùng, con đi theo làm chi, hãy ở nhà phụng thị bà nội, chừng con khôn lớn rồi cha sẽ về mà rước con theo.» Tôn Bảo nghe lời cha an lòng trở lại. Lục Sứ bèn từ biệt Dương lệnh bà rồi hiệp với chư tướng nhằm Tam quan tấn phát.

Chẳng mấy ngày đi đã đến nơi, Lục Sứ vào dinh sắp đặt rồi, chư tướng làm lễ xong xuôi, Lục Sứ bèn khiến chư tướng xây dinh lập trại, lập thêm quan ải, rồi phân bọn Nhạc Thảng ra làm mười hai Đoàn luyện sứ, mỗi người đều đem binh mã ra trấn mỗi ải. Từ ấy Tam quan hưng vượng lại như trước.

CHUNG

Mời quý vị đọc tiếp bộ « THẬP NHỊ QUẢ PHỤ CH
TÂY » do nhà in Tín Đức Thư Xã xuất bản.